

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RÎZGARÎYA NETEWA KURDISTAN

Sayı 34 / Mayıs 1987 / 2.50.-DM

ERZURUM'DA ASKERİ CEPHANELİĞE SABOTAJ: ÇOK SAYIDA ÖLÜ VE YARALI VAR

Faşist ordunun Şemdinli'de hezimete uğratıldığı 28 Nisan 1987 günü, Erzurum-İlica'da da bir askeri mühimmat deposu havaya uçuruldu. İlica ile Kandilli arasındaki bir tepede yeraltında bulunan cephanelikte patlama sabah saatlerinde meydana geldi.

9. Kolordu Komutanlığına bağlı askeri cephanelikte, peşpeşe patlamaların ardından büyük bir yangın çıktığı görüldü. Sömürgeciler olayda 7 asker öldüğünü ve 10 kadarının da ağır yaralandığını açıkladılar. Ancak

yangının da etkisiyle tümden havaya uçan cephanelikte düşman kayıplarının açıklanandan çok fazla olduğu, ayrıca asker kaybının yanı sıra, düşmanın maddi kayıplarının da çok büyük olduğu bildirilmektedir.

Direniş alevlerinin Kürdistan'ı boydan boya sardığı bir ortamda, düşman, hiçbir alanda kendisini güvende hissedemeyeceğini ve her an içten veya dıştan büyük darbeler alabileceğini de böylelikle bir kere daha anlamış oldu.

ZİNDANLARDAKİ SAVAŞ ESİRLERİ KUKM'NE KARŞI REHİN TUTULUYOR

● PKK Mardin Grubu Davasında 4 İdam Daha

Sömürgeci-faşist Türk devletinin başvurduğu diğer çığınca bir uygulama da Eskişehir cezaevlerindeki savaş esirlerine yönelik teslim alma, ihanete zorlama, direnişlerini bastırarak uluslararası etkinliğini kırma ve rehin tutma metodudur.

Bilindiği gibi Adana Cezaevinde bulunan savaş esirlerinden 60'ı Eskişehir Cezaevine ani bir uygulamayla taşırılmıştı. Savaş esirlerinin Eskişehir Cezaevine taşırılması yer değişikliğinden kaynaklanan bir uygulama olmaktan ziyade, birçok plan ve amaçların sonucudur. Her şeyden önce savaş esirleri Adana Cezae-

vinden taşırılmadan önce sömürgecilik ve dünya kamuoyu bu alanda güçlü bir direnişe tanık olmuştu. Adana Cezaevi direnişi, sömürgeciliğin (ülki kurnazlığı misali "demokrasiye geçiş" yaygarasıyla, ilerici insanlığın nasıl aldatılmak istendiğini gözler önüne serdi. Gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşı ve PKK'lı savaş esirlerinin zindan direnişleri, öteden beri sömürgeci-faşist TC'nin maskesini düşüren, sahtekarlıklarını ortaya çıkaran olguların başında yer almıştır. İşte Adana Cezaevinde sergilenen direniş, faşist rejimi bir kez daha

Devamı 5. sayfada

Newroz Kutlama Geceleri Başarıyla Sonuçlandı

● Son olarak kutlanan 4 geceye 3600 kişi katıldı

Viyana/Avusturya: 18 Nisan 1987 tarihinde Viyana'da kutlanan Newroz Birlik, İsyan ve Direniş Gecesi'ne 600 civarında Kürdistanlı yurtsever katıldı. HUNER-KOM'un hazırlayıp sunduğu kültür programının dışında, bölgesel olarak hazırlanan bir kadın, diğeri ise kadın ve erkeklerden oluşan iki folklor ekibi, ayrıca yurtsever bir ozan da programa katıla-

rak gecenin daha güçlü geçmesine katkıda bulunuldu. Coşku ile kutlanan geceye katılan kitleler arasında kadın ve yaşlı kesimin çoğunlukta olduğu dikkat çekici bir durumdur.

Den-Haag/Hollanda: 18 Nisan 1987 tarihinde iki ayrı yerde kutlanan Newroz Birlik, İsyan ve Direniş Geceleri'nden diğeri ise Den-Haag/Hollanda'da yapıldı. U-

Gerilla Şemdinli'de Vurdu 1 Binbaşı, 2 Üsteğmen 60 Asker Öldürüldü

- Çarpışmada 1 düşman helikopteri de roketle vurularak düşürüldü
- Eylemden önce Bağlar köyüne yapılan baskında bütün korucuların silahlarına el kondu

● Gerillalarımız yoğun köy toplantılarını sürdürüyor. Kürdistan gençleri Kurtuluş Ordusu saflarına akın ediyor. Tekeli köyündeki toplantının ardından 13 kişi ARGK saflarına katıldı.

● Faşist Türk ordusunda izinler kaldırıldı. Savaş doğrudan Genelkurmay Başkanlığından yönetiliyor. Hakkari, Botan ve Mardin'de çarpışmalar devam ediyor.

● Gercüş, İdil, Dersim ve Erzurum'ta meydana gelen çarpışma, pusu ve saldırı eylemlerinde içinde subayların da bulunduğu 45 asker, 5 çete ve 5 ihbarcı-hain öldürüldü.

Savaş haberleri 2. sayfada

1 Mayıs Tüm Dünyada Enternasyonalist Bir Ruhla Kutlandı

Birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs, her yıl olduğu gibi bu yıl da başta sosyalist ülkeler olmak üzere tüm dünyada milyonların katılımıyla miting, yürüyüş, gösteri, toplantı vb. eylem-

lerle coşkunca kutlandı.

Kürdistan'da da halkımız, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadeleye günü 1 Mayıs'ı, PKK-ERNK-ARGK önderliğindeki KUKM'ni 30 Nisan 1987'de ordulaşma temelinde yaygın bir gerilla savaşının tüm Kürdistan sahinde yaygınlaştırılması anlamında yeni bir tarihsel dönem olarak belirlenmesiyle yoğunlaştırılan bir gerilla hareketiyle kutsal direnme savaşını Kürdistan'da yükselterek karşılıyor.

1 Mayıs dolayısıyla PKK-Avrupa Temsilciliğinin yayınladığı bildiride, 1 Mayıs'ın içinde bulunduğumuz dönemde artan önemini, dönemin özelliklerini ve halkımızın yürüttüğü kutsal ba-

Devamı 3. sayfada

Devamı 4. Sayfada

Brüksel'de Basın Toplantısı ERNK SÖZCÜSÜ KUKM'NİN YENİ BİR SÜRECE GİRDİĞİNİ BELİRTTİ

6.5.1987 tarihinde Belçika'nın başkenti Brüksel'de ERNK Avrupa-Temsilciliği, 30 Nisan 1987 tarihinin, ordulaşma temelinde yaygın gerilla savaşının tüm Kürdistan sahinde yürütülecek olan yeni bir dönemi başlatması nedeniyle bir basın toplantısı düzenledi.

Birçok ülkeden basın mensubunun katıldığı toplantıda konuşan ve gazetecilerin sorularını cevaplandıran Avrupa ERNK sözcüsü, basın toplantısının düzenleniş amacını açıkladıktan sonra, içine girilen yeni dönemin hangi gelişmelerin

Devamı 4. sayfada

Van'da KUKM Yanlısı
Üniversite Öğrencisi
M. Şirin TEKİN
Katledildi

Van'da 3 Mayıs 1987 günü, 100. Yıl Üniversitesi Veteriner Fakültesi öğrencisi, KUKM yanlısı Mehmet Şirin TEKİN, sömürgeci kolluk kuvvetleriyle içiçe çalışan faşist milisler tarafından bıçaklanarak suretiyle katledildi.

Faşist rejim olayın oruç tutup-tutmama gibi basit bir tartışmadan kaynaklandığını öne sürdü, çysa olayın boyutları çok daha farklıydı. Katledilen M. Şirin TEKİN adlı öğrenci, ulusal kurtuluş mücadelemize sempati duyan bir yurtseverdi. Ve katledilmesinin asıl nedeni de, faşist rejim yetkililerinin iddia ettikleri gi-

Devamı 5. Sayfada

Gerilla Şemdinli'de Vurdu

1 Binbaşı, 2 Üsteğmen 60 Asker Öldürüldü

Yaygın gerilla eylemleri Kürdistan'ın dörtbir tarafını sararken, 28 Nisan günü Şemdinli yakınlarında sömürgeci-faşist Türk ordusuna ağır bir darbe daha indirildi. Bir düşman komando birliği pusuya düşürülerek imha edildi. Bu olayın ardından helikopter desteğinde yardıma gelen düşman birlikleriyle Kurtuluş Ordusu kuvvetleri arasında şiddetli çarpışmalar meydana geldi. Çarpışmalarda 1 binbaşı ve 2 üsteğmen olmak üzere toplam 60 kadar düşman askeri öldürüldü. Gerilla birliklerimizle faşist ordu sürüleri arasındaki çarpışmalar yoğun olarak devam ediyor.

ARGK savaşçılarının saldırıları sonucu faşist ordunun peşpeşe yenilgiler almasının ardından bir de Şemdinli'de bölgesine hezimet uğraması, faşist rejimin en üst düzey yetkililerine adeta şoke etti. Başta Evren ve Özal olmak üzere faşist şeflerin çelişkili demeceleri birbirini izledi. Dış kaynaklı çeşitli haber kurumları bu olayı Türk ordusunun yenilgisi olarak değerlendirdiler. Bunlardan İran Resmi Haber Ajansı (İRNA), faşist Evren'in demecini, "Türk ordusu Kürdistan gerillaları karşısında yenilgiye kabul etti" biçiminde yorumladı.

Edinilen bilgilere göre, ulusal kurtuluş mücadelemizde daha ileri bir aşamanın görkemli bir ilanı olan Şemdinli olayı şu şekilde gelişti:

Halk kurtuluş ordumuz ARGK'ye bağlı gerilla birlikleri son günlerde alanda yoğun olarak sürdürdüğü çeteleri silahsızlandırma eylemlerinden bir tanesini de 28 Nisan 1987 günü, Hakkari'nin Şemdinli ilçesine bağlı Bağlar köyünde gerçekleştirdi. Sabah saatlerinde köye giren birliğimiz "köy korucuları"nın silahlarına el koyarak ve bir toplantıyla eylemin amacını da köylülere anlatarak köyden ayrıldıktan sonra, olay sömürgeci yetkililere ihbar edildi. Fakat ihbar edildikleri haberini alan gerilla birliğimiz, düşmanın gelebileceği yolun uygun bir yerine pusu kurarak düşmana daha büyük bir darbe vurmak üzere beklemeye başladı.

Saat 17.00'ye doğru, beklenildiği şekilde, bir düşman askeri konvoyu savaşçılarımızın pususu kurdugu alana doğru yaklaştı. Büyük bir soğukkanlılıkla düşman konvoyundaki tüm araçların çembere girmesini bekleyen savaşçılarımız, bir anda her taraftan yoğun bir ateş başlatıldı. Roketatar ve el bombalarının da etkin bir biçimde kullanıldığı saldırı-

da, çok kısa bir sürede konvoydaki araçların hepsi tahrip edildi ve en seçkin komandolardan oluşan düşman birliği, komutanları da dahil olmak üzere tümünden imha edildi. Öğrenildiğine göre, sadece bir erin ağır yaralı olarak kurtulabildiği komando birliği, 1 binbaşı ve 1 üsteğmenin komutasında 50 kadar askerden oluşmaktaydı.

Baglar köyü, Güzelkaya mezarı yakınlarındaki bu pususu eylemini başarıyla sonuçlandıran kahraman savaşçılarımız toplanarak hızla alandan ayrıldılar. Ancak çarpışmayı haber alan düşman havadan helikopter filolarıyla alana özel tim'lerden oluşan yeni güçler taşımaya başladılar. Gerilla birliğimiz Tütünlü köyü muntikasında iken düşman helikopterleri tarafından farkedildi. Düşman, helikopterlerle havadan indirme yaparak savaşçılarımızın önünü kesmek ve böylelikle arkadan gelen birliklerinin de yardımıyla çembere almak amacındaydı. Ne var ki kahraman savaşçılarımız düşmanın bu hevesini kursağında bıraktı. İsaabetli roket atışlarıyla bir düşman helikopterinin düşürülmesi üzerine, diğerleri indirme yapmadan düş-

rümek korkusuyla kaçtılar. Roketle vurularak düşürülen düşman helikopterinde bulunan 1 pilot üsteğmen ile 10 kadar özel tim elemanından da kurtulan olmadı.

Böylelikle çarpışmalarda toplam 1 binbaşı, 2 üsteğmen ve 60 kadar düşman askeri ve 'özel tim' elemanı öldürülerek savaş dışı bırakıldı. Bu ağır yenilgi karşısında çılgına dönen faşist generaller, bu kez fantom savaş uçaklarını havalandırarak dağı-taşı bombaladıklarında ise çok geç kalmışlardı ve hiçbir sonuç alamadılar. Çünkü gerillalarımız güvenli üslerine ulaşmıştı artık.

Faşist ordu sürülerine vurdukları bu ağır darbe ile düşmana kesin bir yenilgi yaşatan devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz, bu şanlı eylemleriyle aynı zamanda tüm dünyaya da halk savaşımızın yeni bir aşamaya yükseldiğini ilan ediyordu. Ordulaşma ve yaygın gerilla savaşı aşamasına geçtiğimiz bu dönemde, sömürgeci-faşist Türk devleti ve ordusunun tükenmişliğine ve gerillalarımızın kahramanlıklarına tanık olan halkımız, kendi öz kurtuluş ordusu ARGK'nin saflarına artık kitleler halinde akın etmektedir.

ARGK Savaşçılarının Sömürgecilere 1 Mayıs Darbesi:

GERCÜŞ'TE 1 ÜSTEĞMEN VE 20 ASKER İMHA EDİLDİ

Kurtuluş Ordusu kuvvetleri, 1 Mayıs işçi Bayramını, biri üsteğmen olmak üzere 20 düşman askerini imha ederek kutladılar. Öteden beri alarm durumunda olan sömürgeci askeri birliklerin, Şemdinli eyleminden sonra izinleri de kaldırarak tüm gücü ve olanaklarıyla gerilla saldırılarından korunmaya çalıştığı bir ortamda, uğratıldığı bu ağır kayıp aynı zamanda gerilla birliklerimizin gücü ve taktik ustalığının da en açık göstergesi oldu.

Edinilen bilgilere göre 1 Mayıs 1987 günü, Mardin'in Gercüş ilçesine bağlı Ya-

manlar köyü yakınlarında, bir düşman askeri cemesi havaya uçuruldu. Günlerden beri çevre köylerde halkı işkenceden geçiren birlik, o gün sabah da yine zulüm ve işkencelerini sürdürmek amacıyla Yamanlar köyüne gitmekteydi. Ne var ki, daha köye varamadan, savaşçılarımızın yola döşedikleri mayınlara çarpan düşman askeri aracı parçalanarak içindekilerle birlikte imha oldu. Cemsede bulunan 1 üsteğmen ile 20 askerden kurtulan olmadı. Burjuva basını bu olayı da çarpıtarak sadece 1 üsteğmenin öldürüldüğünü ve iki erin de yaralandığını duyurmasına rağmen,

Gerillalarımız Köy Toplantılarını Sürdürüyor: TEKELİ KÖYÜNDE 13 KİŞİ ARGK SAFLARINA KATILDI

Faşist Türk sömürgeci-leri, Hakkari bölgesine durmadan yeni güçler sevk ederek, havadan ve karadan geniş operasyonlara giriştiklerini, Şemdinli'de öldürülen askerlerinin kanlarının yerde kalmaya-çağını tekrarlayıp dururken gerilla birliklerimiz faaliyetlerini kesintiye uğratmaksızın sürdürüyorlar. Savaşçı birliklerimiz, faşist ordu sürüleriyle çarpışmaların yanı sıra, köy toplantıları, milis çeteleri silahsızlandırma, işbirlikçi-ajan kesimlere yönelik cezalandırma eylemleri vb. çok yönlü çalışmalarını da başarıyla devam ettiriyorlar.

Şemdinli eyleminin ardından, Dersim'den Mardin'e kadar Kürdistan'ın birçok alanında olduğu gibi, bizzat Şemdinli alanında da birçok eylemin gerçekleştirilmesi, faşist rejim sözcülerinin "sınır ötesine kaçtılar" vb. yalanlarını bir kez daha açıkça gözler önüne sererek boşa çıkarmış oldu.

29 Nisan günü, Şemdinli'nin Güzelkonak köyünde, sömürgecilerle her türlü alçakça işbirliğine girecek yöredeki yurtseverlere çeşitli baskılar uygulayan ve çeteciliğin çöküşünü engellemeye çalışan aşiret reisi

29 Nisan günü, Şemdinli'nin Güzelkonak köyünde, sömürgecilerle her türlü alçakça işbirliğine girecek yöredeki yurtseverlere çeşitli baskılar uygulayan ve çeteciliğin çöküşünü engellemeye çalışan aşiret reisi

ARGK Savaşçılarının Sömürgecilere 1 Mayıs Darbesi:

men, havaya uçurulup onlarca parçaya bölünen cemsede yaralı olarak kurtulmanın mümkün olamayacağını ve araçta en az 20 askerin bulunduğunu yöre halkı çok iyi bilmekteydi.

Savaşçılarımızın usta bir taktikle gerçekleştirdiği bu eylem, halkımıza baskı ve zulüm uygulayan işkencilerin yaptıklarının yanlarına kalmayacağını ve Kürdistan'ın sömürgeci barbarlara mezar edileceğinin çarpıcı bir kanıtı oldu.

Ayrıca 4 Mayıs günü aynı taktikle bir darbe de çete sürülerine indirildi. Gercüş'ün Haraba Benne (yeni adı Seki) köyünden Midyat'a

Yine faşist ordu sürülerinin en üst rütbeli general-lerin denetiminde kudurmuşçasına operasyonlar sürdürdüğü günlerden 30 Nisan 1987'de gerilla birliklerimiz köy toplantılarından birini de Şemdinli'ye bağlı Tekeli köyünde gerçekleştirdi. Halk gerillaları büyük bir sevinçle karşıladı. Şemdinli eylemi yurtseverlerin sevincini ve coşkusunu hayli yükseltmişti. Savaşçıları köylülere son gelişmeler ve halk savaşımızın vardığı yeni aşamanın özellikleri hakkında geniş açıklamalar yaptılar. Toplantıdan sonra gerilla birliği köyden ayrılarak, kadınlı-erkekli 13 kişi de, ARGK saflarında sömürgecilerle karşı savaşmak üzere gerillalara katıldılar. Birçok köyden olduğu gibi Tekeli'de de saflara katılmak isteyenlerin istemlerini geri çevirmeyen birliğimiz, yeni katılan savaşçıları birlikte köyden ayırdı. Ancak yeni katılanlardan, çeşitli nedenlerle durumları uygun görül-meyen 3 kişi daha sonra köylerine geri gönderildi.

Sömürgeci basın "Tekeli köyünü basan PKK militanları 13 kişiyi kaçırdı" vb. biçimlerde olayı çarpıtmak istediysede de, Kürdistan'daki gelişmelerden az-çok haberdar olanlar, bunun, ARGK saflarına kitlesel akışın bir parçası olduğunu çok iyi bilmekteydiler.

önceden taşıyan traktör, önceden savaşçıların tarafından yola döşenen mayınlarla tahrip edildi. Traktörde bulunan köy korucularından, aralarında Hasan Yılmaz, M. Ali Tunç ve Ali Sönmöz in de yer aldığı en az 5 hainin öldüğü bildirilmektedir.

Bölgede "özel hareket timleri", "özel vurucu timleri" ve ordu sürülerinin kol gezdiği bir ortamda, ardarda gerçekleştirilen bu başarılı eylemler sömürgecilerin çabası ve çırpınışlarının hiçbir sonuç veremeyeceğinin açık ve somut bir göstergesi olurken, yurtsever yöre halkının sevincini bir kat daha artırmıştır.

İDİL-CEHENNEMDERESİ ÇARPIŞMASINDA 15 ASKER ÖLDÜRÜLDÜ

Mardin'in idil ilçesinde geçtiğimiz 17 Nisan tarihinde meydana gelen ve iki gün aralıksız devam eden ancak ayrıntılarını daha yeni öğrenebildiğimiz çarpışmalarda 15 düşman askeri öldürüldü. Çarpışmada helikopter ve panzer destekli yüzlerce kişilik düşman gücüne karşı iki gün boyunca kahramanca direnen iki savaştığımız da şehit düştü.

17 Nisan günü, idil'in Hespist köyü yakınlarında görevden dönen iki savaşçımız bir düşman askeri birliğiyle karşılaşır ve çatışma başlar. Savaşçılarımız kendilerinden sayıca çok fazla olan düşman birliğini atlatarak çarpışma alanından uzaklaşmaya başlarlar. Ancak düşman birliğinin yardım istemesi üzerine, alana helikopterler ve panzerlerle birlikte takviye asker sürüleri sevk edilir. Savaşçılarımız, düşmanın güçleriyle Cehennemderesi denilen mevkide yeniden karşılaşıp çatışmaya başlarlar. 700 kişiden fazla olduğu bildirilen faşist ordu sürüleriyle 2 ARGK savaşçısı arasındaki bu çatışma 24 saatten fazla devam

eder, çatışmada düşman askerlerinden 15'i öldürülür. Eşsiz bir direniş örneği sergileyerek iki gün boyunca düşmanla çatışan savaşçılarımızın mermileri biter. Bu kez el bombalarıyla düşmana saldıran kahraman savaşçılarımız çatışmada toplam 15 düşman askerini öldürüp, çoğunu da yaralamak suretiyle savaş dışı bırakarak şehit düşerler.

İki gün boyunca süren çatışmada, düşman, karşısında çok kalabalık bir güç olduğunu sanır. Oysa çatışma bittiğinde, iki gündür savaştığı gücün sadece 2 ARGK savaşçısı olduğunu görünce çığına dönen faşist komutan bu zavallılığını ve acizliğini örtbas etmek için yalana başvurmadan başka çare bulamaz. Kalabalık sayıdaki bir gerilla birliğiyle karşılaştıklarını, bunlardan 4'ünü öldürdüklerini, geri kalanının ise kaçıp kurtulduklarını ilan eder. Oysa gerçekte, yüzlerce kişilik faşist ordu sürüsünün sadece 2 savaşçıyla karşılaştığını iyi bilen halk, sömürgeci-faşist rejimin çürümüşlüğüne ve acizliğine böylece bir kez daha tanık olur.

Bir Jandarma Devriyesi de Erüh'ta Pusuya Düşürüldü: BİR MANGA ASKER İMHA EDİLDİ

Son günlerde faşist ordunun korkulu rüyası haline gelen gerilla pusularında, düşmana çok ağır kayıplar verdirilmektedir. Bu kayıpların yanı sıra, sömürgeci-askeri birliklerde büyük bir korku, panik ve telaş yol açan gerilla saldırıları, en üstten en alta kadar düşman ordusu saflarında morali sifira indirmiştir. Kendi basınlarına zaman zaman yansıdığı gibi özellikle operasyon birlikleri —yani gerillalarla karşılaşma olasılığı daha fazla olan birlikler— arasında firarlar, intiharlar ve birbirini vurma gibi olaylar hemen hemen her gün rastlanılır olmuştur.

İşte düşman ordusunu, verdiği kayıplardan da öte, psikolojik olarak da adeta bozguna uğratan gerilla pusularından bir tanesi de 25 Nisan 1987 tarihinde Erüh alanında gerçekleştirildi. Erüh'a bağlı Bağöze köyünün sarp ve dağlık bir alanında, bir düşman devriye grubu, gerilla birliklerimiz tarafından pusuya düşürüldü. Savaşçılarımızın yoğun ateşine düşman askerleri de karşılık vermeye çalıştıysa da etkili olamadılar. Kısa

süren bir çarpışmada 1 düşman mangesini imha eden gerillalarımız kayıp vermeden alandan ayrıldılar.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin yaygın gerilla savaşı aşamasına geldiği bu dönemde, ülkemiz Kürdistan'ın her yanında kızgın bir savaş yaşanmakta ve

savaş alanlarından her gün yeni ve daha büyük eylem haberleri yayılmaktadır. Her gün çığ gibi büyüyen kendi öz ordusu ARGK'nin başarılarını gördükçe, halkımız kesin olarak inanıyor ki, Kürdistan faşist Türk sömürgecilerine mezar olacaktır.

Newroz Kutlama Geceleri Başarıyla Sonuçlandı

Baştarafı 1. sayfa da HUNERKOM'un hazırlayıp sunduğu Newroz kültür programının dışında siyasi konuşmalar yapıldı. Ayrıca bölgede hazırlanan bir folklor ekibi ile müzik grubu da programda yer alarak geceye canlılık kazandırdılar. Kitleler tarafından coşku ile izlenen gece gelenekselleşmiş "Apo Hatê Hilvanê" türküsü eşliğinde çekilen halaylarla son buldu.

Nürnberg: 7 Mart 1987 tarihinde "Özgürlük Yolu" denilen güruh tarafından alçakça katledilen Ahmet AYDIN adındaki ERNK savaşçısının katledilişi ile birlikte Alman polisinin yurtseverlere yönelik saldırıları daha da yoğunlaştı. Katili salıvermekle kalmayan polis yurtseverlere yönelik yoğun bir tutuklama kampanyası başlattı. Gerek Alman polisinden ve gerekse işbirlikçi hain güçlerden gelen bütün saldırılara rağmen güçlü bir katılım ile 25.4.1987 tarihinde kutlanan geceye 1000'in üzerinde Kürdistanlı yurtsever katıldı. Hazırlanan "Ulusal Birliğe Doğru" adlı programın dışında, koro, folklor, tiyatro, Koma Berxwedan ve üç dilden yapılan siyasi konuşmayla birlikte bölgesel düzeyde hazırlanan bir folklor ekibi ile bir ozan da katıldı. Gece coşku ile sonuçlandırıldı.

Avustralya: Diğer bir gece Avustralya'da yapıldı. Binlerce kilometre uzak alanlarda yaşam mücadelesi veren ve ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimiyle bütün sorunların ulusal kurtuluş sorununa direkt bağlı olduğunu kavrayarak her şeylerini mücadeleye vermeye hazır olan Kürdistanlı yurtseverler, bu alanda da kutladıkları Newroz gecesinde ulusal kurtuluş cephemiz ERNK'ye bağlı olduklarını en iyi bir şekilde kanıtladılar. Böylece 14 Şubat'tan itibaren başlayan Newroz kut-

lamaları, başarı ile sonuçlandırılmış oldu. Bu yıl kitlelerin yoğun talebi üzerine Avrupa'nın yirmiye yakın alanında Newroz kutlama geceleri düzenlendi. Toplam 30 bin civarında kitle katılımının gerçekleştiği Newroz Birlik, İsyân ve Direniş Geceleri, bütün düşman saldırılarına rağmen başarılı ve coşkulu bir şekilde sonuçlandırıldı.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişip Halk Ordumuzun yaratılmasında önemli adımların atıldığı, halkımızın genç, ihtiyar demeden 7'den 70'e ERNK bayrağı altında birleşerek görev aldığı, '87 yılı Newroz kutlamaları açısından da önemli mevzilerin kazanıldığı bir yıl oldu.

Kürdistan'da '87 Newroz'unu kan ve barut içinde kutlayan halkımız, ARGK güçlerinin geliştirdiği direniş ve düşmana vurduğu büyük darbelerle tanık olarak, mücadeleye daha sıkı sarıldı ve yüzlerce evladını ordu saflarına gönderdi. Büyük zorluklar pahasına da olsa oldukça az bir kayıp ile karşılanan, Newroz, halkımız için gerçek anlamda bir bayram, düşman için ise yenilginin habercisi oldu. Ülke içerisinde düşmana büyük askeri darbeler vurulup, yürütülen siyasi örgütsel çalışmaya sonucu yüzlerce yurtsever silah altına alındı. Böylece büyük olan gelişmeleri Newroz'un anlamı ile birleştirerek kutlayan Kürdistanlı yurtseverler başta Güney-Batı Kürdistan, Lübnan, Libya, Suudi Arabistan, Avustralya olmak üzere, Avrupa'nın da birçok ülkesinde bir araya gelerek mücadeleye olan sarsılmaz inançlarını en güçlü bir şekilde dile getirerek, PKK önderliğinde gelişip güçlenen ulusal kurtuluş cephemiz ERNK, halk ordumuz ARGK saflarında bir an önce yerlerini alarak savaşmaya hazır olduklarını kanıtladılar.

DERSİM'DE DE DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ KESİNTİSİZ DEVAM EDİYOR

Kürdistan'da gerilla savaşımızın en çok geliştiği ve boyutlandığı alanlardan bir tanesi de Dersim'dir. Faşist Türk sömürgecileri ile her türden usaklarının hiçbir çabası bu yöredeki halkımızın, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş saflarına akınını önleyememektedir. Her türlü yola başvurup sonunda çaresiz kalan düşman, şimdi de köyleri toptan sürgün etme ve "stratejik köyler" oluşturma gibi tehditlerle halkın gerillaya desteğini ve gençlerin ARGK saflarına katılmasını engellemeye çalışmaktadır. Fakat gerillalarımızın daha geniş ve güçlü birliklerle gerçekleştirdiği devrimci eylemler faşist rejimin bu çabalarını da daha şimdiden boşa çıkarmış bulunmaktadır. Bu

eylemlerden öğrenebildiklerimiz şunlardır:

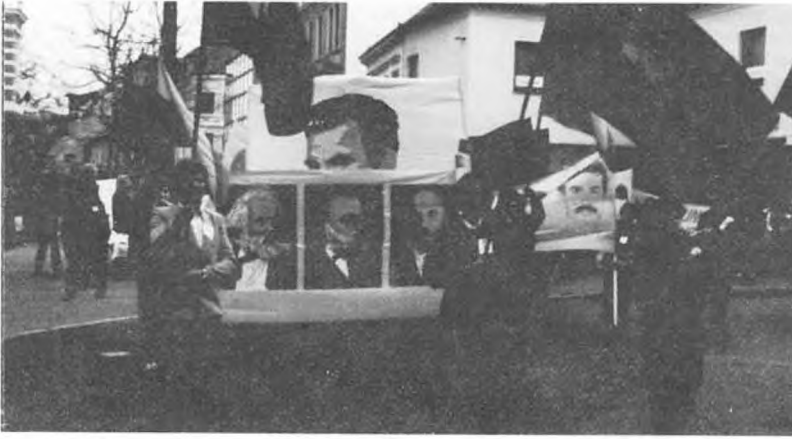
1 Mayıs 1987 tarihinde, Dersim'in merkez köylerinden olan Gülec köyüne gerillalarımız bir baskın düzenlediler. Sömürgecilerle yakın işbirliği halinde bulunan köy muhtarı İbrahim Papağın köyün dışına çıkarılarak kurşuna dizildi.

2 Mayıs 1987 günü, Dersim merkezine bağlı Geyiksu bucağının Borcan mezası, ARGK'ye bağlı bir grup savaşçımız tarafından basıldı. Burada oturan Ahmet Karataş adlı hain halkın da isteği üzerine yargılanarak ölüme cezasına çarptırıldı. Yaptığı ihbarlarla birçok devrimcinin kanına giren bu hain-ajanın cezası, kurşuna dizilmek suretiyle infaz edildi.

Yine 2 Mayıs 1987 günü, Pülümür ilçesine bağlı Kabayel köyüne savaşçılarımız tarafından bir baskın düzenlendi. Akşam saatlerinde gerçekleştirilen baskında gerillalar köyü kontrol altına aldıktan sonra bir grup savaşçı, hain-ihtarıcı Binali Gönültaş'ın evine yöndeldi. Saldırıda, ihbarcının karısı ile o anda evinde bulunan Dursun Bektaş adlı bir yakını öldürüldü. Tesadüfen evde bulunmayan bu hain, pis canını şerefsiz bir ölümden bu seferlik kurtarmış oldu.

Eylemin ardından köy halkına yönelik yaptıkları konuşmada, ihanetin mulla-ka cezalandırılacağını kesin bir dille vurgulayan savaşçılarımız, daha sonra alandan ayrılarak üslerine döndüler.

Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1 Mayıs, Tüm Dünyada Enternasyonalist Bir Ruhla Kutlandı

Baştarafı 1. sayfada

gımsızlık ve özgürlük savaşımında 1 Mayıs'ın Kürdistan'da kazandığı anlamı kısaca şöyle izah etmektedir

"Dünya işçi sınıfı, 1 Mayıs 1987'ye, yüzülli yıllık mücadelesini, yarattığı yok edilemez gelişmeler temelinde ve bütün ülkelerde yeni gelişmeler yaratma çabası içinde yaşıyor. Bu dönemin en belirgin özelliği, çığırılık düzeyine varan emperyalist saldırganlığa karşı daha doğru ve kararlı bir tutum arayışı ve devrimci yenilenme çabası oluyor. Ve içinde bulunduğumuz dönemde bu durumun daha açık ve gelişmiş boyutlarda yaşanacağı gözlemleniyor.

"Bütün bunlar Kürdistan'da bugün daha açık, keskin ve net olarak yaşanmaktadır. Faşist Türk sömürgeciliğinin ve yerli işbirlikçi gericiğin en vahşi saldırılarına ve özel savaş dayatmalarına karşı Partimiz ve halkımız en kararlı bir tutumla, büyük bir fedakarlık, cesaret ve ısrarla mücadele etmektedir. Ve bu direniş, her türlü engelleyici tutum ve anlayışı bertaraf ederek, her türlü sapırmacı çabayı boşa çıkararak ve her türlü yetersizliği ve zayıflığı büyük bir çabayla gidererek yükseltmektedir.

"Partimizin önderliği ile halkımız, ulusal ve toplumsal kurtuluş sürecine girmiş ve sürekli gelişen büyük bir ulusal kurtuluş hareketi yaratmış olduğu bugün herkesçe kabul edilmek zorunda kalan bir gerçektir. Ulusal direniş mücadelemiz, 1987 Kış ve Bahar Atılımlarıyla yeni ve büyük bir gelişme dönemi içine girmiştir. Kürdistan'ın her tarafından devrimci eylemler yükselmekte, büyük bir kurtuluş çalışması yürütülmektedir. Bu atılım bugün tüm halkımızı bağrında toplayan ulusal kurtuluş cephesinin örgütlenmesi ve halk kurtuluş ordusunun inşası doğrultusunda ilerlemektedir. Bütün bunlar harcanan büyük çabalar, yürütülen çok yönlü

mücadele ve sürdürülen şiddetli savaş ortamında gerçekleşmektedir. Halkımızın ulusal birliğinin ve örgütlülüğünün yaratılması mücadelesinde bugün çok önemli bir süreç yaşanmaktadır. Faşist sömürgeci Türk devletine her alanda tüm gücünü harcayan gerçek işte budur."

Emperyalist ülkeler başta olmak üzere dünya gericiliği ve iç toplumsal yapımdan kaynaklanan aşiretçi-feodal güçlerden aldığı destekle halkımıza azgıncı saldırıyan faşist Türk sömürgeciliğinin uyguladığı savaş yöntemlerini, işbirlikçi-üşak Kürt gericiğinin "yurtseverlik" ve "ilericilik" maskesi altında Türk sömürgeciliğine ve emperyalizme yaptığı piyonluğu ve tüm karşı-devrimci saldırıların, halkımızın ulusal direniş savaşıyla boşa çıkarılacağı izah eden bildiride, devamla uluslararası dayanışmanın önemini ne olduğunu, halkımızın yürüttüğü kutsal bağımsızlık ve özgürlük savaşının nasıl uluslararası bir anlam kazandığını ve dünya ilerici insanlığının enternasyonalist dayanışma ruhuyla halkımızın direniş mücadelesine sahip çıkmadaki rolünün ne olması gerektiğini şöyle izah etmektedir:

"ABD'nin bir bölgesel kuklası durumunda olan Türk faşizminin, Partimiz önderliğinde yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında bugün ilkerlerine kadar titremekte olduğu artık hiç kimse için bir sır değildir. Günümüzün Hitlericiliği biçiminde ortaya çıkan bu saldırganlığın Partimiz ve halkımız tarafından durdurulduğu, her türlü zorluğun göğüslenmesi temelinde geliştirilen kutsal bir direniş mücadelesi ile gerilediği herkes için açık bir olgudur. Bununla, Kürdistan'da ulusal kurtuluş için harcanan çabaların, bir ölüm-kalım savaşı biçiminde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin daha şimdiden çok büyük bir uluslararası anlamı ve değeri vardır.

Partimiz ve halkımız, harcadığı böyle soylu çabalarla ve geliştirdiği mücadeleyle sadece kendi kurtuluşuna hizmet etmemekte, bununla birlikte bölge halklarının ve dünya proletaryasının kurtuluş mücadelesine de büyük bir katkı sunmaktadır. Her türlü zorluğa karşı kesintisiz olarak yükselttiği bu müca-

delesıyla, dünya proletaryası ve ezilen halklarıyla enternasyonalist dayanışmanın en anlamlı bir örneğini vermekte ve bu konuda da üzerine düşen görevin yerine getirilmesi hususunda yüksek bir bilinçle hareket etmektedir. Ve elbette ki bu konuda sorumluluğu olan herkesten de benzer bir tutum istemektedir."

Kürdistan'da halkımız, birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı büyük bir devrimci direnişle karşılar. Avrupa başta olmak üzere dünyanın birçok alanında bulunan Kürdistanlı yurtseverler de yapılan yürüyüş, miting, toplantı, gösteri vb. eylemlere katılarak birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı enternasyonalist bir ruhla coşkunca karşıladı.

Yurt dışı alanlarında yabancı güç ve kuruluşların

düzenlediği 1 Mayıs eylemlerine katılan binlerce Kürdistanlı yurtsever, birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle kazandığı tarihsel önemini ve ayrıca Avrupa'da bulunan devrimci, oportünist güç ve kuruluşlarının, oportünizmin batağına sapmış Avrupa'da bazı örgüt ve kurumların 1 Mayıs'ın önemini nasıl tersyüz ederek içeriklerinden boşaltmaya çalıştıklarını tartışmalı bir platform içerisinde değerlendirdi. Yapılan tartışmalar değerlendirme toplantıları birlik, dayanışma ve mücadele günü dolayısıyla bu yıl ve geçmişte yapılan 1 Mayıs eylemlerinden gereken derslerin çıkarılmasıyla sonuçlandı.

— Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

— Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği ve emperyalizm!

BRÜKSEL'DE BASIN TOPLANTISI

Kürdistan'da yeni bir sürecin başlatıldığını belirten ERNK sözcüsü: "Kürdistan'da düşmana ait olan, ona hizmet eden her şey savaşımızın hedefidir" dedi

Baştarafı 1. sayfada

ürünü olduğunu kısaca şöyle açıkladı: "15 Ağustos 1984'te, PKK'nin önderliğinde kurulan HRK (Kürdistan Kurtuluş Birliği) savaşçılarının Eruh ve Şemdinli ilçelerini basmasıyla başlatılan silahlı halk savaşı aralıksız devam etti. Geçen süre, tarih açısından kısa gelebilir. Ama yarattığı gelişmeler açısından bu 2,5 yıllık zaman süreci halkımızın geleceğini tayin etmede önemli ve değerli bir kesittir.

15 Ağustos 1984'ten bu yana halkımız, ulusal birlik ve mücadele örgütü ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi) ve ARGK (Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu) gibi ulusal kurtuluşçu örgüt otoritelerine kavuştu.

PKK'nin 25-30 Ekim 1986'da gerçekleştirdiği III. Kongresi, bugünkü dönemimizin ilkinde belirleyici bir rol oynamıştır. Kongre'de kuruluşa karar altına alınan ARGK, bugün Kürdistan'ın dört bir tarafında gerilla birlikleri oluşturarak sömürgeci Türk devletine ağır kayıplar verdiriyor. Kurtuluş mücadelemiz her geçen gün yeni mevziler kazanarak güçlenmektedir."

Sömürgeci-faşist Türk devletinin, KUKM karşısında içine girdiği çıkmazı ve halkımıza karşı dayattığı savaş yöntemleri üzerine değerlendirme yapan ERNK sözcüsü, sömürgeci Türk

devletinin özel savaş uygulamalarından sonuç alamadığını, tersine daha da devleşerek gelişen ulusal direniş savaşımını karşılarında TC'nin en yetkili mercilerinin siyasal yenilgi ve acizlikle ni itiraf ettiklerini örneklenirerek, dünya basınına aydınlatacak detaylı açıklamalarda bulundu. İçine girilen yeni sürecin özelliklerini ve Kürt halkının ulusal bağımsızlığı için yürüttüğü haklı mücadelesinde dünya ilerici insanlığına düşen görev ve sorumlulukları, ERNK sözcüsü, konuşmasında devamla şöyle açıkladı:

"Bugün burada, 30 Nisan 1987'den bu yana yeni bir dönemin açıldığını açıklıyoruz. Bu dönem ordulaşma temelinde yaygın gerilla savaşının tüm Kürdistan sahında yürütülmesi dönemidir.

Cephemiz ERNK, halkımızın ulusal birlik ve dayanışma organı olup ulusal ve uluslararası alanda tek yasal temsilcisidir. ERNK devrimci savaşı yükseltmek, savaşarak insanca, özgür ve bağımsız bir yaşamın yolunu açmak için yeni bir devrimci hamle başlatmıştır. Bu hamle ile ilkerimiz Kürdistan'da düşmana ait olan, ona hizmet eden ne varsa hepsi savaşımızın hedefidir.

Kürdistan'da bir savaş cereyan etmektedir. Bu savaşın tarafları savaş örgüt-

lerini habire geliştiriyor. Ülkemiz Kürdistan'ı adım adım, parça parça düşman egemenliğinden kurtaracak yaygın bir gerilla savaşı yolda TC'nin en yetkili mercilerinin siyasal yenilgi ve acizlikle ni itiraf ettiklerini örneklenirerek, dünya basınına aydınlatacak detaylı açıklamalarda bulundu. İçine girilen yeni sürecin özelliklerini ve Kürt halkının ulusal bağımsızlığı için yürüttüğü haklı mücadelesinde dünya ilerici insanlığına düşen görev ve sorumlulukları, ERNK sözcüsü, konuşmasında devamla şöyle açıkladı:

"Yine bugün, çağdışı, barbar Türk sömürgeciliğine karşı ayağa kalkan, insanca bir yaşama ulaşmak için PKK-ERNK-ARGK önderliğindeki KUKM'de birleşen ve savaşan halkımızı mücadelesinin dünya barış ve demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Bunun içindir ki, ilerici insanlık Kürdistan'da yükselen ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizle dayanışmasını daha da çok yoğunlaştırmalı ve sömürgeci-faşist Türk hakimiyetine karşı durmalıdır."

Gazetecilerin sordukları sorular da cevaplandırıldıktan sonra, basın toplantısı başarıyla sonuçlanmıştır. Basın toplantısına katılan basın kuruluşları şunlardır:

ANSA-İtalya, Reuters-İngiliz, BELGA-Fransa, BELGA-Hollanda, BTA-Bulgaristan, Info-Türk, TASS-SSCB, Mısır gazetecisi, Le Soir-Fransızca yayın yapan Belçika'nın en büyük gazetesi, Cezayir Basın Servisi, MAP-Fas Haber Ajansı, Tercüman, Milliyet, Yeni Gündem, Güneş, Sabah ve Anadolu Ajansı.

Zindanlardaki Savaş Esirleri KUKM'ne Karşı Rehin Tutuluyor

Baştarafı 1. sayfada

teşhir ederek yeni bir sahtekarca girişimini sonuçsuz bıraktı. Uygulanan her türlü işkence metodları, verilen idam cezaları, katliamlar ve "pişmanlık yasasıyla" elde edilmek istenen "başarının" direnişlerle sonuçsuz bırakılması karşısında çığına dönen sömürgeciler, bir çare daha olarak direnişleri parçalama yöntemine başvurarak, direnişlerin önderliğini yapan 60' ı aşkın savaş esirini Eskişehir E tipi özel cezaevine taşırmıştır.

Edinilen bilgilere göre Eskişehir E tipi özel cezaevine götürülen savaş esirleri tek kişilik hücrelere yerleştirilmiş, birbirinden tecrit edilerek bağlantıları koparılmıştır. Görüşme yasağının olduğu ve zorunlu hallerde —o da ailelerin dayatmasıyla— savcılıktan alınan görüşme izin belgesiyle ancak sınırlı görüşmeler yapılabilir. Görüşmeye gidebilen ziyaretçilerin de çok sıkı baskı ve sındırma uygulamasına maruz kaldığı ve sıkı bir kontrolle beraber ayakbağlarının çıkarılarak yalın ayak içeriye alındığı, ancak on dakkikayı geçmeyecek bir görüşme süresinin tanındığı bildirilmektedir. Kendi çocuklarıyla görüşebilen aileler, görüşme esnasında uzun mesafeli aralıklarla birbirleriyle yaptıkları konuşmaları sömürgeci celtatlarla not edilmekte, alınan notlar daha sonra cezaevi yönetiminin değerlendirmesiyle baskı aracına dönüştürülmektedir. Dipçikler altında da savaş esirleriyle görüşebilen aileler istedikleri tarzda konuşmadıkları gibi yeterli sonuç elde edemeyerek ayrılmak zorunda bırakılmaktadırlar.

Birbirleri arasında bağlantıların bulunmadığı ve tek kişilik tecrit hücrelerinde günlük işkencelere maruz kalan savaş esirlerine zorunlu ihtiyaçları karşısında ailelerine mektup yazma —üç satırlı sınırlandırılarak—, aileleriyle rahatça mektuplaşmaları da yasaklanmıştır. Gazete, kitap, dergi vb. okumanın yasaklandığı cezaevinde en doğal ihtiyaç durumunda olan yataklar, battaniye, ayakkabı, terlik, elbise giymeleri ve ailelerince gönderilmeleri yasaklanmıştır. Sadece iç çamaşırı kalabilen savaş esirleri her türlü ihtiyaçtan yoksun bırakılarak tam bir imha olma terörüyle yüz yüzedir.

Bu arada Nisan ayının ortalarında çocuklarıyla görüşmek üzere Kürdistan'dan Eskişehir'e giden bir grup Kürdistanlı kadın, tutuklularıyla görüşemeyince, Eskişehir Cumhuriyet Savcılığına başvurarak görüşme istemlerini iletmis ve izin

belgesini istemişlerdir. Faşist ve sadistçe uygulamalarını bu sahada da gösteren sömürgeci-faşist Türk devletinin yetkililerinden biri olan bu zat, görüşmek için izin isteyen bir grup görüşmeci kadına yönelik adı bir dil kullanarak ve tehdit ederek konuşmasında devamla şöyle söylemiştir: "Doğru da her gün askerlerimize öldürürken, buraya gelmiş çocuklarınızla görüşmek isteminde bulunuyorsunuz. Onlar bizim elimizde rehin. Çıkmadıkça bir daha görüşmek için de başvurmayın, yoksa onların akibetine sizler de uğrarsınız." Zaten, Eskişehir merkezinin dışında bulunan cezaevine ulaşım olmadığı için ailelerin katlandığı zorluklar yetmiyormuş gibi, bir de sömürgeci kurumların bu adı hareket ve uygulamaları aileleri çileden çıkarttı. Bunun üzerine kendi aralarında anlaşarak Ankara'ya giden bir grup görüşmeci kadın, Türkiye Büyük Millet Meclisi önüne gelerek karşılaştıkları zorlukları, cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamaları protesto etmek ve baskıların kaldırılarak görüşmelerin sağlanması için oturma eylemini başlatmıştır. Basın mensuplarının da izlediği bu eylemlere sömürgeci kurumların, gerekenlerin yapılacağına ilişkin verdikleri sözlerle sonuçlandırılmıştır. Eylemci kadınların yaptıkları eylemin bir yönünü cezaevlerindeki faşistçe uygulamaları protesto etmeyi amaçlarken, eylemin en önemli diğer yönü ise, Eskişehir Cezaevinde savaş esirlerine uygulanan vahşeti dünya kamuoyuna duyurmak ve ilerici insanlığın sömürgeci-faşist Türk devletinin bu insanlık dışı uygulamalarına karşı sessiz kalmamaları gerektiğinin mesajının iletilmesiydi. Görüşmeci ailelerin savaş esirlerine yönelik baskıların kaldırılması ve görüşmelerin rahatlıkla yapılmasını sağlayabilmek için sömürgeci devlet nezdindeki girişimleri devam etmektedir.

PKK-Mardin Grubu Davasında 4 İdam Daha

15 Ağustos tarihsel atılımından sonra Kürdistan'da estirdiği terörle sonuç almaya çalışan sömürgeci-faşist Türk devleti yaptığı geniş çaplı operasyonlarla çok sayıda yurtsever tutuklayarak işkenceden geçirmiş ve sömürgeci mahkemelerinde yargılayarak ağır hapis cezalarına çarptırmıştır. Mahkeme yüzü görmeyen birçok yurtsever ise Kürt olduğu gerekçesiyle yargılanmaksızın ağır hapis

cezalarına çarptırılarak zindanlara doldurulmuştur.

Kürdistan'da sömürgeci-faşist ordu sürülerine ve işbirlikçi hain güçlerine karşı gelişen her silahlı devrimci direniş eylemleri arkasından, sömürgeci-faşist Türk devletinin temsili durumunda olan mahkemeleri ve cezaevi yönetimleri kudurmuşcasına savaş esirlerine yönelerek işkenceden geçirmekte, tek kişilik tecrit hücrelerine koyarak sadistçe uygulamalara başvurmakta ve normal görüşmeleri yasaklayarak hincim bu yönlü almaya çabalamaktadır. Her direniş eylemi arkasından ağır darbe alan sömürgecilerin yargı organları olan mahkemeleri hemen devreye girerek, hiçbir hukuksal gerekçe göstermeksizin savaş esirlerine idam cezalarını yağdırmakta ve bu yöntemi ulusal kurtuluş savaşımıza karşı bir koz olarak kullanmaktadır. Nitekim yaygın olarak gelişen bahar eylemliliğiyle beraber sömürgeci-faşist mahkemeler davalara hızla geçiş yaparak, yeni döneme geçtiği davalardan biri olan PKK-Mardin Grubu davasında yargılanan 4 savaş esirine daha idam cezası verildi Kürdistan'da ulusal direniş savaşının başlatılarak gelişmesinden sonra yargılanarak yargılanan ve

idam cezasına çarptırılan savaş esirleri şunlardır: Ahmet Doğan, Hamdi Can, Abdullah Temel ve Sabri Kömürçü. Verilen bu idamla beraber 146 kişinin idamının onaylanması için teskereler Adalet Komisyonuna gönderilmiştir.

Mahkeme Heyetine "Hakaretten" PKK Hilvan-Siverek Grubu Davasında Savaş Esirleri Bir Kez Daha Yargılandı!

Yıllardır sömürgeci zindanlarda her türlü vahşeti yaşayan savaş esirleri mahkemelerde siyasi savunma yaptıkları, yargılama salonunda mahkemenin faşist uygulamalarını dile getirerek verilen sömürgeci cezalarını kendilerini yıldırdığını, tersine inançlarını daha da pekiştirdiğini söyleyen ve verilen idam cezalarına karşı slogan haykırdıkları gerekçesiyle yeniden yargılanan PKK Hilvan-Siverek ana dava grubundaki 15 savaş esirine 8 yıl daha hapis cezası verildi.

Ek dava ve cezalarla savaş esirlerine ceza üstüne ceza yağdıran sömürgeci yargı organları bu uygulamalarıyla savaş esirlerini sindirerek pişmanlık gösterebileceklerini ve diğer tutuklu ve hükümlülerin mahkeme-

lerdeki kararlı tavırlarından ve direnişlerinden vazgeçirmenin ve aynı zamanda, kendilerine, tutuklu bulundukları sürece boyun eğmeyen cezaları bitmiş durumda olan ve salıverilmesi gereken savaş esirlerine bu yönlü disiplin, hakaret vb. gerekçelerle cezalar yağdırarak zindanlarda uzun vadede tutup amaçladıklarını ulaştırma zannetmektedir. Ama Hayır! Direniş bayrağını Mazlum, Hayırlı, Kemal gibi yiğit önderlerinden devralan savaş esirleri "Direnmek Yaşamaktır" sloganıyla bu bayrağı dalgalandırarak, sömürgeciliğin amaçladıklarını kursağında bırakacak güçtedir. Ve sömürgecilik bu alanda da her şeyini kaybedecek, kazanan savaş esirleri şahsında halkımız olacaktır.

PKK Hilvan-Siverek davasında aldıkları idam ve ağır hapis cezaları yanında ek olarak mahkeme heyetine yaptıkları "hakaret"ten dolayı 8 yıl hapis cezasına çarptırılan savaş esirleri şunlardır: Abuzer Dehşet Celalettin Delibaş, Mehmet İzet Baysal, Salih Oğaç, Süleyman Günyeli, Ramazan Ödeniş, Mustafa Güneş, Cuma Karaçalı, Fahri Çiftlik, Bedrettin Kavak, Salih Kubat, Enver Şimşeksoy, Ahmet Yavuz, Abdurrahman Şevkat ve İrfan Güler.

Van'da KUKM Yanlısı Üniversite Öğrencisi Mehmet Şirin TEKİN Katledildi

Baştarafı 1. sayfada

bi oruç tartışması vb. değil, bu yurtsever özelliğiyle, O. bu özelliğinden ötürü bizzat sömürgeci yetkililerin emirleri üzerine katledildi. Nitekim, "olay hakkında inceleme yapma" adı altında, aslında sömürgeci-faşist devleti temizlemek amacıyla Van'da bulunan SHP heyetine Rektörün söylediği sözler, bu gerçekliği açıkça kanıtlamaktadır. Rektör Nihat Baysal, açıkladı. "Ölen öğrenci M. Şirin TEKİN'in pek de masum olmadığı, sakın olmadığı" (7 Mayıs 1987) biçiminde sözler sarfedebilmektedir.

Elbette ki, faşist rejime karşı Kürdistan'da her geçen gün daha da boyutlanan gerilla savaşından etkilenen kesimlerin başında üniversite gençliği yer alacaktır. Zaten gelişmelerin anlamını daha iyi kavrayabilen ve değerlendirebilen üniversite gençliği arasında KUKM sorunu giderek daha yoğun tartışılmakta ve taraftar bulmaktadır. Türkiye'de de üniversite gençliğinin son dönemlerde faşist rejime karşı hareketlenmesinde, Kürdistan'daki devrimci direniş savaşının önemli oranda etkisi olduğu açıktır. Kürdistan gençliği arasında

ise bu mücadeleden etkilenme çok daha yüksek boyutlardadır. Hatta neredeyse patlama noktasına gelmiş bulunmaktadır. İşte faşist rejim yetkililerini Van'daki gibi caniliklere yönelten neden budur. Bu tür katliamlarla devrimci ve ilerici gençliğe gözdağı verilme istenmektedir.

SHP ise, TKP vb. ezeli kuyrukçuları da peşine takarak, gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan'daki gençlik kabarmaları karşısında "emniyet supabı" rolünü üstlenmiş bulunmaktadır. Kaba- rancılık hareketinin, devrimci bir rotada faşist devlete yönelmesini engellemek, çeşitli kanallara saptırma için, gençliğe sahip çıkan görüntüsüyle çok yönlü sinsi faaliyetler yürüttüğü bilinmektedir. En son Van'da sözde öğrencilerin haklarını savunmak ve olayı yerinde incelemek amacıyla yöreye geldiğini beyan eden SHP heyeti başkanı Fikri Sağlar'ın sarfettiği, "Bu olay dileriz bir yangının ilk kılıncı olmasın" şeklindeki sözleri, asıl korkularının gençlik arasındaki gerginliğin ve faşist rejime duyulan kinin bir patlamaya dönüşmesi olduğunu açıkça

ortaya koymaktadır. İşte bu patlamayı engellemek amacıyla faşist rejim yetkilileri —askeri, polisi ve üniversite rektörleri elele— baskı ve katliamlarla gözdağı verirken, SHP ve kuyrukçuları da aynı amaçla demokrasi ve ilerici maskesi altında sinsi çabalar yürütmektedir.

Fakat şu bir gerçek ki: artık faşist devletin baskı ve katliamları gelişen muhalefeti nasıl sindirmeye yetmiyorsa, sahte solcuların sinsi çabaları ve ikiye bölme politikaları da devrimci muhalefeti çeşitli yönlerde saptırmaya yetmeyecek ve Türkiye ile Kürdistan halkları faşizme ve sömürgeciliğe hakkettikleri dersi vereceklerdir. Devrimci-ilerici güçlerin bu konudaki en büyük güvenceleri, bugün yaygın gerilla savaşına başlamasına gelmiş bulunan dev gibi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadedesidir.

Devrimci Direniş Hareketimiz, faşist rejimin ve humpalarının devrimci ve yurtsever emekçileri karşı işlediği suçların şimdiye dek olduğu gibi bundan sonra da sormaya devam edecektir. Ve M. Şirin TEKİN'in katledilişinin hesabı da, bu insanlık düşmanı canilerin mutlaka sorulacaktır.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize Yöneltilikleri Saldırıları Yoğunlaştıran FAŞİST REJİM VE HEMPALARININ ÇİRPİNİŞLARI ONLARI KURTARAMAYACAKTIR

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bugün, her zamankinden daha büyük gelişmeler kaydederek, faşist Türk sömürgeciliklerinden yeni ve önemli mevziler koparmakta ve bağımsızlığa doğru emin adımlarla yürümesini sürdürmektedir. Halkımız, azgın faşist düşmanla yaşamın her alanında değişik bir mücadele vermektedir. İnsanlığın, uygarlığın, iyiliğin, güzelliğin baş düşmanı faşist rejim, hiçbir insanlık ve savaş kuralı tanımadan tüm olanaklarını seferber etmekte ve görülmedik vahşet örnekleri sergileyerek kutsal mücadelemizi boğmaya çalışmaktadır. Buna karşılık Kürdistan halkı, şanlı önderi PKK öncülüğünde ve en geniş siyasal birliği olan ERNK'nin saflarında birleşerek bu azgın düşmana karşı kahramanca direnmektedir.

Evet, halkımız bugün faşist rejime karşı eşsiz bir direniş sergiliyor. Düşmanın en barbar saldırılarını yılmadan göğüsliyor. Çünkü o, tarihinde hiçbir zaman yaklaşmadığı kadar, bugün kurtuluşa yaklaştığını biliyor. Ve gücünü biraz da buradan alıyor. Yine Kürdistan halkı, barbar Türk sömürgeciliğinin bu vahşet saldırılarının, can çekişen bir canavarın son çırpınışları olduğunu bilincindedir. Çünkü düşmanın yaşadığı korkuyu ve gerilla birliklerimiz karşısındaki çaresizliğini, tükenmişliğini her gün gözleriyle görmektedir.

İşte, Kürdistan üzerindeki otoritesi her geçen gün hızla zayıflayan sömürgeci-faşist TC'nin iyice açığa çıkan çaresizliği ve tükenmişliği, direniş mücadelesinin öncü gücü PKK'nin azim ve kararlılığı, halkımızın kurtuluşa olan umut ve inancını giderek artırmaktadır. Bu inançla öndüye daha çok güç ve destek vermesi sonucu halk savaşımız, hızla gelişmekte ve boyutlanmaktadır.

Eğer kör ve sağır değilse ve eğer faşist rejimin iflah olmaz uşağı değilse her insan, Kürdistan'da bugün yaşanmakta olan gelişmeleri, savaşın varlığı boyutları ve bu savaşta sergilenen kahramanlıkları rahatlıkla görüp anlayabilir. Sadece bu kahramanlık değil, Türkiye ve Kürdistan halkları başta olmak üzere tüm bölge halklarının başına bela kesilen, emperyalizmin bölge-

deki jandarması 12 Eylül faşist rejiminin nasıl dize getirildiği de rahatlıkla görülebilir. Ve amansızca savaşın bu iki gücün durumlarının yanısıra ihanetin ve düşkünlüğün varlığı boyutları da apaçık gözler önündedir.

Daha dün kadar iki jandarmanın koca köyleri ayağa kaldırıp halkını dayaktan geçirdiği Kürdistan'da bugün, ARGK'nin üç kişilik bir savaşçı grubu üzerine düşman ancak yüzlerce, hatta binlerce kişilik bir kuvvetle gitmeye cesaret edebiliyor. O da çoğu zaman havadan helikopter ve karadan da panzer vb. zırhlı araçların desteğiyle olabiliyor. Ve bugün, gün geçmiyor ki bir düşman karakolu kurtuluş kuvvetlerimizin saldırılarıyla yerle bir edilmesin; gün geçmiyor ki, ihanetçi çete yuvalarından birkaçı dağıtılmasın; ve yine gün geçmiyor ki, düşman askeri konvoyları gerilla pusularında imha edilmesin. Kısacası, Kürdistan faşist Türk sömürgecileri ve her soydan uşakları için tam anlamıyla bir cehennem olmuştur. Düşman ne yana dönersa halkımızın kutsal ve yakıcı direniş ateşiyle karşı karşıya gelmekte. Kürdistan'ın kendileri için bir bataklık olduğunu artık kendileri de açıkça itiraf etmektedirler. Sömürgeci başın her gün askeri kayıplarının yüzlerine vardığını ilan eden bilançolar yayınlamaktadır. Açık ki, düşmanın verdiği bu rakamlar gerçeklerin çok çok uzatılmıştır. 15 Ağustos Atılımından bu yana binleri çok aşan düşman kaybı içinde, yüzlerle ifade edilen rakamlar belki sadece subay-astsubay kayıpları açısından geçerli olabilir.

Bunun içindir ki, sömürgeci Türk devleti yıllar yılı bağnazca sarıldığı katı inkareci-kemalist politikayı terketmek zorunda kaldı. 15 Ağustos 1984'te yeni bir aşamaya girerek kesintisiz bir biçimde devam eden halk savaşımızı inkar etmek, örtbas etmek, dışa yansıtmamak ya da olduğundan çok az yansıtmak için TC'nin nasıl çırpıp çabaladığı bilinmektedir. Fakat gelişmelerin görkemliliği, özellikle '86 sonbaharı ile '87 kış ve bahar hamlelerinin güçlü etkisi karşısında faşist rejim artık mızrağın çuvala sığmayacağını ve dekuşu politikasıyla bir yere varılamayacağını anladı. Faşist şef Evren'den en sıradan

yetkiliye kadar, Kürdistan'da bir savaş yaşandığı gerçeği ve bu savaşın öyle kolay kolay engellenemeyeceğini açıkça itiraf edilir oldu. Kürt ve Kürdistan sorunu düşman çevrelerde çeşitli biçimleriyle ağıktan tartışılır oldu.

Elbette ki, tüm bu gelişmelerin sağlanması ve buna kazanımın elde edilmesi öyle kolay olmadı. Büyük bir fedakarlık, sonsuz bir cesaret, kıscacası muazzam bir beyin ve yürek gücü gerekmektedir. Bu uğurda halkımız en yiğit evlatları oluk oluk kan aktı ve halen de akıtmaktadırlar. İnsanlık tarihinde, ezilen halkların ve sınıfların kurtuluş mücadelesi tarihinde eşine ender rastlanan kahramanlıklar sergileyerek devrimci direniş bugünkü boyutlara ulaştırdı. Ve eğer bugün Kürdistan düşman için bir cehenneme çevrilmişse, azgın faşist rejime diz çöktürüldüyse işte bu kahramanlıklar sayesinde olmuştur.

Gelenin aşamada, savaş alanlarında yenilgi üstüne yenilgi alan faşist Türk sömürgeciliğinin, ulusal kurtuluş mücadelemize ve onun öncü gücü partimiz PKK'ye karşı değişik bir kampanyayı yeniden gündeme getirdiğine tanık olamaktayız. Bu kampanyada, Özel Harp Dairesi, burjuva basını vb. sömürgeci kuruluşların yanısıra kullandıkları güçlerin başında yine Avrupa'daki köy korucuları, reformist-teslimiyetçi uşak kesimler gelmektedir. Acaba UKM'ne yöneltilen bu saldırıların çok yönlü yoğunlaştırılması bir tesadüf müdür?

Dikkat edilirse faşist rejim, devrimci direniş mücadelemiz karşısında hem içte ve hem de dışta iyice köşeye sıkışmış bulunmaktadır. Savaş alanlarında hiçbir önemi tutmuyor, Kurtuluş Ordusu kuvvetleri karşısında büyük bir çıkmazı yaşıyor. Ekonomik alanda gününden beter geliyor, her kıtadan borçlu olmadığı ülke yok gibidir. Birçok uluslararası platformda KUKM'nin yoğun bir biçimde gündeme gelmesiyle birlikte, politik alandaki çıkmazı da giderek derinleşiyor. Kıscacası faşist rejimin soluğu her alanda hızla tükeniyor. İşte son dönemde yoğunlaştırılan çabalar ve PKK'nin sözümona "teröristliğini" kanıtlamaya çalışan çok yönlü girişimler, aslında faşist rejimin tükenen

soluğunu açmaya yönelik uğraşlardır. Kuşkusuz, PKK'nin uluslararası alanda bugün sahip olduğu saygın bir yeri ve parlak bir prestiji vardır. Faşist Türk devleti, Partimizin bu saygın konumuna biraz da olsa gölge düşürebilirse eğer, bunu kendi hanesine önemli bir kazanç ve başarı olarak kaydedecektir. Bunun için yüzölçüsünün en çarpıcı örneklerini vermek gerekse, her türlü insanlık ve ahlak kuralını ayaklar altına almak da gerekse bunda bir an bile olsun tereddüt etmemiştir ve etmeyecektir.

İşte "Özel Harp Dairesi'nin "Anadolu Kadınlar Birliği" imzasıyla dünyanın çeşitli dillerinde yayınladığı renkli broşürler, bu çarpıcı yüzölçülük örneklerinden bir tanesidir. "Terörizm" başlığıyla ve çeşitli resimlerle süsleyerek yayınladığı bu broşürlerle TC, PKK'nin Hakkarî ve Mar-din'de "cinayet işlediği"ni, —hain çetelere yönelik kış eylemleri kastediliyor— bu eylemlerin siyasal amaçlı olmayacağını iddia ediyor. Timsah gözyaşları dökerek yüzölçülüğü öylesine ileri götürüyor ki, sanki yüzyıllar boyunca halkımızı soykırımlara uğratan, gerektiğinde anaların karındaki bebeleri bile süngülemekten bir an geri durmayan, barbar Türk egemenleri değilmiş gibi, ve sanki bugün, çağ ve insanlık alakası olmayan işkence tezgahlarından, çocuk-cocuk yaşlı demeden insanların üzerine tonlarca bomba yağdırmaya varana kadar çeşitli vahşet uygulamalarına gözünü kırpmadan başvuran kemalist-faşist rejim değilmiş gibi, PKK'yi suçlamaya kalkışıyor. Faşist Türk devleti, yavuz hırsız misali PKK'yi "teröristlikle" suçlayarak kendi terörist karakterini gözardı edebileceğini ve barbarlıklarını unutturacağını sanıyor. Ve dünya ilerici insanlığının KUKM'ne yardımını engellemeye çalışıyor, bunun çağrısını yapıyor. Fakat dünya faşizmi çok iyi tanıyor, yüzüne hangi cılları çekerse çeksin faşizmin kara yüzü kendisini gizlemeyecek, dolayısıyla faşist TC'nin bu çabaları da sonuç vermeyecektir.

Zaten Kürdistan'daki gelişmeler bu tür çürük iddialara fazla yaşam hakkı tanımamaktadır. '87 yılında yaşanan gelişmeler, ajan-milis çeteciliğin çöktürülmesinin ardından ge-

rilla saldırılarının direkt ve ağırlıklı olarak faşist ordu sürülerine yönelmesi ve düşman askeri konvoylarının peşpeşe imha edilmesi gerçeği, düşmanın bu yönlü çabalarının önünü kendiliğinden tıkdı. Yani Kürdistan'da yaşanan halk savaşının gerçeği ve kutsallığı artık tüm dünyaca bilinmekte ve ilerici insanlık tarafından teyid edilmektedir.

Bunun üzerine düşman bu yönlü çabalarını yeniden Avrupa üzerinde yoğunlaştırdı. Yeniden diyoruz; çünkü geçmişte de düşmanın ve işbirlikçilerinin bu tür çabalarına çokça tanık olduk. PKK'nin "teröristliğini" kanıtlamak için, tüm dünyanın gözlerinin önünde ne tür komplolar sergilendiği biliniyor. Bunlar, anımsatmaya gerek duyulmayacak kadar hafızalarda tazelendiği korumaktadır. Bu komploların sahiplerine ne kazandırdığı daha doğrusu onları ne duruma düşürdükleri de bilinmektedir. Fakat her şeye rağmen Türk burjuva basını ile "ÖY", "Rızgari" vb. reformist-teslimiyetçilerin yayın organlarının birbirlerini destekleyerek yeni bir saldırı furiası başlattığı görülmektedir. Büyük bir gayretle kollar sıvanarak PKK'nin "teröristliği" kanıtlamaya çalışılıyor. Avrupa'nın hangi köşesinde bir yaprak kımıldarsa hemen ağız birliği ile PKK sorumlu tutuluyor. "Özel Harp Dairesi"nin broşürleri, Türk burjuva basını ve reformist uşakların yayın organları, seçtikleri sözcüklere varana kadar ağız birliği etmişçesine "PKK'nin cinayet örgütü olduğunu", "desteklenmemesi gerektiğini" söylüyorlar. İşbirliği o kadar açık ki, örneğin Tercüman gazetesi Partimizi ve ulusal kurtuluş mücadelemizi suçlarken, "ÖY" adlı teslimiyetçi uşakların yazdıklarını kanıt olarak gösteriyor.

İpleri faşist rejimin elinde olduğu artık herkesçe çok iyi bilinen bu uşak ruhlu grupların, ulusal kurtuluşçuluk adına KUKM'ne ve öncü gücü PKK'ye saldırıları ve PKK'yi teröristlikle suçlamaları yeni değildir. PKK, daha ortaya çıktığı dönemlerden başlayarak bu güçlerin saldırılarına maruz kalmıştır. Üstelik zaman zaman PKK'ye karşı üçlü-beşli "güç birlikleri"

Devamı 14. sayfada

Türk devleti oldum olası "çağdaş" bir yol izliyor "Uygurluğu" hedefleyen bir yoldur bu... Kısaca anti-komünizm, halk düşmanlığı, şovenizm olarak kendisini gösteren bir yol... Zaman zaman "devrimcilik" maskesi altında da ortaya çıkıyor... Atatürk "inkılaplarının" ikide bir de ısıtılarak sunulması, yeni renklere büründürülerek ortaya çıkması, anti-komünizmi ve halk düşmanlığını, Türk şovenizmini maskeleyerek izliyor...

Türk devleti her zaman kaşarlanmış yöneticileri aracılığıyla bu konuda kökleşmiş bir geleneğe sahiptir...

Türk devleti dünyada eşine rastlanmayacak bir kaypaklıkta, dürlüştükten, gerçekten uzak; aldatmaca, yalan ve fırsatçılık üzerinde temellenen bir iç ve dış siyasetin sahibidir. Güçlüye karşı ellerini oğuşturarak, zayıf bulduğunu ezip sömüren bir politikanın güdücüsüdür insan haklarına, halklar arasındaki eşitliğe, çağdaş ilişkilere kesin tavırlı despotik bir devlet yapısında...

Elbette bu yapılanma kısa sürede oluşmadı... Osmanlı despotizmi sarılmaya başlar başlamaz, Türk ırkçılığı, yayılmacılığı gerçek yüzünü göstermeye başladı... Esaret altındaki uluslara karşı amansız kırmalara girişildi. Düşün alanında "Türkçülük" ve "Turancılık" kök salmaya başladı. Bir yandan gözü dönmüş bir yayılma siyasetinin peşine düşülürken, diğer yandan demokratik hak ve özgürlükler ayaklar altına alındı. İrkçi, soven yaygaralar ve "devletin" bölünmezliği, çılgıncılığıyla, mazlum halklara kan kusturdu. "İlerici dönüşümler" adı altında başka düşünceler ezildi "İrtica" geliyor denilerek muhalefet sindirildi. Devletin resmi politikası dışarda da aynı hayasızlık ve rıyakarlıkla sürüp geldi... Bir yandan Sovyetler Birliği ile görüşülürken, diğer yandan İngiltere'ye heyetler yollandı. Enver-Talat-Cemal paşaların politikası dışta ve içte egemenliğini sürdürdü. Nasıl ki Enver Paşa bir yandan Türkistan'daki gerici unsurları örgütlemeye koyulup, diğer yandan Baku'daki "İslam Ülkeleri İnkılapçıları Kongresine" katıldıysa onun izleyicileri de aynı yolu

"Yeni-Türkçü", Kürt Düşmanı, Solcu Bir Yazar!..

İhsan AKSOY

izlediler. İttihatçılar, nasıl bir yandan Osmanlılıktan bahsedip tüm Osmanlı milliyetlerinin "hürriyetlerinden" dem vurdularsa, Kemal ve ekibi de "Enasırı İslamiye"den bahsederek Türkiye'deki tüm halkların "Yek diğerine eşit ve kardeş olduğunu" söyledi. Ne zaman kendilerini güçlü görürlerse gerçek yüzlerini de açığa vurmakta duraksamadılar... Demokratik hak ve özgürlükler ayaklar altına alındı... Halkların özgürlük istemlerine zulüm metotları, sürgünler ve kırmalarla karşılık verildi.

"Devrimci! Kemal!", devrimci yönetimini rayına oturtmak için bir yandan sahte "komünist partisi" kurdurarak Sovyetler'e hoş görünmeye çalışırken, diğer yandan da ilerici, yurtsever, devrimci ve demokrat yazarları, örgütçüleri ağır ceza uygulamalarıyla zindanlara tıktırdı. Bir yandan Sovyetler'le ilişkileri gireriken, diğer yandan M. Suphi ve arkadaşlarını boğdurttu. Bir yandan köylünün halkın gerçek efendisi olduğunu söylerken, diğer yandan eşraf tabakasının burjuvalaşması için kitleler halinde yoksul köylüleri, işçileri karın tokluğuna sömürü cenderesine soktu. "Mazlum Halkların öncüsü", "anti-emperyalist Kemal" bir yandan kılık kıyafet değişikliği, latin alfabesinin kabulü, kadınların içkili dans salonlarına girmesi gibi yeniliklerle "devrimciliğini" benimsetiyor, diğer yandan da "çağdaş uygarlık için" kollarını emperyalizme açıyordu. "İstiklal Harbinin" önderi "Ulu" kişi, ırkçılıkta kendisinden öncekilere taş çıkartacak bir yapıda, pervasız, bilim dışı bir yolda yürüdü... Türk tarih ve dil tezleriyle eşine rastlanmamış yalanlar icat ettirerek "Türk soyuna da" kendisi gibi "Ululuk" kazandı. "Damarlarında asil Türk kanı taşıyan", "Selenikli "ulu önder", "Muhtaç olduğu kudretini damarlarındaki asil kandan" alarak Kürt halkına yöneldi. Kırmalar, sürgünler birbirini izledi... Türk ve Kürt halklarıyla diğer ulusal topluluklar bir lokma ekmek uğruna bir ömür tüketirken, vurgunlar yaygın bir sömürü ağı içinde giderek yoğunlaştırıldı. Tek partinin "ulu önderi"nin astığı astık, kestigi kestikti. Kendi otoritesine karşı çıkanlar ya "mürteci", ya "komünist", ya "devlet" düşmanıydılar. Bu yaptıkları, ettikleri ve eline bulmuş mahsun insan kanıyla "Ne mutlu Türküm" diyordu "Ulu önder" arkasında ordusu, etrafında dalavukları, damarlarındaki asil kandan aldığı kudretle

"Türk, övün, güven, çalış" diyordu... Öbek öbek yoksul kitlelerde güvenip övünerek, çalışıp dininerek bu günlere geldi...

"Ulu önder", devletini rayına oturttu. Gelecek kadrlerini yetiştirdi. Ondan sonra gelenler onun mirasına sahip çıktılar. Zaten açık sapma görülecekte arka arkasından "Kemal"lerin başkanlığında hemen raydan çıktığını savladıkları "son Türk devletini" yeniden rayına oturtmak için harekete geçiyor. Okul kitaplarında Kemal ve onun Türkiye'ye yaptığı fedakarlıklarla dolu sayfaları okuyarak yetişenler de bugün gerek devleti yöneten kademelerinde, gerek gazete sayfalarında ona övgüler düzerek devletin "bekçiliğini" yapıyorlar... İşler biraz yeni düzenlemelere gerek duyduğunda da "fedakar Türk ordusu" hemen müdahale ederek durumu kurtardığını ilan ediyor...

Bir soygun, zulüm, baskı mekanizması olan Türk devletinin korunması için sağcılar ve solcular iş bölümü halindeler... Sağcı yazar, çizer, yönetici "komünizm", "bölücülük", "yıkıcılık", "dış mihrakların kışkırtmaları" konularında ortalığı bulandırırken, solcular da "irtica", "türban", "rabita" ve "özgürlük" konularını ele alarak, devletin rayından çıkmaması için çaba gösteriyor ve ortalığı bulandırıyorlar... Ama her iki taraf da Kürtler konusunda elele, omuz omuza çala-kalem verip veriştiyorlar... Uzun yıllar birlikte Türkiye'de Kürt olmadığını yazdılar... Daha sonra Irak'ta Barzani önderliğinde Kürt silahlı hareketi başladığında sağ kesim, Barzani'nin uzun yıllar Sovyetler Birliği'nde kaldığını, "kızıl" bir "Moskof" uşağı olduğunu keşfetti. Giderek işler büyüdükçe sol kesimdekiler Barzani'nin Amerikalı, "emperyalist uşağı" biri olduğunu macera dizileri biçiminde yazıya geçirdiler...

"Özgürlük", "bağımsızlık", "halkların eşitliği" gibi konuları evirip çevirerek işleyenler, sıra Kürtlere geldiğinde bunları unutup sol ağızdan masallara, karalamalara başlıyor. Hem Kürtler yok, hem de Kürtler emperyalizmin kışkırtmalarıyla ortaya sürülüyor... Böyle rıyakar, gerçek ve bilim dışı, sol görünümüne halis muhlis Türk şovenisti bir görüntü bunlar. Kah askerlere alkış tutar, kah onlara karşıymış gibi görünür, kah özgürlük savunuculuğu yapar, kah Sovyet düşmanlığı... İşlerine nasıl gelse öyle...

Bunlardan bir tanesi ve

en pervasız Cumhuriyet'in köşe yazarı Uğur Mumcu... 1970'len önce günler günü askerlerin gelmesi için arkadaşlarıyla birlikte yazıp durdu... Üniversite kürsüsünde ünlennemeyen ismini ünlendirmek için dergi ve gazete sayfalarına girdi. Kısa sürede ünlendirildi. Sansasyonel yazılarla işe koyuldu. Gözüpek, bilgili, "istihbaratı güçlü", araştırmacı, yol gösterici, solcu bir yazarı artık. Önce gazetede köşesinde "beş para etmez" konuları çok önemli şeylermiş gibi ortaya atıp işliyor, ardından gördüğü destekle gündeme giriyor, sonra yazdıklarını kitaplaştırarak "solcu" bir yazar olarak ilerici, yurtsever, demokrat kesimin sırtından bolca dünyalık sağlıyor... Önünde açık arşivler, cebinde pasaportu, bol parası, dön dolaş ver-yansın et, ortalığı bulandır, ünlendikçe ünlən ve keyfine bak... Beyimiz sağdan da, soldan da destek gören "maruf" bir solcudur. Sağcılar ona güya dalaşarak solculuğunu kamuoyuna tescil ettiriyorlar, solcular da, "ne yaman bir adam", "mahir bir gazeteci ve araştırmacı" diyerek ona sırt veriyorlar...

Bu solcu gazeteci, 12 Eylül faşist darbesinin generalleriyle birlikte, onların helikopterleriyle Doğu ve Güneydoğu Anadolu olarak belirlendiği Kürdistan semalarında keşif uçuşlarına eşlik ediyor ve kuşbakışı geçtiği yollarda "Rahatın ve sükkunun Türk ordusunun kararlı tutumuyla sağlandığını" ilan edip için için sevinçini açığa vuruyor. Burarlarda sorunun sosyal ve ekonomik olduğu kehanetinde bulunuyor...

Sonra "Papa ve Ağca" olaylarına eğilerek, Ağca olayında "Bulgarların parmağı" olduğuna işaret ediyor. Sağ ve sol teröristlerin aynı kaynaklardan beslendiklerini, Türkiye'de bir karışa ortamı yarattıklarını söylüyor. Silah kaçakçılığının merkezini Sofya olduğunu anlatıyor. Bunun için de böyle bir sosyalizme evet diyemeyeceğini, böyleli bir durumun sosyalizmle bağdaşmayacağını işliyor. Verip veriştiyor... sosyalizme sahip çıkıyor, onun bu türlü olaylarla zedelendiğini ve bunun sorumlularının Sovyetler ve Bulgarlar olduğunu belirtiyor. Sonra kitapları sattıkça satıyor...

Sovyetler'e veryansın ederken, Amerikalılara kızıyor. Ermenilerin nasıl olur da böyleli dost bir ülkede kongreyi bile etkileri altına almalarına öfkeleniyor. Ama bu "özgürlükçü", "solcu" yazar, Ermeni katliamının baş sorumlularından Talat Paşa'nın bile anılarında kabul et-

tiği bir katliamı kabullenmeye hiç yanaşmadığı gibi bunu söyleyenleri, ya CIA ya da Sovyet uşağı olarak adlandırıyor... Ama derdi başkadır bu yeni tip Jön Türk'ün... Şimdilik nasılsa Ermeniler yurtlarında yoklar, ama Kürtler var. Etnik bir sorundan, kitle katliamlarından bahsedildi mi ister istemez Kürtler de gündeme gelecek. Onun için şöyle yazıyor: "ABD, hem Ermeni terörüne, hem Kürt terörüne başka gözlerle bakıyor. Kürt lideri Molla Mustafa Barzani'nin 1979 yılında iki oğluyla birlikte sığındığı ABD'de olduğu da unutulmamalıdır. Yarnın öbür gün PKK içinde CIA ajanlarının bulunduğu kanıtlanırsa, hiç şaşmayız... Yine TKP içinde hünerli CIA ajanları çıkarsa olmaz demeyiz."

"Türkiye yeni bir "Sevri anlaşmasına doğru zorlanıyor. Hem de dostları ve mütefikleri tarafından..." (Cumhuriyet, 24 Nisan 1987)

ABD kongresinin Ermenilerle ilgili yasa tasarısı konusundan Kürtlere... Asıl amacını gizleyemiyor. Çünkü azılı bir Kürt düşmanıdır. Kürtleri gözden düşürmek, onların emperyalizme içli dışlı olduğunu göstermek için elinden geleni yapmaya çalışıyor ve alımlamaz yalanlar uyduruyor. Hem de herkesin gözüne baka baka...

Daha yeni saldırılar yapıyor, diyor ki: "Uyuşturucu madde ticareti sağ ve sol terör örgütlerinde olduğu gibi, ayırmacı Kürtlerin de kazanç kaynaklarından biridir..." (2 Mayıs 1987)

Bu solcu yazar, yüklenildiğini layıkıyla taşıyor, görevini en iyi biçimde yerine getiriyor. Kürtleri bir yandan ABD'ye bağlayarak yurtsever demokratik kesimden soyutlamaya çalışıyor, diğer yandan da onların uyuturucu ticareti yaptığını yazarak Kürt hareketine karşı halkın tepkisini oluşturmaya koyuluyor. Bir başka yazısında TKP genel sekreterinin bir demecini ele alırken TKP'nin "Sovyetler'in güdümünde uşak bir parti" olduğunu söylüyor ve onlara seslenerek, "Siz, bir yandan bir bölücülüğe, terörizme karşınız duyursunuz, diğer yandan kongre kararlarınıza Kürt halkının kendi geleceğini kendisinin tayin edeceğini yazıyorsunuz" diyor ve demeye getiriyor ki siz ne biçim Türksünüz?...

Sonra demokratları, yurtseverleri Cihadi Ekber'e çağırıyor, diyor ki: "Güneydoğudaki savaş daha da büyürse, bugün Hakkari'de, Erzurum'da, Yüksekova'da başlayan olaylar, zamanla bir rejim değişikliğine yol açabilir!.."

Devamı 14 sayfa

Biz Bir Grup Kürdistanlı Kadın, Basel'de UKM ile Dayanışmada Bulunmak Amacıyla Bir Eylem Yaptık

Kürdistan kadını yüzyıllardan beri ezilerek horlanmış, her türlü çağdaş gelişmeden kopartılarak, dünyası haline getirilen tek bir ev yaşamı ile hayatı sınırlandırılmıştır. Her türlü baskının, acının, ızdırabın cendresinde tutulan kadınlarımız, hiçbir zaman kendi yaşamına egemen kılınan bu gerçekliklerin farkına varmadan adeta hayvanlara has bir yaşam biçimi içerisinde yaşayıp gitmiştir.

Düşünce yapısı dumura uğratarak, düşünemez, konuşamaz duruma getirilen kadınlarımız feodal baskının her türlü biçimlerinden tutulmuş, baskı ve yok etme metodlarına en fazla maruz kalan kesim olmaktadır. Köle ve yok olmayla yüzyüze getirilen bir toplumun kölesi durumunda olan kadınlarımızın içinde bulunduğu yaşam, içler acısı olduğu gibi sömürgeciliğin, halkımıza dayattığı insanlık dışı baskı ve sömürünün hangi düzeylerde olduğunu ortaya koyan bir ayna durumundadır. Biz de, bir grup Kürdistanlı kadın olarak Avrupa'da kalıyoruz. Ülkemizde yaşanan

gerçekliklerin aynasını Avrupa alanında çok çeşitli düzeylerde yaşıyoruz. İşgücümüzü daha fazla sömürerek insanlıktan çıkarılmamız için en kötü ve tortu işlerde çalıştırıyoruz. Fabrikalarda, makina başlarında daha fazla kar elde edebilmeleri için bir robot haline getirilmişiz, bu işlerdeki çoğu insanlarımız felç haline getirilerek insanlıktan çıkarılmış, birçoğu sakat bırakılarak ülkeye gönderilmiştir. Bu yetmiyormuşcasına o yoz ve ahlaksız yaşamlarını ve kültürlerini tek bir yaşam biçimiymiş gibi dayatarak, birçoğumuzu eritmiş ve kendi kendisine yabancılaştırmıştır. İşte biz Kürdistanlı kadınlar, bize dayatılan bu yaşam biçiminin ne olduğunu farkına varmadan, bu iğrenç hayat içinde eriyip gidiyoruz.

Bizler bu yaşam içerişindeyken, PKK III. Kongresi'nin aldığı kararlar ve PKK Genel Sekreteri'nin Serxwebûn aracılığıyla "Kadın Hakları ve Özgürlüğü Sorunu" başlığıyla yayınladığı ve bizlere ulaştırdığı mesaj artık sapsiz olmadığımızı ortaya ko-

rak, insanca yaşamamız için yolumuzu aydınlatması ve bu kutsal davada biz kadınlara tanınan haklar, bizim için en büyük müjdedir. Artık gururluyuz ve mutluyuz. Çünkü yapılması gerekenler ömürümüzde konularak yolumuz aydınlatılmıştır.

Tüm yurtsever Kürdistanlı kadınlara sesleniyoruz! Artık bizler, sapsiz değiliz. Bağımsızlık ve özgürlük uğrunda savaşıyan ARGK birliklerine ve ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkalım! Bizim gerçek kurtuluşumuzun biricik yolu bu kutsal davadadır. Kendi ger-

çek kurtuluşumuz için Kürdistan dağlarında sömürgecilğe karşı savaşmak için en ileri mevzilerde yerimizi alalım! Avrupa emperyalizminin bize dayattığı her türlü yozluğa ve ulusal bağımsızlık savaşımıza karşı oynanmak istenen oyunlara karşı duralım! Tüm olanaklarımızı seferber ederek devamı gücümüzü güçlendirelim! Eşlerimize ve çocuklarımıza ulusal kurtuluş ruhu dayatarak savaş cephesine hazırlayalım! Her Kürdistanlı kadın, bugünden sonra kendisini bu soylu davaya karşı sorumlu hissetmelidir.

Kürdistanlı kadınlar, sömürgeci Türk devletinin halkımız üzerindeki vahşetini ve Avrupa emperyalizminin faşizme sunduğu askeri, ekonomik ve siyasi desteğini protesto etmek ve de ulusal kurtuluş davamızla dayanışmalarını yükseltmek için 9 Nisan 1987'de Bonn'da bir yürüyüş düzenlediler. Bu yürüyüş Kürdistanlı kadınların Avrupa sahasında da bulunulsa bile ulusal kurtuluş mücadelesinde yerini almak için birliğe doğru attığı bir adım olmaktadır. Biz İsviçre'de bulunan bir

grup Kürdistanlı kadın olarak bu olumlu adımı desteklemek ve mücadeleye dayanışmamızı yükselterek bu alanda da bize düşen görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmenin ilk adımı olarak bir eylem düzenledik. Eyleme toplam 11 kadın olarak katıldık ve radyo evini işgal ettik. İsteklerimize karşı görevliler ilkin duyarsız kalarak polis getirmekle tehdit ettiler. İsteklerimizin kabul edilmemesi halinde açık grevini başlatmadaki kararlılığımız sonucu polis gücü getirildi. Bu duruma karşı da kararlılığımızı ortaya koyarak isteklerimiz kabul edilinceye kadar eylemimizi sürdürdük. Polis ve tüm tehdit gücüne rağmen eylemimizi sürdürdük ve en sonunda isteklerimiz kabul edilerek eylemimiz başarıyla sonuçlandı.

Bundan sonra da bize düşen görev ve sorumluluklarımızı yerine getireceğimizi belirtir, tüm Kürdistanlı kadınları tekrardan bu soylu ve kutsal davada yerlerini almaya çağırıyoruz.

Basel'den bir grup yurtsever Kürdistanlı kadın

Kemalizmin Şovenist Zincirlerini Kıralım! KUKM ile Devrimci Dayanışmamızı Güçlendirelim!

"Başka bir ulusu ezen ulus özgür olamaz" (K. Marks)

Ezilenlerin ezenlere karşı verdikleri mücadelelerden oluşan insanlık tarihi, ulusların, halkların; en karanlık dönemlerinde, baskının, sömürünün, devlet terörünün en yoğun uygulandığı konjonktürlerde, halkın en yığıt unsurlarının kanlarıyla kızıllaşan devrim meşalesini yakmaya muktedir olduğunu kanıtlayan sayısız örneklerle doludur.

Emperyalizm çağında, ezilen ulusların ve halkların geleceğini aydınlatan, onlara yol gösteren 1917 Potemkin zırhlısı ayaklanmasının kızıl meşalesi ardından, Çin, Vietnam, Kore, Kamboçya, Mozambik, Küba, Yemen, Nikaragua vb... ülkelerde de devrimin zaferini müjdeleyen meşaleler vardır.

Türk ve Kürt halklarının geleceğinde belirleyici nitelik taşıyan, başta Kürt halkı olmak üzere Türk halkının ve diğer azınlıkların faşizme karşı savaşımına ışık tutan, onları devrimin zaferine ulaştıracak yolu aydınlatan "15 Ağustos 1984 Erüh-Şemdinli kıvılcı" da, o zincirin bir halkası olarak dünya devrim tarihinin altın sayfalarına geçen bir devrim meşalesi olarak görülmeli ve bu kategoride değerlendirilmelidir.

Evet, 15 Ağustos 1984!..

Bu tarih üzerine çok şey yazıldı, söylendi: Türk ve Kürt halklarının o yıllarda içinde bulundukları karanlık tabloyu: Baskı, sömür, işkence, zulüm ve terör bile bile, göre göre, yaşaya yaşaya... "Dost"-düşman birarada: "Bölücü" çekiyanın Türk devletine isyanı, provokasyon, maceraperestlik, anarşistlik, göşistlik, geleceği karanlık eylemler, Sovyet emperyalizminin Kürdistan'daki uşaklığı, Kürt halkının

katliama sürüklenme, vb. vb..." türden ezilen halkların ve ulusların hiç de yabancılık olmadıkları bu eski bir şarkının nakaratları, koro halinde yinelendi.

Bu nakaratları, yukarıda adı geçen ülkelerde devrimi müjdeleyen kıvılcımların ardından, o ülkelerdeki emperyalizmin uzantıları, beşinci kolları, reformistler, revizyonistler, oportünistler ve sol içindeki her renkten oligarşi yardakçıları ve de emperyalizmin ağzından duyduk, dinledik. Bu şarkı onların klasik repertuarından hiç eksilmedi.

Gerek dünya genelinde, gerek ülkemizde ve gerekse de Kürdistan'da, her yapılanmanın olaylara kendi mantığı, kendi sınıf çıkarları açısından yaklaşacağı gerçeğini göz önünde bulundurursak, "dost" görünen güçlerin düşmanla aynı telden çalması — nüans farklılıkları hariç — doğal karşılanabilir. (?)

Bunun dışında bir de DOST olmanın niteliklerini taşıyan güçler (THKP-C kökenli örgütler, vd.) ve unsurlar var ki, onların olaya yaklaşım, yorumları ve en önemlisi olay karşısındaki tavırları düşünüldüğünde, Ve bir o kadar da üzerinde durulması gerekir.

Emperyalizmin 3. bunalım döneminde, Latin Amerika, Afrika, Asya ve Ortadoğu'daki halk savaşları karşısındaki olumlu davranışın PKK önderliğinde geliştirilen halk savaşına karşı gösterilemeyeşi nasıl açıklanabilir?

Bu tavrın ideolojik-politik temelleri nereye dayanmaktadır?

KUKM ile dost olabilmenin niteliklerini taşıyan güçler, (her ne kadar 1984'teki konumlarında olmasalar

bile) Kuzey-Batı Kürdistan'da halk savaşının ilan edildiği 15 Ağustos 1984'ün akabinde —o günlerde örgütsel yapı söz konusuydu— yayın organlarında yapılan değerlendirmelerde, savundukları halk savaşı anlayışı ve enternasyonal dayanışma çizgileriyle açık bir çelişkiye düşmekteydiler.

Bu çelişkinin kaynağı nedir?

Tek kelimeyle: ŞOVENİZMDİR...

Onun Türkiye oligarşisi tarafından ideolojik-sosyal-politik biçimlendirilişi olan KEMALİZM'dir. Kemalizmin, yani Türk şovenizminin etkileri yok edilmeden Türk ulusunun meselesine doğru bir yaklaşım mümkün müdür? Devimci bir dürüstlikle, açık ve net olarak şu soruları kendimize sorma cesaretini gösterebiliyor muyuz?

1. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının kendine ait olduğunu kayıtsız şartsız kabul ediyor muyuz?

2. Bu hakkı tayin edebilmenin ön koşulu olan kendi öz örgütünü kurması, geliştirmesini, güçlendirmesini hazmedebiliyor muyuz?

3. Onun örgütlenme hakkına ve bu hakkı kullanmasına saygı ve güven duyuyor muyuz?

Ve hepsinden önemlisi, Kemalizmden miras kalan, "Kürt halkının geleceğinin birlik ve beraberlik içinde tayini" demagojisinin şovenist etkisini kırabiliyor, terk edebiliyor muyuz?

Özetle: Marksizm-Leninizm'in ulusal meseleye bakışı ile KUKM ne karşı mevcut tavır arasındaki yanlışlığı görebiliyor muyuz?

Doğaldır ki, Türk şovenizminin etkisi kırılmadan yukarıdaki sorulara

doğru cevaplar bulunamaz. Bu başarılmadan da, KUKM ne ve onun teorik tesbitlerine yönelik her değerlendirme şovenizmin izlerini taşıyama mahkum kalacak ve o oranda M-L ile çelişki olacaktı.

İşte bu noktada Kemalizm ve onun ideolojisi —Türk şovenizmi— yenilmeli, toplumlar tarihinde hakim sınıflara ayrılan çöplüğe atılmalıdır.

KUKM yanında yer almak, onunla dayanışma içinde olabilmek, ezilen ulusa karşı ezen ulus devrimcilerinin, demokratlarının, yurtseverlerinin görevlerini yerine getirebilmesini sağlamak Türk şovenizmi ve Kemalizmin teşhir ve tecritini, biz Türkiye devrimcileri dayatmaktadır. Somut bir deyişle, şovenizmin etkisini görmezlikten gelmek ve Kemalizmi farklı yorumlamak durumu kurtarmaya artık yeterli olamaz.

Devrimciliğin doğru ve gerekli kıldığı bir tarzda, açık yüreklilik ve cesaretle bu her iki olgunun üstüne gidilmelidir.

Türkiyeli yurtseverler, devrimciler: (Kemalizmin ve şovenizmin etkisinde kalsalar da, kalmasalar da), artık bu konuyu gündemlerine almalı, en azından Berxwedan'ın sunmuş olduğu bu olanaktan yararlanarak konuyu tartışabilme cesaretini gösterebilmelidirler. Evet, en azından bu görevi yapma cesaretini gösterelim!

Kuzey-Batı Kürdistan'daki gelişmeler gözönüne alındığında, böylesi bir çaba, her ne kadar çok geri düzeyde olsa bile...

Dostça Selamlar
Türkiyeli Bir Berxwedan Okuru

Değerli Kürdistanlı Din Hocalarına!

Nasıl ki bir Alman, bir Avusturyalı, bir Hollandalı, bir Belçikalı vb. papaz din adamları; "Benim vatanım, ulusum, dilim, kültürüm burasıdır. Ben vatanımın, ulusumun, halkımın, milletimin mutluluğu ve refah içinde yaşamasını, el açıp kimseye muhtaç olmamasını; ulusumun, halkımın milletimin varlığının, onun her türlü kazadan, beladan, afet ve felaketten; haksız işgal ve savaşlardan korunması için halkımın acı, ızdırıp ve çilesine ortak olacağıma, vatanımın kimler tarafından işgal altında tutulduğuna, kimler tarafından işgale uğrayacağına tehlikesini gördüğüm an, dini vecibelerimin emrettiği doğru yoldan ayrılmadan, halkıma anlatacağıma, ona, işgalci düşman ve devletin kim olduğunu göstereceğime namusum ve şerefim üzerine yemin ederim, yemin ederim, yemin ederim" derler. Siz Kürdistan halkının evladı, siz halkımızın değerli din adamları ve alimleri:

Yüzyıllardan beridir, senin gördüğün ve bildiğin gibi, Kürdistan ulusu ve halkı işgalci ve talancı Türk devletinin sömürgeci egemenliği altındadır. Ordusu, polisiyle, işkence aletleriyle, uçağıyla, top ve tüfeğiyle bir zulüm, işkence, dayak, küfür, onur kırıcı her türlü kötülüğüyle Kürdistan'ına, halkımıza, yani senin halkına zulüm ederek imha etmeye çalışmaktadır. Senin halkının dilini, kültürünü, örf ve temiz adetlerini yasaklamıştır. Ben Kürdüm diye ne, Kürte-ana lisanını, bantını konuşup, dinleye-

ne, her Kürt evladına, ana, baci ve babalarımıza ağır hapis cezaları vermekte, işkence etmekte, kurşunlayarak katletmektedir. Oysa en basitinde bir Alman, Amerikalı, Fransız, "Benim lisanıma, kültürüme, örf ve adetlerime hiç kimse müdahale edemez, yaparım, konuşurum, hiç kimse karışamaz" diyorsa, bu onun en tabii hakkıysa, neden biz Kürt ulusu, halkı, kadını, kız, erkeği, genci ve yaşlısı bunların hepsinden mahrum kalmışız. Bizler, en ağır ceza ve hakarete uğruyoruz. "anasının bilmem nesini ettiğim kuyruklu mağara Kürdü, eşkiyası, haydutu" deniliyor. Bizler de her iyi insan gibi insanız. Misafirperver, cana yakın ve temiz Kürdistanlı Kürt halkıyız. Bizim için sömürgeci Türk devletinin bu hakaretlerini kabul etmek; dilimizi, kültürümüzü, top- rak bütünlüğümüzü inkar etmek, hakaret ve küfürleri kabul etmek çok çok ayıptır. Dünyada herkes, artık din adamıyla, alimle, aydınıyla, mühendisi ve doktoruyla, işçisi-köylüsüyle, yani tüm halkıyla zulme, esarete, işgale karşı ayaklanıyor. Ayaklanmış ve özgürlüğünü kazanmıştır. Türkün en akıllı geçinen bürokratından, milletvekiline, en sıradan cahilinden serserisine kadar Kürt halkının varlığından, onun dilinin, kültürünün, toprak bütünlüğün ve devlet olma hakkından bahsedildiği zaman, hemen küplere biniyor ve basıyor küfürleri. Bu hepimiz için ayıptır. Atalarımızın, dedelerimizin, babalarımızın kemiklerini sızlattırmaktır.

Siz değerli din adamlarımız, ülkemizdeki bu durum karşısında bizlerin yapması gereken görevler nelerdir? En başta, işgalci faşist Türk sömürgecilerine ve devletine lanet olsun diyelim. Kürdistan halkına zulüm eden her kim varsa onlara lanet olsun deyin. Onlara bağış-para ve her türlü desteğinizi geri çekin. Onların yanından uzaklaşarak saf- larını terkedin. İşgalci Türk devletine, düşmana yardım edenin, ona maddi-manevi destek verenin namazı-niyazı kabul olmaz. Sömürgeci Türk devletinin ordusunu, polisinin varlığı için dua etmeyin. Onlar canidir, katildir.

Siz değerli Kürdistanlı din adamlarımız: Bundan sonra ibadetinizi, camilerinizi Kürt halkıyla beraber ve Kürt halkının varlığını kabul eden insanlarla beraber yapın ki ibadetiniz, namaz ve niyazınız yerini bulsun. Hakkın ve adaletin doğruluğuna erişsiniz. Faşist Türk hocalarının başında bulunduğu tüm camiler faşist yuvalarıdır. Oralarda Kürt ulusuna düşmanlığın propagandası yapılıyor. Sizleri sizlere karşı, yani Kürt halkına karşı düşman ediyorlar. Bunun için:

1. Camilerinizi ayırın,
2. Kürdistan'ın varlığı ve muzafer olması için dua edin.

Kürdistanlı işçiler, köylüler ve tüm halkımız!

Kürt din adamlarına bu durumu kavratarak ikna edelim ve peşlerinde olan milyonlarca halkımızı Türk faşistlerinin yanından kurtaralım!

Oberhausen'den Bir Berxwedan Okuru

"TÜRK HALKINI AYAKLANDIRIN... ONA DİRENİŞ VE İSYANİ ÖĞRETİN"

Ülkenin kapılarını dünyanın dört bir yanına, Arap şehirlerine, emperyalist dolar avcılarına açan; satıcıları insanlarımızın karşılığında komisyon alan Özal-Evren çetesi tüm yetkililer: çok iyi bilmelidirler ki, halkın engin kin ve öfkesi içinde yaptıklarını hesabını ağır ödeyeceklerdir. Basın-yayını tam faşist bir yuvaya çeviren, Kürdistan ve Türkiye'de para karşılığında ajan-muhbir ağı yaratan, "yıkılmaz kale, güçlü devlet", "kahraman mehmetçik", "büyük ordu herkesi anında yakalar", "yakarız, yıkarız" deyip Türk ve Kürt halkı üzerinde tam bir denetim, korku, panik, dehşet yaratarak, tüm halkı sersem koyun gibi ne-reye, ne yapacağını bilmez bir hale getiren; top-

yekün ülkeyi zincire vuran, kısacası Hitlerin Nazi kit- lelerini yaratmaya çalış- san faşist Türk sömürgeci- liğinin toplumumuzda yarat- tığı acı tablo budur.

Halkımızın emek gü- mek gücünü, değerini kul- lanan, onun kurtuluş umut- larını bilerek sapıran, çektiği acıları-ızdırapları- nı umursamayan bazı dev- rimci geçinen sahtekarlar- ına şunu soruyorum.

Türk, Kürt ve tüm azın- lık milliyetlerin düşmanı faşist Türk yönetimi ve emperyalistler değil mi- dir? "sınıfsal mücadele olmadan, ulusal mücadele başarıya ulaşmaz" deyip alçaklık etmeyin artık. Kürdistan'da ulusal müca- dele sürerken, siz neden Türkiye'nin sanayi alan- ları olmak üzere tüm ala- nında sınıfsal mücadele ile

tüm halkın muhalefetine örgütleyip, ortak düşmanı kısıpca içerisine almıyor- sunuz? Fazizme, sömürüye karşı var olan bir hareketi desteklemek, ortak düş- mana birlikte darbe vur- mak bir devrimci görev değil midir? Halkların ger- çek dostluğu bu değil mi- dir?

Kürdistan ve Türkiye halklarına kan kusturan faşist Türk yönetimine ve emperyalizme PKK şanlı 15 Ağustos Atılımıyla bü- yük bir darbe vermiştir. Halklarımızın kurtuluşu için 15 Ağustos şanlı, şeref- li, babacan vuruşu büyük bir çığır açmıştır, büyük bir atılım yaratmıştır. Halkta korku, panik a- zalmıştır, cesaret artmış- tır. Ve dalga dalga bugüne değin gelinmiştir. Bu mü- cadele birçok insana itici

7 Yaşındaki Çocuklarımız Dahi Düşmana Karşı Kinle Dolu

Bugün ülkemizde tek konu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bu mücadeleye önderlik eden PKK'dır. Hemen herkes Kürdistan'daki gelişme- leri tartışıp konuşmakta ve mücadeleye nasıl katıla- caklarını, kendilerini bek- leyen görevlerin ne olduğu konularında görüş belir- leyerek birbirini teşvik et- mektedir. Bu çok önemli bir gelişmedir. Eğer bugün herkes, düşmanın tüm vahşetine rağmen böyle konuşabiliyor, tartışıp bi- linçleniyorsa ve görevle- rinin bilincine varıyorsa, bu mücadelemizin boyutu- nu ortaya koymaktadır. Ve inanıyorum ki halkımızın her ferdi mücadeleye hü- tünleşerek bağımsızlığa doğru daha güçlü gelişme- lerin yaratıcısı olacaktır. Özellikle Kürdistan genç- liğinin mücadeleye yakın- dan ilgi duyarak: "bizim savaşımız yakındır, ken- dimizi hazırlıyoruz" de- meleri beni oldukça sevin- dirdi ve duygulandırdı. Bu inanç ve ruh gençliğimizde yaratıldıktan sonra zafe- rimiz kesindir, buna ina- nıyorum.

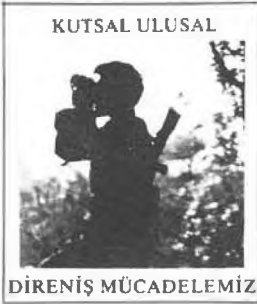
Çok soğuk ve ayazlı bir sabah, erkenden şehre gi- decektim. Ancak kalktığı- ma köyün etrafı Türk as- kerleriyle sarılmıştı. Bir durumun olduğunu sanı- yordum. Belli bir süre geç- tikten sonra kapım çaldı, açtığımda üstüğemi kar- şımda gördüm. İçeri gele- rek, sobanın yanında otu- rdu, bu arada biz de kendi- sine çay kaynatarak ikram ettik. Bu sıralarda benim küçük kızım uykudaydı.

Zaten kızıma sürekli anla- tıyordum Kürdistan'lı düş- manın vahşetini. Öyleki kızım düşmana karşı bü- yük bir kin ve hınç ile dolmuştu. Kürdistan'ın şe- refi üzerine yemin ede- rimki daha yeni altı yaşını bitiren kızım uyandı ve yanıma geldi. Üsteğmeni gördüğünde kimdir diye bana sordu. Türk askeridir diye cevap verdiğim de, kızım sobanın masasını eline aldığı gibi, üsteg- menin sırtına indirdi ve bağırarak, "O, keke Mah- sum'u öldürdü, ben de onu öldüreceğim, öcünü ala- cağım" diye saldırdı. Bu durum karşısında ben de şaşkırdım ve zorla kızımı kucağıma alarak teskin ettim ve annesinin yanına gönderdim. Buna rağmen çocuk hala da bağırıyordu. Tabii ki üstegmen her şeyi anladı ve "eğer" dedi, "ben de Kürt olmamış olsaydım seni hemen yaka- lardım." Bu durumlar üze- rine konuşarak meselemin Kürdistan sorununa kadar geldi, dayandı. Kendisinin belirttiğine göre aslen Ur- falı olup Ankara'nın bir kazasında doğup-büyü- müş. Konuştuğumuzda üstegmen şöyle diyor: "PKK gerillaları müca- delelerini biraz daha gelişt- irirlerse önemli gelişme olur, eğer bugün bir kurtarılmış bölge elde edilme- mişe köy korucuları ve ihanetin büyük rolü var, çünkü bir PKK gerillası bir tabura bedeldir. Ama en yakında tüm halkın deste- ğiyle kurtarılmış bölge el- de edeceğine inanıyorum, tüm gelişmeleri kendim de takip ediyorum ve dileğim en yakın zamanda benim de mücadeleye katılmam- dır. Bak sen de burda şahi- dimsin bu dediklerimi unutma, eğer daha 7 yaşın- daki çocuk da Türk aske- rine karşı hınçla doluyorsa zafer yakın demektir." Tüm gelişmeleri yakından izli- yorum, bakiyorum tüm gençler her akşam BBC'yi dinliyorlar. Ve şöyle de- diklerini biliyorum: "İn- şallah bizim gerillalar bir- kaç asker daha öldürmü- meşi gerektiğini cemaat- lerde birbirine anlatarak gelişmelerden haberdar e- diyorlar. Eskiden Türk or- dusu çok güçlü görünüyor- du, ama şimdi görüyorum ki çok korkak ve pasiftir."

İşte verdiğim bu örnek- ler Kürdistan'daki geliş- melerin düzeyini en açık bir tarzda ortaya koymak- tadır.

Mülheim'den
bir eski HK taraftarı
Şimdi ERNK taraftarı

Saygılarımla
S. Arabistan'dan Ş. V.

DİRENİŞ MÜCADELEMİZ

Aylardan Ağustos'ta Arkadaşlardan aldığımız notta Takım olarak Kato'ya gitmemiz isteniyordu. Hazırlıklarımızı yaparak yola çıktık. Kato'ya çıktığımızda bizden başka diğer arkadaş gruplarının da gelmiş olduklarını gördük ve hala da gelmeye devam ediyorlardı. Bölgenin tümünü kapsayan yetkili bir toplantının yapılarak yürütülen faaliyetlerin değerlendirileceğini, yeni kararlar alınarak grupların yeniden düzenleneceğini ve hemen yeni faaliyet alanlarına döneceğimizi öğrendik. Toplantıya katılması gereken diğer arkadaşların da gelmesiyle başlayan toplantımız beş gün devam etti. Bütün arkadaşlar heyecan içinde hangi alana gideceklerini, gruplarının kimlerden oluşacağını, kısaca toplantının sonuçlarını merakla bekliyorlardı. Yeni savaşçı arkadaşlar için toplantının sonuçları daha da büyük bir merak konusu olmuştu. Bölgenin çeşitli yörelerinden gelen arkadaşlar kendi aralarında mücadelelerin çeşitli sorunlarını tartışarak bilgi alışverişinde bulunuyor, sahip oldukları tecrübeleri birbirlerine aktarıyorlardı. Uygun görülen saatlerde de "govend" dediğimiz folklorik oyunlar topluca oynanıyor, her arkadaş grubu geldikleri yöreye özgü oyunları gösteriyordu. Özellikle Şırnak yöresinin meşhur oyunu olan Bablakan en çok dikkati ve ilgiyi çeken oyun olmuştu. Bablakan oyununu Takım olarak oynayan 14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı tüm arkadaşların beğenisini kazanmıştı.

Çalışmalarımızın beşinci gününde toplantımız sonuçlanmıştı. Yeniden düzenlenmiş olan gruplar, gitmek için yol hazırlıklarını yaparlarken, bazı gruplar da yola çıkmıştı bile. Bizim grup ise hala toplantının yapıldığı alandı. Grubumuzun düzenlenmesi için bitince akşam yola çıkmak için hazırlıkları başladı. Artık son hazırlıklarımızı yapıyorduk ki, nöbetçi arkadaşlar K. köyüne helikopterlerle askerlerin indirildiği haberini verdiler. Aradan on-onbeş dakikalık bir zaman geçmeden ikinci bir haberi de aldık. Haberde köydeki bazı evlerin ateşe verildiği bildiriliyordu. Dürbünle köyü iyice gözleyen arkadaşlar ateşe verilen ev-

Betkar Vadisinde Saat... On Altı On Beş

lerin savaşçı arkadaşlarımızın evleri, ve bir tanesinin de nöbetçi arkadaşlardan K...nin evi olduğunu söylediler. Elindeki dürbünle köyde yanan evleri seyreden K. arkadaşlarından bir of çekerek, "Alçak düşman, sen bu hareketinle bizi teslim alacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Biz mücadeleye katıldığımız ilk günden beri ölümün, tutuklanmanın, açlığın, susuzluğun, yoksulluğun yaşamımızın bir parçası olacağı ve hatta evlerimizin yakılarak köylerimizin viran edilceğini biliyorduk. Yanılan bir değil sen oldun. İntikamımız korkunç olacak, bunu bilesin..." diyerek bütün duygularını dile getirmişti. Askerler yakılacak evlerin eşyalarını boşaltarak evleri ateşe veriyorlardı. Yanan evlerini söndürmek için ellerindeki kovalarla su taşıyan kadınlar askerler tarafından uzaklaştırılıyor, gitmek istemeyen kadınlar da askerler arasında yoğun tartışmalar oluyordu. Kadınların askerlere küfürleriyle ağıt sesleri birbirine karışıyor ve çocukların atıkları çığlıklar kulakımıza kadar geliyordu. Sanki köyde bir cenaze kaldırılıyordu. Matem havası her yana yayılmış, her tarafa sessizlik hakim olmuştu. Bütün birim olarak —evleri yakılan arkadaşlar da dahil— düşmanın kural tanımayan uygulamalarına gözlerimizle bir kez daha tanık oluyorduk. Sömürgecilerin böyle çılgınca bir uygulamaya boşa girişmedikleri çok açıktı. 15 Ağustos eylemleriyle başlayarak süreklilik arzeden eylemlerimizle düşmanın bütün otoritesi yerle bir edilmişti. Düşman kaybolan prestijini yeniden sağlamak amacıyla çeteciliği gündeme getirmiş ve çeteciliğin yaygınlaştırılarak örgütlenmesi için yoğun çaba sarfediyordu. Bunun sonucunda, Van'ın Çatak kazasında örgütlenmiş olan çeteler tarafından yiğit yoldaşımız Hamit (Seyfettin OZEN) alçakça katledilmişti. Şehitliğimize en büyük saygıyı mücadeleyi yükseltmekle yerine getiren Partimiz, 15 Ağustos'ta bu hain çetelerden yaptıklarının hesabını sormuştu. Gerçekleştirilen eylemlerle çığna dönen sömürgeciler misilleme olarak savaşçı arkadaşlarımızın evlerini ateşe vermekle sonuç alacaklarını zannedecek kadar akıldan yoksun bir şekilde saldırıyorlardı... Evler hepimizin gözleri önünde cayır cayır yakıldılar, ama biz müdahalede bulunamıyorduk, mevcut durumumuz buna müsait değildi. Bunun intikamını mutlaka ama mutlaka ala-

caktık. Son hazırlıklarımızı da tamamlayarak arkadaşlarla vedalaştık ve faaliyet yürüteceğimiz alanımıza doğru yola çıktık. Hareket alanımız Van, Hakkari ve Uludere'yi kapsamaktaydı. Van'ın yüksek yaylalarından geçerek yol alıyorduk. Yaylalara yerleşmiş olan Koçer cadırlarına uğruyor, hemen hemen uğradığımız her yerde de toplantılar düzenliyoruz. Halka, Partinin başlattığı silahlı mücadeleyi detaylı olarak anlatıyor. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine katıldıklarını, savaşçıları vermelerini... kısaca Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni maddi ve manevi olarak desteklemelerinin bir yurtseverlik görevi olduğunu kavratmaya çalışıyoruz. Yürüttüğümüz propaganda kitleler tarafından çokıyla karşılanarak büyük destek gördü. Bunu açık olarak görmek mümkün. Yayla arazisi bizim açımızdan oldukça elveriş-

devrimci faaliyetler, diğer yandan da halkın yoğun maddi ve manevi desteğiyle günbegün yükselen ulusal kurtuluş mücadelemiz.

Hareket hattımız boyunca çeşitli toplantı ve gösteriler yaparak Hakkari'ye ulaştık. Artık ana faaliyetlerimize başlayacaktık. Burada yapacağımız ilk iş bölgede faaliyet yürüten arkadaşlarla ilişki kurarak görüşmek olacaktı. Ki, birkaç gün geçince arkadaşlarla görüşmemiz sağlandı. Bu alanın diğer alanlardan farklı bir yapısı vardı. Aşiretler fazla nüfus sahibi değillerdi. Alandaki köylerin çoğu Kurmanç (Kürdistan'da aşiret dışı kalan kesimlere verilmiş isim) köyleriydi ve bundan dolayı da burada yürütülecek olan faaliyetlerde uygun yöntemleri bulmak ve uygulamak gerekiyordu, bu da Parti otoritesinin kısa zamanda hakim kılınmasına ve savaşçı katılacak yüzlerce savaş-

kündü. Yine bu eylemlerin gerçekleştirildiği günlerde gittiğimiz bir köyde toplanan köylülere konuşma yapan arkadaşın sözünü tamamlamasıyla, bir köylü konuşmak için söz hakkı istedi. Ve konuşmasına şu örnekle başladı:

"Zilamek hebû gelek ji pîreka xwe ditirsîya. Mastê wan hebû, zilam dikir nedikir pîreka wî mast nedidaye. Jibo xwarîna wan herdem dew tani. Rojêkê wusa du rojan wusa. Rojêkê disa mehvanên wan hatin. Pîreka wî nan û dew da ber wan. Zilam ji mehvanên xwe cesaret stand, ê din gotê mast. Lê belê pîreka disa ji mast neanî. Navbera herdukan de pevcûn derket. Zilam şunde revî, û got: Min carekê gotîye mast. Tu min bikujî ji ez ji mast nayim xwarê, mast, mast û mast..."

Köylü bir örnekle şu gerçeği ifade etmek istiyordu: Bugün Kürdistan'da zayıf da olsa mücadele başlatılmıştır. Artık bundan dönmek mümkün değildir.

Karşımızda savaştığımız güç tankıyla, topuyla, uçakıyla üzerimize gelmekte, kuralsız bir savaş yürütmektedir. Bu onun geçici üstünlüğünü gösterir, ama güçlü olan halk için savaşımlardır. Yürüttüğümüz savaşta düşman kuralsızlığını en ufak olaylara kadar sergilemektedir. Birlerce Kürdistan köylüsü suçsuz yere tutuklanmış, işkencelere tabi tutulmuş, sorgusuz-sualsiz kurşuna dizilmiştir. Mücadeleye çok sınırlı da olsa destek sunan Kürt köylüsünün evlerini yakmış-yık-mış ve tüm bunlara gerekçe olarak da Apocuların barındırılması gösterilmiştir. İnsanlık dışı uygulamalara maruz bırakılan insanların tek suçları Kürt ve Kürdistanlı olmaları. Mücadelenin ilk günlerindeki cılız sesimiz Kürdüz, Kürdistan'ı'yız diye çıkıyordu. Ve şimdi Kürdistan halkı olarak sömürgeci baskıdan kurtulana kadar savaşağız diye sesimizi yükselttik ve bu sesi dost-düşman herkese duyurduk. Bu ses, öldü ve mezarla gömüldü denilen Kürdistan halkının sesidir ve düşmanı çıldırtan, onu vahşi bir hayvan gibi sağa-sola saldırtan yine yükselen sesimizdir. Yukarıdaki örnekte de belirtildiği gibi bir kere Kürdistan demiş ve ayağa kalkmış, artık hiçbir engel tanımadan "Ya Kürdistan ya ölüm!" diyerek yürüteceğimiz düşmanın üzerine... "Ya Kürdistan ya ölüm!..."

İşte yoksul bir Kürt köylüsünün kısa hikayesinde bize sunmak istediği duygular bunlardı...

Bulunduğumuz alandan

sızdı ve gündüzleri konaklayacak, barınılacak alanlar ya hiç yoktu, ya da çok az bulunuyordu. Böyle elverişsiz bir arazide günlerce yol almamıza rağmen düşmanın, alandaki varlığımızdan haberdar olmaması kitlelerin mücadeleye olan yakınlık desteğindedir. Çeteciliği bu alanlarda da örgütlemeye çalışan sömürgeciler, yöredeki aşiret ileri gelenleriyle toplantılar yapıyor ve bu faaliyetleriyle ulusal kurtuluş mücadelemizi engelleyeceklerini zannediyorlardı. Ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik bu faaliyetlerde katılıyorlardı. Ama halktan, bizim alanda olduğumuzu, hatta çoğu kez yerimizi bilmelerine rağmen ne dolaylı ve ne de direkt olarak düşmana hiçbir ihbar gitmemişti. Bir yandan sömürgeciliğin açık vahşi saldırısı ve çeşitli maskelere bürünerek yürütülen karşı-

çının çıkarılmasına yol açmak demekti. Bu sonuca ulaşmak için siyasal mücadele ile askeri mücadele aynı anda birlikte yürütülmesi gerekiyordu. Tersî durumda faaliyetlerde tıkanma olabilir, ilişkilerimiz de ekmek ilişkilerinden öteye geçemezdi. Bu da faaliyet yürüten arkadaşların kendilerini koruyamaz duruma gelmeleri demekti. Tüm bunlar gözönünde bulundurularak, alanın da hassaslığı dikkate alınarak yapılan değerlendirmeler sonucunda kısa süreli bir faaliyet planı oluşturuldu. Plan gereği alanda çeşitli toplantılar ve gösteriler yapılarak Hakkari şehir merkezinde polisleri yönelik eylemler gerçekleştirildi. 9.10.1985'te yapılan eylemde üç polis öldürülmüş, ikisi de ağır yaralanmıştı. Peşpeşe yapılan eylemlerimiz ve yoğun olarak yürütülen siyasî faaliyetlerimiz alanda büyük etki yaratmıştı. Bu etkileri her yerde görmek müm-

ayrılmamız gerekiyordu. Grubumuz kısa sürede yol hazırlıklarını tamamladı. Artık harekete geçecektik. Gideceğimiz yol güzergahı hakkında öncü grubun bilgilerini bekliyorduk. Keşiften dönen arkadaşlar gideceğimiz hat üzerindeki köylere çok sayıda askerin gelmiş olduğunu ve patika yolun geçtiği dağ geçidini (şeridini) baştan başa tuttuklarını söylediler. Nedenlerini araştıran arkadaşlar, birkaç gün önce bizden ayrılan bir grup arkadaşın bu alandan geçerken görüldüklerini ve bunun üzerine binlerce askerin dağlara çıkarıldığını ve dağın önemli noktalarına pusuların kurulmuş olduğunu açıkladılar. Gideceğimiz yol hattını değiştirerek, bizden ayrılan grubumuzla birleşmek için Çukurca'nın yüksek yaylalarından yürümeye başladık. Beş altı saatlik bir yol almıştık ki, ilkbaharda çığın getirdiği karlarla karşılaştık. Karlar dereyi boydan boya kapatmıştı. Yaz ayları olmasına rağmen hala erimemişti ve bu yüzden de geçil vermiyordu. Derenin çıktığı noktaya doğru ilerledik, geçiş noktası arıyorduk, ama her yer kapalıydı. Derenin çıktığı yerde karların erimmiş olduğunu gördük. Kar altı tarafta erimmiş ve üçyüz metre uzunluğunda bir tünel oluşmuştu. Özel yapımı gibi olan bu kar tünelinden geçerek yolumuza devam ettik. Buralarda daha önce belli bir süre kaldığımız için hareket ettirmiş alanları iyice biliyordum. Diğer grupla buluşma noktamız olan Sewan'a ulaştığımızda arkadaşlar da yeni gelmişlerdi. Görüşmemizi kısa zamanda tamamlayarak bazı hazırlıkları yapmak için köylere indik. Buralarda birkaç gün kalacak, yapılacak gereken işlerimizi tamamlayarak ayrılacaktık.

Kürdistan'ın başka yörelerinde pek rastlamadığımız, ama bu yörenin çoğunluğuna hakim olan halkımızın önemli bir özelliğiyle karşılaştık. Köylü kadınlar hamurlarını yoğuruyor, ateşlerini yakıyorlar ve diğer malzemelerini de hazırlayıp bekliyordular. Yoldan giden veya köye doğru gelen arkadaşları gördüklerinde de hemen ekmek pişirmeye başlıyorlardı. Çok dikkatimizi çeken bu hareketi detaylıca incelediğimizde, bunu bizden korktukları ya da bizden çekindikleri için yapmadıklarını, Kürdistan da günbegün yükselen ulusal kurtuluş mücadelesine olan inançlarından dolayı kendilerini sorumlu hissetmelerinden yaptıklarını öğrendik. Bizzat kendi bölgelerinde yürütülen mücadeleye yakından tanıklılar ve yurtseverliğin bir gereği olarak da, mücadelenin içinde yer alarak Kürdistan halkının kurtuluşu uğruna

savaştan partizanlara sahip çıkmayı, onları maddi-manevi olarak desteklemeyi bir borç bilmekteydiler. Halkımızın bu güçlü özelliğiyle karşılaşınca, bazı güçlerin halka yönelik yaptıkları konuşmaları hatırlamadan edemedik.

Yapmamız gereken hazırlıkların tamamlanmasıyla hareket ettik. Hareket hattımız Uludere'ye doğruydı. Xabur vadisini, sarp ve geçit vermez dağları birer birer aşarak, buluşma noktamıza ulaştık. Ama arkadaşlarla görüşme günümüze daha beş gün vardı, ama bunu hayata geçirebilmek için gelecek olan arkadaşları beklememiz gerekirdi. Grup olarak yaptığımız değerlendirme toplantısında alanda uygun bir hedefe yönelik eylem yapmayı kararlaştırdık.

Yöneleceğimiz hedef, sömürgecilerin sürekli olarak pusus kurdukları geçiş noktası olacaktı. Grup olarak eylem hazırlıklarını yapmamız gerekiyordu. Biz dört arkadaş, eylem yapılacak alanı keşfe gittik. Akşam olunca pusus noktasının yakınına yerleştik. Bulunduğumuz yerleri araziye uygun bir biçimde kamufle ettik ve sabah saat beşe çeyrek kalmıncaya burada bekledik. Elimizdeki dürbünlerle düşmanın mevzilerini sürekli kontrol altında tutuyorduk. Tam saat beşe çeyrek kala bir asker kalktı ve tüm askerlere haber verdi. Verilen işareti alan askerler birer birer hareket noktasına geldiler ve tek sıra halinde dizildiler. Enönde üç kişi belli aralıklarla yürüyerek ana grupla aralarındaki mesafeyi 150 metre kadar açtı. Ama gruptaki askerler de aralarında 10-15 metre mesafeyle patika yolu bu düzen içerisinde geçerek, arabaya yoluna indiler. Bütün dikkatimizle en küçük hareketlerine kadar izlemeye çalışıyor, ayrıntılarıyla not alıyorduk. Askerler araba yoluna ulaşmaz yürüyüş biçimlerini değiştirdiler. Yolu hem sağında, hem de solunda yürüyor ve bu diziliş biçimiyle adeta bir üçgeni andırıyorlardı. Bu yürüyüş biçimi, yolun sağından veya solundan açılacak herhangi bir ateşe karşı tam siper durumunu alarak anında karşılık vermek için seçilmişti. Çapraz yürüyüş biçimi de dedimiz bu yürüyüş özellikle araba yollarında kullanılan en geçerli biçimdi. Bunu devrimci kuvvetler gibi, karşı-devrimci güçler de kullanmaktaydı.

Askerleri, gözden kayboluncaya kadar izledik ve o gün akşama kadar o çevrede kaldık. Amacımız, askerlerin akşamki dönüş biçimlerini de izlemektir. Bu gözlemlerimizle en sağlam eylem planını çıkaracak ve eylemi gerçekleştirecektik.

Akşama doğru 16.30 sularında ilk öncü grup gördü. Arkadaşlarla askerleri pürdikkat izlemeye koyulduk. Araba yolunda, çapraz yürüyüş biçiminde 10-20 metre aralıklarla yürüyorlardı. Biraz daha yürüyünce araba yolundan ayrılarak direkt pusus noktasına çıkan patika yola girdiler ve hemen tek sıra biçimini alarak mevzilerine ulaştılar.

Keşfimiz tamamlanmış

değildi. Çünkü, biz sadece düşmanın hareket tarzını, gidiş-geliş saatlerini öğrenmiştik. Bizim için en önemli olan güçlerimizin nereye ve nasıl yerleştirileceği, çatışma esnasında arkadaşların birbirlerinin ateşinden etkilenecek tarzda nasıl konumlandırılacağı, saldırı işaretinin nereden verileceği, Takım genel komutanının kalacağı yer, eylem alanındaki genel koordinasyonu sağlayacak komutan yardımcısının yeri, geri çekilme noktası, doktorun kalabileceği yer —eylemi gündüz yapmak istediğimiz için—, düşmanın hava saldırılarına karşı kullanılacak otomatik silahın yeri, çatışmada bozguna uğrayıp kaçan düşman birliklerine darbeyi vuracak olan grubumuzun yerleşeceği yer, muhtemelen düşmanın yardımına gelebilecek olan takviye kuvvetinin durdurulacağı yer, bunlar ve benzeri önemli noktaların tespit edilmesi. Bunun için de eylemin yapılacağı noktada bizzat inceleme yapmak ve en uygun yerleri tespit etmek gerekiyordu. Bundan hareketle ikinci akşam da aynı alanda kaldık. Ertesi sabah askerler saat beşe onbeş kala daha önce saptadığımız güvenlik tedbirlerini alarak yarım saat uzaklıkta olan karakola gittik. Bunu fırsat bilerek hızla yerimizden kalkıp Xabur ırmığına elbiselerimizle girdik. Xabur'dan geçmek istediğimiz yer bir hayli derindi. Önce bir arkadaşla karşı tarafa geçtik, geride kalan diğer iki arkadaş da bizi korumak için suyun karşı tarafında mevzilendiler. Çok hızlı bir şekilde hareket ederek pusus noktasına (askerlerin) ulaştık.

Alan 300-400 metrelik kadar bir yeri. Yol boyunca güçlerimizi yerleştireceğimiz tüm noktaları tespit ettikten sonra, alanda gözükmemek için hızla uzaklaştık. Alanda görülmemiz tüm planımızı altüst edebilirdi. Müfrezemizin bulunduğu yere ulaşmak için hemen yola çıktık. Biraz yol almıştık ki, Irak'a sürülerini geçirmek isteyen çobanlarla karşılaştık. Kendileriyle daha önceden tanıştığımız için

bir arada oturduk, konuşup tartıştık. Sohbetlerimiz içerisinde bizlerden istemlerde bulunuyorlardı. Özellikle de eylem isteminde dayatıyorlardı. Sürülerini sınırdan rahat geçirmek için bizim de keşif ettiğimiz pusus noktasını hedef gösteriyor, buranın mutlaka kaldırılması gerektiğini söyleyerek, eylemi birlikte yapmamızı istiyorlardı. Bu istemler sadece çobanlardan gelmiyordu, tüm bölge halkı bunu dayatıyordu. Halkın istemleri ile alandaki eylem planımız çakışıyordu (ki, bizim açımızdan düşmanın bu alandaki zayıf noktaları çoktu). Konuşmalarımız daha da uzayabiliirdi, ama arkadaşların yanına bir an önce gitmemiz gerekiyordu. Çobanların yanlarından ayrılmak için izin istediğimizde, kendi aralarında bir-iki el hareketlerini yaptıklarını gördük. Bu ne demek derken, elinde bir koyunla çobanların biri yanımıza dikildi. Artık münaakaşamız başlamıştı. Kendilerine koyunu götürmeyeceğimizi, eğer götürürsek bile ancak ücretini ödeyerek götürebileceğimizi belirttik. Ama vermekte kararlı olan çobanları ikna etmek mümkün müydü? Sözleriyle bütün ısrarlarımızı geri çeviriyorlardı. İçlerinden biri gözlerini bize dikerek, paramızın geçerli olmadığını, ancak Kürdistan kurtulduktan sonra paramızın geçerli olabileceğini söyleyerek, "Bir kere de bizim paramız geçsin" dedi ve koyunu elimize tutuşturdu. Yanımızda bir koyunla arkadaşların yanına ulaştık. Çok yorgun ve uykusuzduk. Kısa bir süre de olsa dinlenmek için uygun bir yere çekildik.

Takvim yapıları 9 Ekim

1985'i gösteriyordu. Kendi aramızda çok dar bir toplantı yaparak eylem planını çıkardık. Planın en ince ayrıntılarına kadar dikkat ediyor. Partinin alana yönelik planına hizmet etmesi açısından ilk eylemimizin başarılı olması için titizlikle üzerinde duruyorduk. Planı en detaylı tarzda incelerken, bir grup arkadaş da öğle yemeğimizi hazırlıyordu. Çünkü tüm hazırlıklarımızı öğle saat 12.00 ye kadar bitirmeli vesaat 13.00'de yola çıkmalıydık. Hareket planımız böyle emrediyordu. Çalışmalarımızı bitirir bitirmeden bütün grup yemeğin başına toplandı. Öğlen yemeğimizi çok zengindi: Pirinç pilavı, et ve soğan. Büyük bir iştahla yemeğe başladık. Arkadaşlar arasında adeta bir bayram havası yaşıyorlardı. Arkadaşlardan bazıları, "İki saat sonra Türk askerlerini de böyle yiyeceğiz" derken, diğer arkadaşlar da, "Kürtlük, mertlik, yiğitlik nasılmış onlara göstereceğiz" diyerek onların konuşmalarını onaylıyor ve böylece sevinçleriyle, heyecanlarıyla eylem coşkusuyla yaşıyorlardı. Saat 12.00'ye geldiğinde tüm savaşçılarla son bir toplantı yapmak için toplandık. Toplantımız eylem kararının açıklanmasıyla başladı ve her zaman yapıldığı gibi, eyleme gitmeden önce —savaş kuralının gereği olarak—, "Eyleme katılmayacak olan var mı?" (hasta olanlar bulunabilir, eyleme hazırlanmayanlar çıkabilir), sorusu tüm savaşçılara tek tek soruldu. Tüm savaşçıların yanıtı hep bir ağızdan, "Eyleme hazırız" demek, yapılacak eylemi onaylamak demektir. Tüm arkadaşlara eylemin yapılacağı yer, eylem planı (şekillerle, yerde çizilen krokiyle), geri çekilme, ilk toplanılacak nokta, istenmeyen herhangi bir durumda karşılaşıldığında toplanılacak ikinci nokta (yani eylemde dağılıma, birbirini kaybetme vb. için), saldırı işareti, geri çekilme işareti, müfrezenin genel parolası, eylem sahasında yaralı ve şehit düşen savaşçılar için kullanılacak parola ve çatışma alanının yakınında bulunan doktorun yeri vb. ayrıntılarıyla anlatıldı. Özellikle doktorun yeri, çatışmada yaralıların bu noktaya taşınması için mutlaka bilinmeliydi. Ama, yapılacak olan yaralıları taşıma işlevi mutlaka komutanın izniyle olmalıydı. Çünkü, çatışma devam ediyorsa, bir savaşçının kendi başına yaralıyı çatışma alanından uzaklaştırması doğru olmaz, düşman böylece bir durumda daha fazla savaşçıyı savaş dışı edebileceği gibi, çatışmada insiyatifi de eline geçirebilir ve hatta müfrezeyi bozguna uğratabilirdi.

DEVAM EDECEK

Çağdaş halklar arasında bağımsız ve özgür bir halk olarak yerini almak için bugün Kürdistan halkının, sömürgeci egemenliğe karşı yürütmüş olduğu ulusal direniş mücadelesi yeni bir dönüm noktasına gelmiş bulunmaktadır. Kürdistan'da yükselen ulusal direniş mücadelesiyle temelleri sarılarak, her geçen gün yok olmanın eşiğine sürüklenen faşist Türk sömürgeciliği, atalarından devraldıkları sürgün, soykırım ve baskı metodlarını bugün daha acımasızca ve sinsice hayata geçirip insanlıkdışı uygulama ve çabalarla bütünleştirerek halkımızı topyekün imha etmenin savaşımını vermektedir.

Tarih boyunca ezilen, insanlık hakları gaspedilerek soykırımlara tabi tutulan Kürdistan halkının, bir halk olarak imha edilip tarihten silinmek istenmesi Osmanlı İmparatorluğu döneminden beri süregelen bir amaç olmaktadır. Bu amaç içindir ki, Osmanlı İmparatorluğu döneminde de Kürt halkı, sayısız katliam uygulamalarına maruz kalmış, yerinden ve yurdundan sürülmüştür. Osmanlı İmparatorluğunun yerini alan ve diğer halklara karşı da barbarlığı ve despotluğu elden bırakmayan TC, aynı amacı gerçekleştirmek için tarihi Ermeni soykırımından sonra, Kürt halkına da yönelerek, 1920-40 yılları arasında Koçgiri'de, Ağrı'da, Palu-Genç-Hani'de, Dersim'de soykırımlara baş vurmuş, ana rahmindeki bebenden yetmişlik ihtiyara varana kadar, kadın-erkek, büyük-küçük ayrımını gözetmeksizin bir milyondan fazla Kürt insanını süngü uçlarından geçirerek katletmiştir. Ve milyonlarcasını da Kürdistan'dan sürgün ederek vatan toprağından uzaklaştırmıştır.

Halkları soykırımdan geçirerek topraklarını işgal edip egemenliği altına alan yayılmacı-despot faşist Türk sömürgeciliği, bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yaygın gerilla savaşıyla ordulaşmaya doğru adım adım ilerlemesi karşısında çığına dönerек, Kürdistan'da hiçbir savaş kuralıyla bağdaşmayan, oldukça kuralsız, çadırsız vahşi bir imha savaşını özel savaş yöntemleriyle uygulamaktadır.

İçine girdiği bunalımda

Kürdistan'da Sürgünler, Artan Baskılar ve Stratejik Köy Uygulamaları

sonunun yaklaştığını gören faşist Türk sömürgeciliği, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı tüm güçlerini seferber ederek, halkımızın imhası için ulusal direniş savaşımızın daha ilk aşamasından başlayarak sayısız özel savaş yöntemlerine başvurdu. Halkımızın, haklı ulusal direniş mücadelesi karşısında uygulanan savaş yöntemlerinin bir bir boşa çıkarılması, sömürgeci egemenlik için tam bir hezimet oldu. Bunun sonucu, atalarının geçmişte uyguladığı sürgün politikasını gündeme getiren faşist Türk sömürgeciliği, uygulamalarına yeni boyutlar kazandırdı. İçinde bulunduğumuz bu döneme kadar tek tek evler, aileler biçiminde halkımızı toprağından zorla göç ettiren faşist Türk sömürgeciliği; bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin imha edilmesinde en etkili yöntem olarak "mecburi-göç" etme politikasını halkımıza bir savaş biçimi olarak dayatmaktadır. Bundan amaçlananlar çok açık ve nettir. Halkımızı toprağından söke-rek sürgüne göndermek isteyen Türk sömürgeciliği, insanlarımızı Türkiye'nin batı kesiminde açlığa ve yoksulluğa sevk ederek ekonomik olarak çökertmek, ulusal benliklerinden uzak-

istimine bağlı kalarak uygulamadığını belirten sömürgeci Türk devletinin uygulamalarındaki amaç, bunun hiç de böyle olmadığını, hal-kımıza kahredici bir yaşam dayatılarak yok edilmek istendiği bugün pratik uygulamalarda açıkça ortaya çıkmaktadır. Kaldı ki böyle bir politikanın hayata geçirilmesi neyin ve hangi gelişmelerin ürünüdür? Sağır sultanlar ve görmeyen gözler de çok iyi bilir ki, Kürdistan'da yükselen direniş mücadelesine karşı, sömürgeci Türk devleti, bir halkın imha edilmesinin temel etmeni olarak böyle bir politikayı hayata geçirmek istiyor. Bu uygulama sadece tarihimizin bu döneminde ortaya çıkan bir uygulama olmayıp, ta Osmanlılar döneminde başkaldıran ve direnen Kürt halkı başta olmak üzere, egemenliği altında bulunduruğu tüm halklara yönelik uygulanmış olan bir politikadır. Osmanlı mirasını devralan Türk burjuvazisi, 1920-45 döneminde de Kürt halkına yönelik aynı politikayı hayata geçirmiştir. Bugün de başkaldıran ve direnen Kürt halkına bu politika dayatılmaktadır. Nitekim sömürgeci Türk ordu sürüleri ve militarist kurumları, bu politikayı uygularken amaçlarını açıkça dile getir-

mürgeci Türk devletinin politikasını uygulamadaki vahşetini, zorla sürgün ettirilen Dersimli köylülerle yaptığı mülakatta, faşizmin 'sol'dan destekçisi bir dergide şöyle dile getirilmektedir: "... Tabur komutanı binbaşı Naim Kurt, askerlerle Hozat ilçesi Orman yolu köyünü bastı. Herkesi köy meydanında topladılar. Dizüstü çöktürdüler. Naim Kurt, köylülere, 'Size üç şart koyuyorum ve yirmi gün mühlet veriyorum' dedi. Şartları şunlardı: 'Ya ihbarcı olacaksınız, ya dağa çıkıp terörist olacaksınız, ya da köyü boşaltacaksınız.' Binbaşı Naim Kurt, eski köy muhtarı Emir Ali Koç'u suyun içine koyup askerlere dövdürttü. Emir Ali Koç kan içinde kaldı. Binbaşı eski muhtara, 'Bir km'lik köy yamacını koşarak çıkacaksınız, eğer koşmazsan sem öldürürüm' diyerek silahını şakağına dayadı. Emir Ali Koç koştu, kan-ter içinde döndüğünde üçyüz metre yerde süründürüldü." (İkibine Doğru sayı 11)

Bu arada ARGK birlikleri saflarında savaşan ve direnen savaşçılardan birçoklarının aileleri de zorla sürgüne gönderilmiş bir kısım ailelerden haber alınamamaktadır.

Faşist Türk devletinin halkımız üzerinde estirdiği te-

tarları ve bahçeleri ateşe veren, hayvanlarını zorla saltırarak paralarına el koyan, toprağından sürülen köylülerin topraklarını tekerardan satarak çapulculuk yapan, ana kucığındaki çocuklarına kurşun sıkarak kurt köpeklerini saldırtarak cesetlerini parçalayan halkımızın namus anlayışını ayaklar altına alarak, köy evlerini basıp kadınlarımızın ırzına geçen ve en olmadık işkence metodlarını uygulayarak zorla fuhuşa sürükleyen bu alçaklar sürüsüne yaptıklarının hesabı bir bir acımasızca sorulacak ve işledikleri insanlık suçunun cezası ağır olacaktır.

İşte "orman kanunu" adı altında göç ettirilmek istenen halkımıza dayatılan bu alçaklıklardan neyin amaçlanmak istendiği açıkça ortaya çıkmıştır.

KUKM'ne karşı ordusunun üçte ikisini Kürdistan'a yerleştirerek terör estiren faşist ordu sürüleri, "eylemleri yakalama" adı altında, ülkemizin her alanında gerçekleştirdiği operasyonlarda kadın-çocuk, yaşlı-geçen ayırımı gözetmeksizin halkımızın her ferdi sindirilecek haklı talebinden uzaklaştırılmak, katliam ve işkencelerle yok edilmek istenmektedir. Operasyonlarda insanlık onurunu ayaklar altına alan faşist Türk sömürgeciliği, kadınlar ve çocuklar başta olmak üzere yediden yetmiş insanlarımızı kurşunlamakta, köy meydanlarında toplayarak işkenceden geçirmekte, sorgusuz-sualsiz tutuklamaktadır. Sömürgeci Türk ordu sürülerinin halkımız üzerindeki bitmek bilmeyen baskılarına son Dersim ve Mardin alanında yapılan operasyonlardaki uygulamalarından bir-iki örnek daha verelim. Dersim'in Hozat ilçesinin Baydaş köyü civarında yapılan operasyonlarla, oyun oynayan bir grup çocuk, operasyon timince ateş yağmuruna tutulmuştur. Köylülerin bağırmasıyla, açılan ateş sonucunda tesadüfen ölüm olayı gündeme gelmemiştir. Çocukları kurşunlayacak kadar operasyonlarda niteliklerini ve amaçlarını açıkça ortaya koyan bu katiller sürüsünün bu uygulamaları, çeşitli alanlardaki operasyonlarda daha önce de gündeme gelmiş ve birçok çocuk ormanlarda, köy meydanlarında kurşunlanarak öldürülmüştür. Halkımızın kutsal direniş savaşını karşısında acizleşerek çocukları kurşunlayacak kadar suç üstüne suç işleyen faşist Türk sömürgecilerinin benzer bir uygulaması da Mardin'in Gercüş ilçesin-

Devamı 14. sayfada

laştırarak Türkleştirmek ve bu tarzda yok etmeyi amaçlamaktadır. Bu amaçlananlar 442 köyümüze sürgün kararı çıkarılmıştır. Bu alanlarda bir eski direnme merkezi olan sadece bir Dersim alanında en az 234 köyün boşaltılması kararı çıkarılmış ve birçok köyde sömürgeci dipçikler altında zorla uygulanmıştır. Sözde "orman kanunu", "orman köylerini iskan etme" adıyla gizlenen ve bunun tamamen "gönüllülük"

mektedirler. Dersim'de 234 köyde yürürlüğe konan sürgün politikasının uygulanmasında toprağından kopmak istemeyen köylülere, sömürgeci güçler açıkça; "Ya ihbarcı olacaksınız, ya terörist olup dağa çıkacaksınız, ya da köyünüzü terk edeceksiniz, başka alternatif tanımayız" demektedirler. Çıkarılan sürgün politikasına karşı direnerek toprağından ayrılmak istemeyen köylüler, enadi ve alçakça uygulamalara maruz kalmakta, insanlıkdışı işkencelerle topraklarından zorla sürülmektedirler. Sö-

rör ve katliamlarını daha da örnekendirerek çoğaltmak mümkündür.

Dersim başta olmak üzere Kürdistan köylerinin sürgüne gönderilmelerini sağlayabilmek için faşist Türk devletinin uyguladığı terör ve vahşet, eşine dünyada ender rastlanır durumdadır.

Halkımızı köy meydanlarında toplayarak sıra dayığına çeken, kadınlarımıza sarkıntılık yaparak en ilçakça uygulamalara köy halkı önünde çıplak soyan, evleri ateşe vererek yakan, halkın geçim kaynağı olan

HAPİSHANE GERÇEĞİ VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Nûhat

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

ABD'den icazet alan faşist cunta, 12 Eylül 1980'de yönetime el koydu. Yönetime el koyan cunta devletin işlemez hale gelen çarkını yeniden döndürmek için tüm demokratik hak ve özgürlükleri rafa kaldırdı. Parlamentoyu feshetti. Devlet çarkını işlemez hale getiren devrimci muhalefeti ezmeğe üzere harekete geçti. Başta Kürdistan'da gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı olmak üzere Türkiye devrimci demokratik hareketlere yöneldi. Devletin yeniden organize edilmesi için tekeli burjuvazinin çıkarları doğrultusunda icraata başladı. Faşist yüzünü saklamaya çalışarak terörist, bölücü, ayrılıkçı, millet-vatan Sakarya teraneleriyle meşruluğunu göstermeye çalıştı. Bunun arkasına saklanarak ilk kez Kürdistan'a saldırdı. Kürdistan halkının gerçek temsilciliğini yapan PKK hedef seçildi. PKK'yi bitirmeye Kürdistan sorununun çözülmeceğini hesaplayan faşist cunta, PKK'nin halkla bütünleştiği alanlara yöneldi. Kürdistan'ı adeta yeniden işgal edercesine her türlü barbarlık vahşet ve katliamlara girişti. PKK'yi yok etmek amacıyla Kürdistan'ı adeta bir cehenneme çevirdi. PKK'lilerle beraber Kürt demokrat, yurtsever ve aydınlarını tutuklayarak askerî cezaevlerine doldurdu. Halka korku, gözdağı verip işkence yaparak susturmaya çalıştı. Gerek Kürdistan'da, gerekse metropollerde en ufak kıpırdamışları kanla bastırdı. Yakalanacaklarından korkan bir sürü insan çareyi kaçmakta buldu. Bu arka PKK'nin de güçlerini ülke dışına çekmesiyle ortaklık muhalefet edecek güç kalmayınca faşist cunta hapishanelere yöneldi. Hapishanelerdeki muhalefeti sindirmek, yok ederek ortanın süt liman olacağı hesabıyla baş düşman ilan ettiği PKK'lilerin yoğun olduğu Diyarbakır askerî cezaevi ilk seçilen yer oldu.

12 Eylül öncesi Diyarbakır cezaevinde direnmeler, açık grevleri boykotlar sonucu birçok kazanımlar elde edilmişti. Hapishane yönetimi tutuklulara (bunların %80'ini PKK'liler teşkil ediyordu) danışmadan hiçbir uygulama yapamıyordu. Ancak tutukluların onayı alındıktan sonra bir şeyler yapılabiliyordu. Koşuş sorumlularının seçiminden, avukat ve ziyaretçilerle görüşmeye kadar her şey tutuklular ve koşuş sorumluları tarafından yapıyordu. Tutuklular çok rahat hareket edebiliyorlardı. Zamanlarını diledikleri gibi değerlendiriyorlardı. Yeri gel-

mişken hapishanede zaman üzerinde durmak istiyordum. Hapishanede mekan dar, bunun aksine zaman ise gayet çoktur. 12 Eylül öncesi gerçekten çok geniş bir zamanımız olmasına rağmen bunu yeterince değerlendiremiyorduk. Sonra Mazlum DOĞAN yoldaşın çabaları sonucu eğitim programları düzenlendi. Kürdistan Devriminin Yolu kitabı içeri alındı. Bu temelde eğitim çalışmaları yapıldı. Mazlum arkadaş, birçok kez, "Hapishane devrimcilerin okuludur. Biz de burayı okul yapmak zorundayız. Hapishanelerden birçok yazar, hikayeci, romancı, şair, ressam çıkmıştır. Neden bizden çıkmaması? Yazabilen arkadaşlar mutlaka yazmalıdır. Bu bir görevdir" diyordu. Defalarca arkadaşları uyarıyordu. Bazen de çok ağır eleştiriyordu. Bu çabası ürün veremeye başladı. PKK'li tutuklular eğitim çalışmaları yanında şiir, hikaye vs. yazmaya-cizmeye başladılar. Bu yönelimin sonucu bir gazete çıkarma gündeme geldi. Akabinde Hewan gazetesi çıkmaya başladı (cezaevinde yazılıp çoğaltılan Hewan 3 sayı çıktıktan sonra şartların zorlaşmasıyla yayını kesmek zorunda kaldı). Bu çalışmalar olmasına rağmen zaman istenildiği gibi değerlendirilmiyordu. Bunda bir cezaevi deneyimsizliği mevcut olmasına rağmen bir hantallık da mevcuttu. Belli bazı arkadaşların çabaları yeterli olmuyordu. Genel olarak hapishanede zaman değerlendirilmesi üzerine çok yazılıp çizilmiştir. Gerçekten de üzerinde yazılıp çizilmesi gereken bir konudur. Mazlum DOĞAN yoldaşın dediği gibi, "Hapishaneler devrimcilerin okuludur", ama bu okulda okumasını bilenler için bir okul oluyor. Bu nedenle devrimciler, kendilerini yürütmek, yok etmek için dört duvar arasına sıkıştıran burjuvaziye, sömürgecilğe karşı bu alanı en iyi bir şekilde değerlendiren düşmana karşı bir silah ve bir savaş alanı haline getirmeleri gerekmektedir. Cezaevlerini düşmana karşı bilinçlenme, birleşme, sıhhatli düşünme ve direnme alanı olarak kullanmak gerekir.

12 Eylül sonrasında hapishane yönetimi, "Oh be yaptırıp eğleniyorlar. Burası otel mi?" demeye başladılar. Kasım ayının başında kanlı dışlarını göstermeye çalışarak faşizm ruhuna uygun bir yapı oluşturmaya başladılar. Bu yapı içerisinde PKK'yi imha etmeye, bitirmeye hesabıyla ihaneti ve teslimiyeti dayatıldı. Bununla beraber "Bundan sonra bu ceza-

vinde orman kanunu işleyecek" diyerek işe başladılar.

12 Eylül darbesinin halk üzerindeki korku, paniği içeriyi, kitleleri de etkiliyordu. Tutukluların çoğu ne olacak beklentisiyle tedirgin ve huzursuzlardı. Darbenin cezaevine yansması ne olacak beklentisi içine girmişlerdi. Değişik yorumlar, olumlu-olumsuz yaklaşımlar oluyordu. PKK'nin dışındaki güçlerde panik başlamıştı.

Aralık ayında, daha önce direnerek alınan haklar yavaş yavaş rafa kaldırıldı. Keyfi bir uygulama başladı. Daha önce belirtilen orman kanunlarına uygun bir uygulama oldu. Görüşme, havalandırma, doktora çıkarma, avukatlarla görüşme ve diğer ihtiyaçlar tamamen kısıldı. Bunların her biri birer silah olarak tehdit aracı oldu. Bununla beraber askerî kurallara dayatılarak dayak, işkence, hücre cezaları başladı. Bu uygulamalara tepki olarak bir eylem gerçekleştirilmesi gerektiği üzerinde duruldu. Hapishanenin genelinde açık grevine giime eylemi kararına varıldı. Bu eylem en geniş kitleler bir eylem oldu. Bu eylem hapishanede direnen ve direnmeyen sallaşmasının bir başlangıcı oldu denilebilir. 1980'nin son ayında başlatılan bu eylem ile cezaevindeki tüm grup ve fraksiyonlara öneri götürülerek, hapishane yönetiminin yaptırmak istediği askerî uygulamalara karşı direnme gerektiği, kural adı altında dayatılan teslimiyetin insanlık onuruna bağdaşmayacağını, buna karşı direnme gerektiği PKK'lilerce belirtildi. Bu öneriye karşı diğer siyaset, grup ve fraksiyonların tavırları hiç de olumlu olmadı. Diyarbakır askerî cezaevinde yapılan uygulama ve uygulamalara karşı gösterilen direniş kamuoyunda uzun süre konuşuldu, tartışıldı. Çoğu kişi nahçı keseri gibi hep kendine doğru yontarak Diyarbakır direnişini objektiflikten çok uzak subjektif niyetlerine dayanarak değerlendirdi. Kimileri kendilerine pay çıkararak sahte senaryolarla sahte kahramanlar yarattı. Kimileri, direnmeyen unsurları direniş gibi göstermeye çalıştı. Bir tas taşı mercimeğe kendini ucuz satan unsurlar, uluslararası af örgütü bültenerinde kahraman ilan ettirildi. Hapishanede bastonla teslimiyet yolunda ilerliyerek, faşist cuntaya yağ yağdırırlar, bir lokma ekmek için PKK'lileri katil yüzbaşı Esat Oktay Yıldırım'a gammazlayan şefler de ne hikmetse kahramanlar içinde lanse edilmeye çalışıldı. Bu tür davranışlar ger-

çekten çirkin ve onur kırıcı davranışlardır. Direneni direnmemiş, direnmeyeni direnmiş gibi göstermeye çalışmak sanırım dünyanın en aşağılık mahluklarının yapacağı bir davranıştır. Bunu yapanlar tarih karşısında suçludurlar. Tarih ve Kürdistan halkı bunları yargılayacak, onları layık olduğu yere oturtacaktır. Bu gerçeği gözönünde bulundurarak diğer grup ve siyasetlerin tavırlarına, cezaevindeki tutum ve davranışlarına bakmak, bu perspektif içinde durumlarını değerlendirmek devrimci bir görevdir. Bu direnişin başlangıcında Diyarbakır cezaevinde bulunan grupların tavırları PKK'nin aksine zorlamasız ve gönüllü bir teslimiyet oldu. PKK'nin kurallara uymama tavrına karşı sözüme kendilerine devrimci diyen küçük-burjuva reformistleri, "Apocalar dışarda rahat durmuyorlardı, içerde de rahat durmuyorlardı. Bizim huzurumuzu kaçıyorlardı. Direneceğiz diyorlardı. İşte içerde de anarşistlik yapıyorlardı" diyerek avazları çıktığı kadar bağırıp çağırıyorlardı. Teslimiyetlerini, "Biz ne yapabiliriz, Türk devleti güçlü. İsterse bizi öldürürler. Biz kurallara uymuyoruz dersek sonumuzdur Devrimci görev bir an önce hapisten kurtulmak ve denileni yapmaktır" diyerek teslimiyetlerine kılıf hazırlıyorlardı. Hele hele ÖY, PKK'ye nispeti yaparcesine idareye resmen başvurarak, "Biz kurallara uymuyoruz. Kurallara uymayanları bizim de burnumuzu kaçıyorlar" deyip idareye en ince tabakadan yağ çekme, yaltaklanma yarışındaydılar. Gönüllü askerî yürüyüşle görüşe gidip gelmeye ilk kez bu grup başladı. "Kurallara uymayın" denildiğinde, şefleri, "Biz kurallara uymayarak kuralları lağvlaştıracağız" diyorlardı. Ne yazık ki kuralları lağvlaştırmadılar. Lağvla olan yapıları giderek lağvlaştırdılar. Kendileri lağvlaştırarak gönüllü teslim oldular. Şimdi Avrupa'da emperyalizmi yedeklerine alarak yayın çıkarmaya çalışan bayların durumu da yürekler acısıydı. "Bizim hapishane gücümüz yok. Apocaların gücü var. Onların direnmesi gerekir" diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışıyorlardı. Bu unsurların, kitlelerini direnmeye hazırlamaları genurken, arkadaşlarına devrimci anlayıştan uzak lümpen seriserilerin birbirlerine söyleyeceği küfürler söyleyip kakkaha atıyorlardı. PKK taraftarlarının, "Bu küfürleşmeler, ardından kakkaha atmalar size yakışmaz" demelerine de,

"Nasıl olsa gardiyanlar bize ana-arat küfrediyorlar. Biz birbirimize küfür söyleyerek kendimizi alıştırıyoruz" diyecek kadar alçalmışlardı. Çoğu da basit hesaplarla işi geçiştirmeye çalışıyorlardı. "Nasıl PKK'liler direnmiyor, idareye geri adım atırlarsa alınacak haklardan biz de yararlanırsak. Niye kendimizi ateşe atalım" diyerek kuzu kuzu teslim olarak kurallara uydular. PKK'ye karşı dışardaki tutum ve davranışlar hemen hemen içerde de devam etti. Gerek sosyal-şoven Türk soluna mensup grup ve grupçuklar, gerekse de Kürdistan adına yola çıkan küçük-burjuva milliyetçi gruplar cezaevinde ittifak ve dayanışmaya yanaşmadılar. Düşmanın dayatmalarına karşı cezaevinde bir birlik oluşturulması yönünde PKK'nin girişimini adeta baltalamasına karşı durdular. Bunun için üst düzeyde görüşmeler de fayda vermedi. PKK hakkındaki önyargıları ve ideolojik yapıları, cezaevinde rahatça küçük-burjuva yaşantılarını sürdürme ve bir an önce dışarıya çıkma hesapları bu birliğin oluşturulması için yeterli olan etmenlerdi. PKK hakkındaki önyargıları, davranışları, düşmanca tavırları ilişkileri daha da olumsuz bir havaya sokuyordu. Bu yaklaşımlarına karşı PKK'nin "politik dostluk"la ısrar etmesi fayda vermedi. Böyle olmakla beraber zaman zaman bunların olumsuzluklarına olumsuz cevap vermeler, sertleşen sürtüşme ortamları ve aradaki bütün köprülerin atılmasına başka bir etken oldu. Ama şartlar ne olursa olsun, ister birlik, ister grupsal, ister bireysel olarak direnmemeye hiçbir şey mazeret olamaz. Bu dönemde yapılması gereken şey, faşist cuntaya ve dayatmalarına karşı cezaevinde birlik oluşturmaktır. Bu birliğin oluşmasını engelleyen cezaevi direnişini içinde yok olurken, ancak yıllar sonra bu hatalarının farkına vardılar. Nitekim 1983 Eylül direnişinde günah çıkarmaya giriştiler. Bugün dışarda yaşanan (Kürdistan'da) ortamı, bir nebze cezaevi ortamına benzeltmek mümkündür. Dün cezaevinde birliğe yanaşmayanlar, birliğe ve beraberliğe karşı çıkırlar direnmeye anarşistlik diyenler, bugün Kürdistan'da PKK'nin yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelesine de karşı çıkmakta, hatta çok daha ileri giderek bu mücadeleye karşı düşman cephesinde yer almaktan çekinmiyorlar. Yurtseverlere silah sıkma cürdetinde bulun-

Devamı 14 sayfa

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize...

Baştarafı 6. sayfada

oluşturarak birlikte saldırmışlardır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin her önemli evresinde, her kritik darboğazında ve her güçlü atılımının arefesinde alçakça saldırılar yönelten bu gürhurlar, böylelikle faşist rejime en "değerli" desteklerini hep sunmuşlardır.

Bu düşkün ruhlu satılmışların, daha Kemal PİR'lerden başlayarak PKK önderlerini "ajanprovokatörlükle" suçladıkları, yine 1983 yılında ülke dönüşün öngününde düşman bu tarihi adımı engellemek için —açık ve gizli— dörtbir yandan saldırırken, PKK'nin "teröristliğini" kanıtlamak için nasıl yırtındıkları hatırlardır. Fakat günümüzde kimin ne mal olduğu, direnişçi önderlere ve kutsal direniş mücadelemize dil uzatma cüretinde bulunanların, "devrimcilik", "ulusal kurtuluşçuluk" maskeleri altında kimlerin hesabına çalıştıkları apaçık ortadadır.

Açık ki, bu durum salt bize özgü değildir. Dünyanın her alanında, ezilen

halkların ve sınıfların kurtuluş mücadelelerinde de bu işbirlikçi uşak kesimler şu veya bu biçimde ortaya çıkarak devrimdüşmanlığı yapmışlardır. Devrimler tarihinde bunun sayısız örnekleri vardır, günümüzde hala emperyalizmin ve sömürücülerin adı çıkarları uğruna birer piyon gibi kendi halklarının kurtuluş mücadelelerine karşı savaşımları vardır. Bunlar dün Vietnam'da, Angola'da devrime karşı emperyalist sömürücülerin safında savaştılar. Bugün hala Nikaragua vb. ülkelerde ABD emperyalizminin desteğiyle devrime karşı kullanılan Kontroller biliniyor.

Fakat denilebilir ki, bizdeki işbirlikçi uşaklar kadar düşkün, bunlar kadar "kraldan çok kralcı", bunlar kadar kişiliksiz tiplerin dünyada benzerlerini bulabilmek gerçekten de çok güç. Bunlarda düşkünlük o dereceye varmış ki, dünyada eşine ender rastlanan kahramanlıkların sergilediği, halk savaşının bölgeyi ve hatta dünyayı etki-

lediği gerçekliğine gözlerini ve kulaklarını sınıksı kapatmış, görmezlikten geliyorlar. Kemalist-faşist rejimin yıllar yılı inatla sürdürdüğü katı inkarcı politikasını bile parçalayacak boyutlara varan bir savaşı yok sayabiliyorlar. Bu derece düşkün bir ruha dünyanın neresinde tanık olunmuştur?

Bu işbirlikçi uşak gürhurların "ulusal kurtuluşçuluk" adıyla Kürdistan halkına sahip çıkar görünmeleri de, özünde, faşist rejimin —yukarıda değinildiği gibi— bu tür çabasından farksızdır. Faşist Türk sömürgecileri basını, "Özel Harp Dairesi" vb. kuruluşlar aracılığıyla nasıl ki, büyük bir yüzölçümüne sahip olan Kürdistanı, bu uşak takımı da, aynı biçimde, KUKM'ne ve PKK'ye saldırırken halktan yana bir görünüm takınmaya çalışmaktadır. Ne var ki, gerçekte faşist rejim ve K. Evren, Kürdistan halkına ne kadar dostsa, bu işbirlikçi uşak takımı da ancak o kadar halktan yanadır. Ve bu gerçekliği de halkımız çok iyi bilmekte ve anlamaktadır.

rinden, evlerinden, yıllarca emek verdiği toprağından çıkararak karakolların gölgesinde yarı-açık cezaevleri biçimindeki esir kamplarında yaşamaya zorlayan sömürgeci Türk devletinin sefil yaratıcılığı, "Eskiya dağ başındaki savunmasız ailelerden zorla yiyecek almayacak" diyerek, "dünyada keşfedilmeyen yeni bir buluş" icat ettiğini zannetmektedir. Ülkemizi baştan başa bir cezaevine dönüştürerek yaşamı halkımıza zindan ettirmek isteyen faşist Türk sömürgeciliği, "yeni buluş" icat ettiğini zannettiği bu uygulamayı ABD emperyalizminin geçmiş tarihsel dönemlerde birçok halkın ulusal bağımsızlık savaşımında denediğini ve bu savaşımından —özellikle Vietnam halkından— yediği tarihi şamarı unutmuşu benziyor!

ABD emperyalistlerinin Vietnam pratiğinde uyguladığı özel savaş yöntemleri, Vietnam halkının ulusal bağımsızlık savaşı karşısında nasıl hezimete uğratılarak ABD emperyalistlerine sunulmaması gereken tarihsel bir ders veriyse, ERNK bayrağı altında birleşen ve direnen Kürdistan halkı da vahşi Türk sömürgecilerinin hiçbir baskı, sindirme ve katliam uygulamalarına boyun eğmeyecek, kinini, öfkelerini daha da bileyerek öcünü örgütlü önderliğinde savaşacak ve kazanacaktır.

— Yaşasın halkımızın ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi!

Sömürgeci-faşist TC, öteden beri Avrupa ülkelerine çağrı üstüne çağrı yaparak, PKK'ye ve PKK'lilere yaşam hakkı tanımalarını istemektedir. Çeşitli kuruluşları aracılığıyla dünya ilerici insanlığını PKK'nin "teröristliğine" inandırabilmek için, olmadık yalanlara, yol ve yöntemlere başvurmaktadır. O barbar, faşist karakterinden ötürü, dünya ilerici insanlığı tarafından kabul edilmediği platformlarda da bazı suratı cilalı temsilcilerini sokmaya çalışarak UKM'mize her alanda karşı koymak istemektedir. Ülkede ise ARGK savaşçıların başına koyduğu milyonlarca liralık ödüle yeni milyonlar ilave etmekte ve böylelikle yaşamını biraz daha sürdürme olanağı aramaktadır.

Hain-uşak takımı ise, her zaman olduğu gibi günümüzde de faşist rejime her türlü desteği sunmak-

tan geri durmamaktadır. Gereklğinde Münih örneğinde görüldüğü gibi, ERNK taraftarlarına kurşun sıkılabilmekten tutulim, tüm güçleri PKK'ye karşı mücadeleye çağırmaya, emperyalist polisler her türlü işbirliğine ve ihbarcılığa ve her türlü yalan ve karalamaşa varana dokelinden geleni ardına koymamaktadır.

Fakat bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da faşist Türk sömürgecileri ile işbirlikçi çanak yalayıcılarının her türlü alçakça saldırıları görkemli direniş mücadelemiz ve şanlı gerilla savaşımız karşısında sökmeyecek, bu tür saldırılar haklı bir davanın karşısına dikilmiş bulunan sahiplerinin sonlarını yaklaştırmaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz ve onun yenilmez öncüsü PKK'ye uzanan eller mutlaka kırılacaktır.

Hapishane Gerçeği ve ...

Baştarafı 13. sayfada

yorlar. Bugün bunları yapanların akıbeti de cezaevi direnişi karşısında yok olarlardan farklı olmayacaktır.

Faşist uygulamalara karşı sömürgeci Türk devletinin teslimiyet, ihanet ve imhasına karşı PKK diğer siyasi hareketlerden farklı olarak direnme kararı almasına rağmen, düşmanın azgın saldırılarına cevap verecek bir hazırlığı olmadığı için bu duruma hazırlıksız RENİŞ ZAFERE, TESLİMİYET İHANETE GÖTÜRÜ!" şiarı doğrultusunda hareket eden PKK, içerdeki örgütlü bir yapıyla imhaya yönelik saldırılara karşı varlığını koruma, düşmanın

kendini güçlü saydığı cezaevinde, düşmana boyun eğme ve devrimci direniş zindanlarda yükseltmesi, görev sorumluluğuyla tarih dayattığı ve direnişle Diyarbakır cezaevinde destanlar yaratan, her şeyin bittiği sandığı bir zamanda Kürdistan ulusal kurtuluş bayrağını kaldıran, gür sesiyle tüm dünyaya duyuran bir var olma ve yok olma savaşına girişti.

Direnmeler, aralık ayının sonunda başladı. Direnmeyen unsurlar koşullarında normal yaşantılarını sürdürürken, direnen unsurlar ise hücrelerde toplandı.

DEVAM EDECEK

"Yeni Türkçü", Kürt Düşmanı Solcu...

Baştarafı 7. sayfada

"Tıpkı, 1975 yılında Türkiye'de kurulan 'cepheleğin' ve bu cepheleğin sıklıkla kurşunların, zamanla rejim değişikliğine yol açması gibi..."

"Yurtseverlik bilinci işte böyle günler için gereklidir..."

İşte böyle... Mumcu'nun mumu böyle yanıyor ve olayları böyle aydınlatıyor... Sanki bugün demokratik bir ortam varmış da bu olaylar sürer ve siz de bu olaylara karşı "Cihadi Ekber" katılmazsanız, rejim değişir ve haliniz duman olur deyip, yurtseverliklerini göstermeleri çağrısında bulunuyor. Bir adam solcu olarak ünlendiriliyor, sırtı sıvazlandıktan ve yolu gösterildikten sonra ortaya çıkıyor. Yazılarının çoğunluğunun altında da şamar yemiş sokak kabadayılarının "narası" var. "Ah Atatürk olaydı, ne derdi bilir misiniz? Ne derdi?" Atatürk yok. Ama adam-

ları var ve onun mirasını koruyorlar, o mirasa sahip çıkıyorlar. Sen de olsa onların yarıdakısı, dalkavuşu olabilirsin. Hangi güç arkası sıvazlarsa sıvazlasın senin yetkin bu kadar... Sonra aşağılık iftira ve yalanlarla birlikte "Türk milletini şahlandırmaya" çalışıyor, bir yazısına şu dizeleri alıyor: "Kuvvayı Milliye gelecek yine... Şahin atlar aşarak yeli... Çiğneyerek gavuru da, Aznavuru da... Kuvvayı Milliye gelecek yine..." Kuvvayı Milliye şahin atlarını nereye sürecekler? Ya da bu Jön Türk artığı bunları nereye sürdükleri istiyor? Kimin üstüne?.. Şahin atlar Kürdistan semalarında az mı koştu? Az mı bombaladı Kürtleri?.. Nafile... Gücünüz bu kadar... Yeni ülkeler fetihmeye gücünüz yetmiyor.

Bir Jön Türk, görevli bir köşe yazarı, eşraf torunu, komünizm ve Kürt düşmanı bir adam için bunca satır yazmaya değer mi bilmem?..

Kürdistan'da Sürgünler, Artan Baskılar...

Baştarafı 12. sayfada

de yapılan operasyonlarda gündeme gelmiştir.

9 Nisan 1987'de Mardin'in Gercüş ilçesi Güzelöz köyüne yaklaşık 1600 civarındaki sömürgeci gücün yaptığı baskında tüm köylüler, okul bahçesinde toplatılarak işkenceden geçirilmiştir. Sabahın akşamı kadar süren işkenceler sonucunda erkeklerin bir kısmı soyundurularak kadınlarla teşhir edilmiştir. Bahçede toplatılan köy ahalisi içinde dört çocuğu da alarak sorguya çeken sömürgeci ordu sürüsü, devrimcilerin köylerine uğrayıp uğramadıklarını öğrenebilmek için, bu çocuklara man-yetolu bir cihazla elektrik akımını vererek kanama geçirmelerine ve ölümle burun buruna gelmelerine yol açmışlardır. İki öğretmen ve muhtarın da, köy ahalisine yapılan işkencelerin aynısına tabi tutulduğu, işkence fasıllarından sonuç almayan sömürgeci ordu sürüleri, 12 kişiyi tutuklayarak ordu karargahlarında günlerce işkenceye tabi tutmuşlardır. Halkımıza karşı işledikleri insanlık suçlarını sömürgecilerin bir yetkilisi 20 Nisan tarihli Cumhuriyet gazetesindeki demecinde; "... Bölgede mevcut yasa-ların uygulamasında yaygın bir keyfîlik görüldüğünü, suçlu arama gereğiyle insanların kitleler halinde sorgulandıklarını, göz altına alındıklarını ve işkence gör-

düklerini" açıkça dile getirmekteydi.

Sömürgeci faşist Türk devletinin halkımıza dayattığı önemli bir diğer özel savaş yöntemi ise, ABD emperyalizminin 1957 dönemle ilgili Vietnam halkına yönelik uyguladığı ve sonucun kendisi için tam bir hüsrana olduğu "stratejik köy" uygulamasıdır. Belirtildiği gibi, "stratejik köy" uygulamaları, ABD emperyalizminin yeni sömürgecilik politikasıyla oluşturduğu kukla yönetimi vasıtasıyla, Vietnam halkının direniş mücadelesine karşı etkin bir savaş yöntemi olarak belirlenip uygulanmıştır. Küçük yerleşim birimlerini bir araya getirerek esir kamplarını, diğer adıyla "stratejik köyler" oluşturan ABD emperyalistlerinin, Vietnam halkının kutsal direniş savaşında yediği ağır şamarları ders çıkarmayan emperyalist güçler ve faşist Türk sömürgeciliği bu uygulamayı Kürdistan'da da denemek istemektedir.

Bu uygulamanın ilk adımı olarak Dersim'de "stratejik köy" uygulamasına geçen faşist Türk sömürgeciliği, Dersim merkezine bağlı 434 köy ile bu köylere bağlı 1064 yerleşim birimlerini bir araya getirerek toplama kamplarını oluşturmak için Cumhurbaşkanlığı onayına sundukları karar tasarısı yürürlüğe girerek uygulanmaya başlanmıştır. İnsanlarımızı köyle-

Li Şemzînan lêdana pêşmergan li dijmin ket

Destpêk rûpela dawî de

livbaziye ji gundiyan re got. Piştî ji gund derket pêde. gili li ba mêtîngerên Tirk hatiye kirin. Lê yekîtîya me a gerilla a ku agahdar bû ku hatiye gilikirin, li cihekê ku giringbû dijmin ji wê derê re derbas bibe. kemînek vedigere. Ji bona ku derbeke mezin li dijmin bixe, li benda hatina dijmin dimîne.

Dora seet 7'an, weke dihat fikarkirin, kerwaneke cemsên leşkeri yên dijmin, lê navça ku tîkoşerên me xefik vedabûn û hêdî hêdî nêzîkî dafê dibe. Şervanên me yên ku bi wêrin û dilêriki mezin li hêviyê mabûn ku cemsê gişt bikevin çembera kemîne, ji nişkan ve û bi yekdestê ji her aliyê ve agirek li ser serbazên dijmin, barandin. Di wê êrişê de, ku bi awakî mezin roket û narîncokên destan ji hatin bikaranîn û hemû cemsên ketin kemîne piştî demake gelek kin de hatin hilweşandin û yekîtîya dijmin a ku ji qomandoyên hilbijartî bû, tevî leşkerê xwe bi temami hate tune kirin.

Tîkoşerên me yên egid û

gernas, yên ku wê livbaziya kemîn vegirtina li nêzîkî mezra Gûzelkaya gundê Baxlar bi serkeftinî dawî pîştî, paşê xwe li hev ciwandin û bi lez xwe ji cihekê bûyerê kişandin paşve. Lê dijminê ku agahiya vî şerî girtibû, bi rêya destên balafirên ji asmanî hêzên nûh ji yên yekîtîyên taybetî anî cihekê rûdanê. Gava yekîtîya me a gerilla hêj li dora gundê Tûtûnîlû bû, ji hêla balafirên dijmin hatin dîtin. Dijmin, serbazên xwe ji balafirên daxiste jor û xwest pêşiya şervanên me bigre û bi alîkariya hêzên ku ji paş dihatin, li dora wan çeberekê avabike. Lê çî heye ku, şervanên me yên keleş û hogir wê daxwaza dijmin qorik de helan. Bi agirê rokêtan yên ku hedefên xwe ditin, balafirê dijmin hate xistin. Li ser wê bûyerê, balafirên din ji tîrsa ku wê ew ji bikevin, beyî ku leşkeran daxînin erdê, revîn.

Balafira ketî de, pilotek bi nişana ûstegmen û 10 endamên yekîtîyên taybetî ji mirinê xelas nebûn.

Bi vî awahî, di van şeran

de, gişt tevde 3 serleşker (binbaşîyek û 2 ûstegmen) û biqasî 60 serbazên dijmin û endamên yekîtîyên taybetî hatin kuştin. Generalên faşîst yên ku ji ber wê binkeftina giran gêj û din bûn, ê din firokên cengê ji yên Fan-tom balafirandin û çiya û latan dan ber bombebaran, lê çî heye ku gelek dereng ketibûn. Tu encamêk ji neketê destê wan. Lew pêşmergên me ji mêj vege-riyabûn parêzgehên xwe.

Hêzên me yên rizgariyê yên şoreşger yên ku bi van derbên giran ku li dijmin xistin, bi wê kiriyara xwe a serbilind, binkeftîneke berçavî jiyana dijmin de derxistin holê, pêre ji duxuyani he-mû gelên cihanê kirin ku, şerê me e gelî gihaya koçba-reka nûh. Di wê demê de, ku em derbasî domana sazki-rina artîşê û domana şerê gerilla e dorfireh dibin, gelê me dibîne ku ka çawa dew-leta Tirk a mêtînger faşîst û ordiya wê tîkdîce û dimire: li hemberê wê ji kîjan mîr-xasî tîkoşerên me datînin holê. Lewma reffîre, gelê me tîkîlî sefên ARGK dibe.

Li Gercewsê serleşkerê û bîst serbaz hatin kuştin

Destpêk rûpela dawî de

hate texrîpkirin û yên tê de ji gişt mirin. Ji serleşkerê û 20 serbezan tûkes xilas ne-bûye. Herçuqasî rojnamên mêtîngeran xwestin wê rû-danê çewt şanîbîkî û du-xuyankirin ku serleşkerê hatiye kuştin û 2 serbaz birindar ketine jî, gelê dor-hêlê pir rind dizane ku ji cema sirî hewayê tu birin-dar nînin û tev mirine, pêre ji pir rind dizane ku ne kêmî 20 serbazan cemsê de hebûn.

Ev livbaziya bi hostayî ji hêla şervanên me pêkhat, şanîkir ku, tu nîr û pîkolya li ser gelê me bê bersiv namîne û kirinê hingavtinkaran li nik wan namîne; Kurdistan wê mêtîngerên hov re, de-reng an nêzik bibe goristan.

Bilî wê jî, her bi wê teqîtkê

roja 4'ê Gûlanê derbek ji li çetên sîxur û noker hate xistin. Traktorek ku sîxuran ji gundê Xirabê Benê (Sekî) dikşand bajarê Midyadê, bi mayînên ku ji hêla şervanên me li ser rê hatibûn raxistin, hate hilweşandin. Ji van "Parezkarên gund" bi kêmî 5 kes hatine kuştin, ku di nav wan de sîxurên bi navên, Îlasan Yilmaz, M. Ali Tunc û Ali Sonmez ji hebûn.

Bin rewşekê de, ku "komên bizavê yên taybetî", "komên lîxistinê yên taybetî" û garanên ordiya faşîst li êrdimê xwe dilivandin, ev kiryarên hanan pêkhatin. Ev ji şanîdike ku, tu keftûlafta dijmin jê re nikare bibe der-manek. Şahiya gelê dorhêlê jî, heta meriv bikaribê bêje bes, xwe gewre kiriye.

Şerê li nevala Hespistê navça Hezexê de 15 leşker hatin kuştin

Di şerê ku li 17'ê Nisanê de li nevala Hespistê (cehen-nemderesi) navça Hezexê (Îdil) bajarê Mêrdînê derket û 2 rojan berdewamkir, her-çuqasî hêj nûçên dorfireh negihabin me jî, tî gotin ku, 15 serbazên dijmin hatine kuştin. Li diji hêzên dijmin e ji bi sedan leşker û bi desteka balafir û panzêran, 2 şervanên me yên hogir 2 rojan li berxwedan û şehid ketin.

Roja 17'ê Nisanê li nêzîkî gundê Hespistê navça He-zexê, 2 tîkoşerên me yên ku ji karên xwe vedigeriyan, le-qayî yekîtîkî leşkerên dijmin bûn û lihev xistinê derket. Tîkoşerên me pêşî karin xwe ji ber yekîtîyên dijmin ku hêjmara wan gelek bilind-tirbû ji wan, paşve bidin. Û ji cihekê rûdanê xwe dur bikin. Lê ji ber ku yekîtîya dijmin hêzên tekuzkirinê xwest, hê-zên tekuzkirinê tevî balafir û panzêran hatin derdora rûdanê. Tîkoşerên me li dora nevala Hespistê dişa leqayî hêzên dijmin bûn. Dişa şere-ke diwar derket. Ev şer 24

seetan doma, herçuqasî tîkoşerên me 2 kes bûn û hêjmara serbazên dijmin digiya 700 kes. 15 serbazên dijmin hatin kuştin. Şervanên me yên ku berxwedaneke bînişê bilindkirin û 2 rojan xweragirtin, taliyê bîr man. Dura bi narîncokên destan êriş dijmin kirin û bi mîrxasî şehid ketin.

Gava dijmin piştî şer dawî pêhat û tîgîhişt ku, kesên li berxwedan 2 kesbûn di-keve nava şasiyeka mezin, lew bawer dikir ku hêjmara şoreşgeran gelek bilinde. Daku serleşkerê faşîst tengezari û rebeniya xwe bini-ximine, dest bi derewan kir. Duxuyankir ku, hêjmara şoreşgeran gelek bilindbû û 4 kes ji wan hatin kuştin. Yê mayî ji revîne. Lê rastî ne wusa bû. Yên ku 2 rojan li diji garanên ordiya faşîst li berxwedan tenê 2 tîkoşerên ARGK bûn. Gelê derdore jî wê yekê baş dizane, lewma yekcardin bû temaşekare rizîbûna rejîma faşîsta mêtînger.

Dewriyeka cenderman jî li Êrûhê kete kemîne û hate tune kirin

Kemînen pêşmergan de, ku van rojên dawiyê de bûne tîrsa xwewna ordiya faşîst, derbên giran li dijmin di-kevin. Li kêleka wan lêda-nan, li nav refên yekîtîyên ordiya mêtînger, tîrs û biz-dana jî êriş û livbaziyên pêşmergan, çuqas diçe me-zintir dibe. Morala ordiya faşîst, ji serî hetanî bîni-tîtin hilweşandin.

Livbaziyeke şervanên me roja 25'ê Nisanê li navça Êrûhê pêkhat. Li dora çiya-bu, yên gundê Baxgozû komeke ji hêzên dijmin derketibû dewriyê. Ji hêla yekîtîkî pêşmergên me, dafek li pêşiya wan hat vegirtin. Herçuqasî serbazên dijmin xwestin ber-

sîva agirê şoreşgeran bidin jî, nekarin wê yekê bikin. Piştî şereke ku kin doma, ev koma leşkerên dijmin tunebû. Gerillayên me bî hundabûn, vegeriyan parêzgehên xwe.

Di wê demê de, ku şerê me e rizgariya netewî gi-haye koçbera şerê gerilla a dorfireh de, li seranserî we-latê me Kurdistan şereke germ tî jiyane û ji qadên şer, herroj nûçên livbaziyên mezinîr dihin me û belavî cihanê dibin. Gelê me e ku, serkeftinên ARGK dibîne û dişopîne, e din bi bîngêhin beweriya xwe pê anîye ku, Kurdistan wê ji bo mêtînge-rên Tirk yên faşîst re wê bibe kabristan!

Pêşmergên me civînên xwe li gundan didomînin: Li gundê Tekelî piştî civînekê 13 kes tîkîlî ARGK bûn

Mêtîngerên Tirk yên fa-şîst, bîbetlanî leşkerên xwe li herêma Çolamêrgê bi leşkerên nûh tekuzdikin. Li erd û asmanan operasyonan bi-rêve dibin. Her firsandê de diyar dikin ku, wê heyfa xwina ku li Şemzînan rijaye, heyfa serbazên xwe, li erdê nahêlin. Lê dişa jî pêşmergên me bi awakî xurt û diwar, xebatên xwe li êr-dimê bîbetlanî berdewam dikin. Yekîtîyên me yên şer-van, li kêleka şerên bi leşke-rên dijmin re, civînên gun-dan çêdikin, çetên sîxur bê-çek dikin, kesên sîxur û noker ceza dikin û bi vî awayî, xebatên xwe ji gelek alîyan ve bi serkeftinî di-domînin.

Roja 29'ê Nisanê li gundê Gûzelkonak navça Şemzi-nan, mala serokê kevnepe-rest Hakkî Tore, ku herbabê hevkarîya gemar tevî mêtîngeran dikir û pîkolya li ser gundiyan welatperwer birê ve dibir û dixwest jiyana çetevaniyê dirêj bike, taliya êrişêke hêzên me yên rizga-riyê hate hilweşandin.

Herwusa roja ku garanên ordiya faşîst bin fermana generalên bilind mîna gurên çavsor û har operasyonên leşkerî çêdikirin, angore roja 30'ê Nisanê 1987'an, yekîtî-yên me yên gerilla civîneke xwe li gundê Tekelî navça Şemzînan pêkani. Şênîyên gund bi dilovanî silavên xwe li pêşmergan kirin. Kiryara Şemzînan şahî û heycana gundiyan gelek bilindkiribû. Şervanên me ji bo gundiyan, li ser pêşketinên wê taliyê û li ser qonaxa ku şerê me e gelî gihayê, û taybetîyên wê qo-

naxa nûh axafên dorfireh kirin. Piştî civînê, gava yekî-tîya pêşmergan xwe ji gund dur dikir, di nav wan de jin jî, 13 kes, xwe gihandin pêş-mergan, daku di nav refên ARGK de li diji dijmin bitê-koşin. Yekîtîya me daxwaza wan welatperweran venege-rand û tevî şervanên nûh gund berda. Lê 3 kes ji wan, ji ber hin sedeman, dişa jî hêla pêşmergên me hatin vegerandin û vegeriyan gun-den xwe.

Rojnamên mêtîngeran bi nûçên weke, "mîltanê PKK avêtin ser gundê Tekelî û 13 kes revandin", xwestin wê rûdanê şaş belav bikin. Lê gelê me e ku pêşengên xwe rind nasdike, ji bîni bawerîya xwe bi van derewan neanî û wan ruswa kir.

Livbaziyên me yên li Dêrsimê nayin rawestandin

Êrdimek ji wanan, ku şerê me e gerilla bîhtîrin pêşveçûye û dorfireh bûye, êrdima Dêrsimê ye. Tu xe-bata mêtîngerên Tirk yên faşîst û xebata herbabê xulamokên wan nikarê bira-westine ku, gelê me li wê der-dorê tîkîlî refên rizgariya netewî a li bin pêşengiya PKK, nebe. Dijminê ku her azîne bikaraniye û encamê de bêcare maye, niha jî dixwaze gundiyan Dêrsimê yekdest nefîbike û "gundên stratejîk" avabike. Bi tir-sandinên wê nolê, dixwaze alîkariya gel ji bo pêşmer-gan bibire û pêşiya wê yekê bigre ku, xortên Kurd negi-

hin hêzên ARGK, Lê livba-ziyên pêşmergên me yên dorfireh, ji niha ve van bika-ranînen dijmin bîbin kirine.

Roja yekê Gûlanê 1987'an, gerillayên me êrişek birin ser gundê Gûleç bajarê Dêrsimê. Keyê gund İbra-him Paşaxan, ku hevkarîke nêzik bo mêtîngeran dikir, li cihekî derî gund bi mirinê hate cezakirin.

Roja 2'ê Gûlanê jî, mezra Borcan qopaniya Geyiksu bajarê Dêrsimê, ji hêla tîkoşerên me yên ARGK hate vegirtin. Li ser daxwaza gel, bêbextek bi navê Ahmet Ka-rataş ji vî gundî, hate kuştin. Bi sîxuriya xwe evî kesî,

destên xwe di nava xwina ge-lek şoreşgeran de gerandibû.

Herwusa roja 2'ê Gûlanê tîkoşerên me êrişek birin ser gundê Kabayel navça Pîlû-mûr. Ev êriş dora êvarî pêk-hat. Pêşmergên me pêşî dora gund girtin, dure komek ji şervanên bera xwe dan mala nokerê sîxur Binalî Gonûl-taş. Êrişê de, jina sîxur û mirovekî wî bi navê Dursun Bektaş hatin kuştin. Ji ber ku ev bêbext wê carê ne li mal bu, canê xwe e lewtî û bîşe-ref ji mirinê xilaskir.

Tîkoşerên me yên ku piştî rûdanê axafek ji li gundiyan kirin, dişa vegeriyan parêz-gehên xwe.

Şevên pîrozkirina cejna Newrozê bi serkeftinî dawî pê hatin

Destpêk rîpela dawî de

guhdarîkirin û şopandin, digel kilama serpehatinê "Apo hate Hilwanê" û govendên renga-reng dawî pê hat.

Almanya-Nürnberg: Piştî ku roja 7'ê Adarê 1987'an, têkoşerê ERNK Ahmet AY-DÎN bi destê koma bi navê "Rêya Azadî" bi bêbextî hate kuştin pêde, êrişên polîsên Alman li dijî welatperweran xwe zêdekirin. Polîse Alman tenê pê nema ku xwînrij (qatîl) berde, qempenyêke girtina niştîmanperweran a dorfireh ji da destpêkandin. Bili hemû êrişên ku, ger ji polîsan hatin û ger ji ji hevrexehalkaran hatin, cejna Newrozê roja 25. 4. 1987'an bi beşdariya bêhîrtî 1.000 welatperwerên Kurd, hate pîrozkirin. Lîderî bernama ku bin navê "Ber bi yekîtiya netewî ve!" hatibû amadekirin, koma sitranan, govend, şîno, "Koma Berxwedan" û axafên bi sê zimanan hatin pêşkêşkirin. Herwusa komeke govendê a xweyîch ji tekilî bernamê bû. Hozenek ji sitranên xwe pêşkêşkir. Şev bi dîlşahî dawî pê hat.

Avustralya: Şevêk ji li welatê Avustralya hate pîrozkirin. Welatperwerên

Kurd yên ku bi hezaran km ji welat dur şerê jiyana xwe dikin û bi pêşveketina têkoşîna me a rizgariya netewî, fahmkirine ku hemû pîrsgîrek tenê bi girêdana bi Pergala Rizgariya Netewî tîr helkin. Xwe amadedikin ku her tiştên xwe pêşkêşî têkoşînê bikin. Bi pîrozkirina şeva Newrozê li vi welatî, danî holê ku bi Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan-ERNK re, ji can û dil girêdayî nê. Û vê yekê bi sazîkirina

şeva Newrozê, bi delîl danî pêşîya çavên me.

Bi vi awahî pîroziyên Newrozê, ku 14'ê Sibatê destpêkiribûn bi serkeftinî dawî bûn. Vê salê, li ser daxwaza girsên gel li 20 bajarên Ewropa şevên Newrozê hatin sazîkirin. "Şevên Yekîti, Serhildan û Berxwedan-Newroz" ku gişt tevde nêzîkî 30 hezar welatperwer beşdarbûn, bîlî hemû êrişên dijminahî, bi dilxweşî û şahî dawî pê hatin. Pîrozkirina

Newroza sala 1987'an, li kêleka pêşveçûna têkoşîna me a rizgariya netewî, damezrandina artêşa gelê me û pêkanîna hilgavtînen giring, û gelê me ji temana 7'an hela 70'an xwe bin ala ERNK de komkir û dest bi xebatê kir, bara xwe de ji kozên nûh bîdest ve anî û bû saleke serkeftinê.

Gelê me ê ku li Kurdistanê Newroza '87'an bin agir û barûdê de pîrozkir, bi berxwedana ku hêzên ARGK

pêşvebirin û bi derbên ku li dijmin xistin yên mezin, xwe bêhîr li dora têkoşînê civand û bi sedan xori û lavên xwe şiyand nav refên artêşê. Ger bi zoriyên mezin ji be û bi hundabûnên piçûk ji be, Newroza hatî silavkirin, bo gelê me bû cejneke gelek mezin û ji dijmin re bû agahiya têkçûn û serjoriyê. Li welat derbên leşkerî yên gelek xedar li dijmin hatin xistin. Taliya xebatên rêkxistinî û konevani, bi sedan niştîmanperwer gihan artêşa gelê me û çek kirin destên xwe de. Welatperwerên Kurdistan yên ku bi pêşketinên wusa pêwîst Newroz pîrozkirin û van pêşketinan bi pîrozkirina Newrozê ve girêdan, pêşemin li Kurdistanê Başûra-Rojava, Libnanê, Libiyayê, Suudi-Erebistanê, Avustralyayê û li gelek welatên Ewropayê, isal xwe gi-handin hevdu. Baweriya xwe a nayê hejandin a li dermafê têkoşînê bi awakî gelek xurt anîn zimên. Eşkerekirin ku, ji bona tevli-refên Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) û artêşa gelê me ARGK ku bin pêşengiya PKK ditêkoşin, bibin, amade ne. Wê cihên xwe bigirin û şerbikin...

Dîliyên şer yên li bendexanên mêtîngeran de li dijî TRNK weke qozekê tîr girtin

Destpêk rîpela dawî de

desturê, tenê hin mirovên wan yên nêzîk dikarin wan bibînin, an serîk li wan bidin. Kesên diçin dîtina wan ji, dikevin bin nîr û pikolîyê; lêdan bi wan tê kirin. Çavên wan tê tirsandin û wanan dibîzden. Wanan pêxas di-kin û wusa desturê didin wan û hevdiya gelek gelek çend deqîqe didome. Kesên diçin hevdiya jî, ji ciheke dur, dikarin bi dîliyên şer re bipeyivin. Çi bîpeyvandin jî, ji hela mêtîngeran tîr nîvandin û guhdarkirin. Piştî re ji van gotinan, diqulîbî-nin hacetên pikolî û sextê.

Dîliyên şer ji her aliyê ve tîr hingavtînkirin. Gava bixwazin namekî bişênin bo binamalên xwe, bîlî sê-çar gotinan destura wan nayê dayin. Ji wan re qedexeye ku, rojnaman, pirtokan, kovaran an tişteki din bixwinin, an guhdariya radyoyê bikin. Ji wan re şiyandina debarên mîna cil, sol û h.w. haliye qedexekirin. Kin bî gotin, bi terora tunekirinê rûbirû ne.

Meha Nisanê de, komek ji jinan, daykên girtiyan ji Kurdistanê çûn Eskîşehîrê. Ji bo dîtina zarokên xwe destur xwestine. Lê berpirsiya-

rên mêtîngeran yên hov bi dijûn û sixêfan zimanê xwe dirêji daykên girtiyan kirine. Yek ji wan wusa gotiye; "Gava niha li Rojhilatê her-roj serbazên me tîr kuştin, hun tîrê vîra û dixwazin zarokên zewê bibînin. Ew di destê me de hêsin. Biqêşitî herin û dîsa neyin van deran! Nexwe eynî tişt wê bi serê we de jî bêtin." Li ser vê yekê gîra dayikan mezintir bû û dîlên wan yên birindar tujtir bû. Di nav xwe de li hev hatine û bera xwe dane se-rekbajarê Tîrkiye, Ankara. Ji bona protestokirina van

bikaranînen derî — mirova-hî, hatine pêşîya TBMM (Meclîsa Milliyya Mezin a Tîrkiye). Û li wir dest bi berxwedaneke runîştinê li pêşîya TBMM kirine. Hin endamên rojnaman ji hatine

cihê rûdanê û piştî ku dayi-kan soz girtine ku wê zarokên xwe bibînin, dawî bi berxwe-danê hatiye. Ev rûdan ger li Kurdistanê û Tîrkiye, ger jî li nav welatên cihanê hikarîkî gewre li du xwe hela.

Ji ber "nîzmîkirina" heyeta dadgehê, dawa PKK koma Hilwan û Sêwrekê de dîliyên şer dîsa derxistin pêşîya dadgehê

Dîliyên şer yên ku serê çende salin her babê hovîtiyê li bendexanan dijîn, ji ber ku li pêşîya dadgehê bi rewşeke konevani xwe parastin û bikaranînen faşîst yeko-yeko anîne zimên û gotine, cezayên bîrî dayin nikarin me bitîrsênin û wusa bi duruşmên şoreşgerî baweriyên xwe dane der û biryarên bidarvekirinê protestokirine, carek din wanan derdixênin pêşîya dadgehê. 15 dîliyên şer ji koma PKK a bajarên Hilwan û Sêwrekê, lewma dîsa 8 sal din ceza girtîmayînê girtine.

Dadgehên mêtîngeran yên li duhev cezayên nûh li dijî dîliyên cengê dibarînin, dixwazin bi van bikaranînen xwe, girtiyan bitîrsênin, wanan bidehîfîn nav poşmani-yê. Berxwedana wan bişê-nin, daku ji bo girtiyan din nebin nîmûnên bînişê. Dîli-yên şer yên ku giringe bîr berdan, bi azînen wusa dîsa

destên xwe de dihêlin û ber-nadin. Bawerdîkin ku, bi vê hovîtiyê ji wê tiştêk bîve destên wan. Lê belê ne!... Keftûlafta wan herûher wêdi avê de biçe. Dîliyên şer yên ku ala berxwedanê ji pêşen-gên berxwedanê yên mîna Mazlum, Xeyrî û Kemal girtine, bin duruşma; "Berxwedan Jiyanê" ala xwe pêl-bîpêl dihejînin. Daxwazên dijminan qorik de dihêlin. Ev hima wan gelek caran xwe nişanê cihanê kiriyê. Wê mêtînger di vî qadê de ji her-tîştê xwe hunda bikin, yên wê biserkevin di kesaniya dîli-yên şer de, wê gelê Kurdistanê be!

Hevalên ku 8 sal ceza girtine evin: Abuzêr Dehşet, Celalettin Delîbaş, Mehmet İzzet Baysal, Salih Oğuc, Süleyman Günyeli, Ramazan Qavak, Salih Qubat, Enver Şimşeksoy, Ahmet Yavuz, Abdurrahman Şevkat û İrfan Güler.

Çar biryarên bidarvekirinê yên nûh di dawa PKK koma Mêrdînê de

Piştî hilgavtina 15'ê Te-baxê a dirokî, li seranserî Kurdistanê, mêtîngerandest bi operasyon û girtinan kiribûn, ji bona ku bi lez daxwazên xwe bikaribin bîdestên xwe ve bînin. Dewleta Tîrk a mêtînger faşîst ref-bîref welatparêz û -perwerên Kurd, bî sedem girtibû. Wanan dabû bîr lêdanê û hingavtînan. Derxistibû pê-şîya dadgehê kedxwar û bi gelek salan, cezayên girtî-mayînê li dermafê wan du-xuyankiribû. Dagirtibû bendexanan.

Taliya kiryarên berxwe-danê yên şoreşgeriya çek-darî ku li Kurdistanê li dijî

garanên artêşa mêtînger û xulamokên wan bîredikevin, dadgehên mêtîngeran yên faşîst jî, biryarên cezayan li ser dîliyên şer dibarînin û dixwazin heyfa xwe bi vî nolê ji TRNK bistînin. Weke kuçikên çavso û har êriş girtiyan dikin û lêdanan bi wan dikin. Wanan dikin zin-danên bi tenê. Hevdiya bi wan re qedexê dikin. Hêrsa xwe, hevqas bi belengazî li ser hevalên girtî dîverîşînin. Li duher kiryarê, dadgehên mêtîngeran xwe dîlîvînin û bî sedem biryarên bidarve-kirinê didin der. Vê azîne li dijî TRNK, mîna qozekê bi-dartînin.

Nexasim, piştî hilgavtî-nên mehên biharê, dadge-hên mêtînger karûbarên xwe lezandin. Dest bi mehkama dawa PKK a koma Mêrdînê kirin û biryara 4 bidarveki-rînen nûh derxistin. Dîliyên şer yên ku piştî destpêkî-rîna şerê berxwedana rizga-riya netewî li Kurdistanê hatibûn girtin û derheqê wan de biryara bidarveki-rîne derketiye, evin: Ahmet Dogan, Hamdi Can, Abdullah Temel û Sabri Ko-mûrcû. Tevlî van biryarên nûh, hêjmara biryarên bi-darvekirinê li Mêrdînê giha 146 kesan.

Komcivîna Netewîya Kurdî - 1927: Dîroka gelê Kurdistanê de gaveke giring bû

Piştî ku Atatürk bi plan, dav û kemendên xwe yên siyasî serêkê Kurdan xapandin û bi lêdanên leşkerî li Rojava û rojhilata Tirkîye (li Bakûra Kurdistanê) dijmînen xwe pelixandin pêde, berê xwe da Ewropayê û dewlet û hûkûmetên kolonyalist kirin bin hikariya serketinê giring. Di her warekî de bi hinde sozên derew, kari di peymanan "Lausanne (Lozan)" de wan bendên peymanan "Sevres (Sevr)" yê ku li ser Kurdan û mafê wela-teki Kurdî bûn, biguhurine. Bêguman, Atatürk nedikari tişteki wilo giring li her çavên gelê Kurd hunda bî-kira, heke hêzên Kurdan yê siyasî û şoreşger yekbana. Lê perçebûna Kurdan ji her aliyekê ve hişt ku ew bîkaribe her tişteki bike û civata cihanê jî, a ku biryarên wê di destê kolonyalistan de bû, ji wî re tewkir û rê da wî ku planên xwe yê hov û nijadpe-rest bibe serî. Heyanî benda 44'an a peymanan "Lausanne" jî, di destê wê de bû listî-keka piçûk. Ew benda ku tede hatiye gotin ku: "ev sozên Tirkîyê peymanên nav-dewletî ne, bi çî şeweyî be nabe ku bî çirandin. Eger tişteki bi serê wê bendê hat, wê jî mafê dewletên ku pey-man mohrkirine û hemû dewletên ku di komela nete-wan dene, ku çav li Tirkîyê bin, bo bîcihanîna van sozen ku li xwe girtine û destên xwe

terxine diji wê bo bîcihanîna van li xwe girtin, li pêş çavê cihanê..." Lê di saji komela netewan çavên xwe damirandin û guhên xwe kehr kirin, dema K. Atatürk agir berda Kurdistanê û welatê Kurdan di sala 1925'an de tarûmarkir Gelê Kurd weke ê Ermenî da ber serlê-kirinê û tevgera Kurdî 60 salan bi şûnve da.

Xebat û fedekariya gelê Kurd û hêzên wî yê ramyarî û yê şoreşger di salên 1918-1926'an de naye ji bir kirin. Lê mixabin! Pir caran piştî kêr di kezeba me re derbas dibe, hingê em dibê: "ax! me çî kir, çîma em berî niha nebûn yek?"

Ew şaşiya ku bav û bavpî-rên me, di wê koçbera dîroki a gelek giring de kirine, em îroj dîsa dikin û hin mezintir.

Di wê koçbera rizgariya gelan de, piştî şerê cihanê ê yekemîn, li Kurdistanê sê tevgerên ramyarî hebûn: a Mir Simko li Erdelanê (Kurdistana Îranê), a Şex Meh-mûdê Berzenci li Sulêymaniyê (Kurdistana Îrakê) û a Şex Seid li Diyarbekrê û dora wê (Kurdistana Tirkîyê)... Ev tev 10 salên navbera salên 1919 û 1930'an de bûn, lê yek piçûk bû a din mezintir bû, an yek kin bû û a din dirêjtir ma... hema giştî hebûn û perçebûna Kurd û Kurdistanê diyardikirin.

Piştî ku hersê tevger ha-

tin pelixandin an jî tûjbûna wan bi darê zorê û bi ge-vazandin nava xwîndekobû, ê din hişdarên Kurd gotin, "Heywaz li me bawo! Ma çîma em berî niha nebûn yek?" "... Çîto van Tirkan, Îngilîzan û Eceman zora me birin?"

Di wan demen teng û dijar de, di nava tariyê û xwîndê, hêviya Kurdên xebatkâr û zana ma di girê-dana çembereka nûh de, bo tevgera ramyarî li Kurdis-tanê. Hinde dîlsozan dîtin ku, bihevxiştina perçeyên tevgera niştîmanî, berpirsiya-riyeka giringe û çareyeka yekemîna bo rakirina barê ketî û li rê mayî.

Di sala 1926'an de, hin zordariya xwîni û hov li dar bû, nûnerên xebatkâr li Kur-distanê çûn ba hev û bo ar-manceka nûh xebitin:

Bo Komcivîneka Nete-wîya Mezin, li ser bîngeha ku hemû Kurdên ku xwe pêşeng dibînin li hev rûn û bi hev-re bigihînin, hinde biryarên ku tevgera niştîmanîya Kurdî ji mirinê biparêzin.

Di sala 1927'an, li Bakûra Kurdistan Kongra Netewîya Kurdî a yekemîn dest bi karen xwe kir. Dora mehekê û panzdeh rojan berde-wamkir. Li dawiyê biryar hatin danan. Yê tev giring ji wan ev bûn.

1) Hemû komele û encu-manên Kurdî bi hev-re ko-meleyeka Kurdîya mezin

Cankurd

avakin, tede hemû endamên kevin hebin û yê nûh ji tekevinê.

2) Berdewamkirina şo-reşê û xebat li dijî Tirkan, heyani ku serbazê Tirk ê tev-dawiyê ji axa Kurdîya paqij derdikeve.

3) Divê ev bendên ma-yin, berî destpêka şoreşê bîn berçavkirin:

a- Danîna serokeki giştî bo hemû hêzên netewî yê Kurdî.

b- Sazkirina teviya hê-zên şoreşger li ser çareyên leşkerî û cengawerî û ama-dekirina hacetên tekoşinê û cengê yê nûjen ji wan re.

c- Avakirina navçeyek giştî bo şoreşê û serokatîya bilind a hêzên niştîmaniyên Kurdî li çiyayekî ji çiyayên Kurdistanê yê serbilind.

4) Avakirina pêwendiyên birayetiye bi Hûkûmeta Îra-nî û gelê Farisê biradost re.

5) Avakirina pêwendiyên birayetiye bi herdu hûkûme-tên Îraqî û Sûrî re û razibûn bi wan peymanên navdew-letî yê ku mafên gelê Kurd di wan herdu welatan de biryarîkirine.

Û bi rastî, di demeka kin de, liq û basik û pîkînen komeleya nûh "Xweybûn" li hemû welatên Rojhilata-Na-vîn, li Ewropa û li Emerika pêydabûn. Di Kurdistanê de ji gavên pratîkî yê ciwan hatin avêtin û di demeka kin de general Îhsan Nûrî Paşa bi berpirsiyariya "teşkilatên leşkerî" di nava gel derabû û navçeya "Çiyayê Agri" ji xwe re kir bargeha leşkerî. Bo ku şoreşa Kurdî berde-

wambike.

Di sala 1927'an de, piştî ku serşoriya leşkerê faşist li her çiyayên Agri û li hember berxwedana Kurd êrişeka leşkerî a mezin bire ser Kurdistanê û di sala 1928'an de "mufetîş" êkî giştî bo Kurdistanê ji aliyê Tirkan ve hate danan û qanûneka nûh hate belavkirin û hemû siya-seta dewletê di Kurdistanê de kete rewşeka siyasîti: ji ber ku ew fermandarê ku her tişt di Kurdistanê de xiste bin destê xwe, li ser bîngehka qanûnî û li gor ramana "Vice Roi", li pêş xwe yekbûna gelê Kurd didit û lewma biryara wî a yekemîn ew bû, ku komela Kurdî a netewîya giştî "Xweybûn" betin hil-weşandin û qedexekirin, û gava ku diit ew nikare bi biryar û siyaseten xwe tev-gera Kurdî a nûjen berbad bike, ji çareya leşkerî pêve çî rê nedît û lewma amedeka-riyên xwe kirin, di salên 1928-1929'an de bo cengê li Kurdistanê ku berî wê bi sê salan di xwîndê de sorbîbû. Şer û êrişa Tirkan dawîya Nisana 1930'an destpêkir.

Gelo! Ma çî pêwîste ku em careka din bîminin, he-yani dijmîn zora gelê me dibin û tevgera me a netewî di xwîndê de digewizînin? Ma çîma em ji dîroka xwe a nêzik fêrnabin?! Me divê komcivîna sala 1927'an hû-krî hûkrî bidin herçavên xwe û jê fêrbîbin...

"1": Sala 1923, bend -

38, 39, 40, 44

"2": 10. Tebax 1920, bend - 62, 63, 64

Xwe pêşdana Jinên Kurd li Bonn'e

ji "yekîtiya jinên Kurdistanê" re bîngehka xebatkare

Di 9. 4. 1987'an de, bêhtirî 1.000 jin û keçên Kurd, ji ge-lek bajarên Almanya û ji çen-de welatên Ewropî yê din, di bin ala Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) de, xwepêşdana xwe sazber û pêşkeftî derbas kirin, ku yekemîn care jin û keçên gelê me, bi hêza xwe, bi dîlxwaziya xwe û bi bîrûba-weriya yekîtiya jinên Kurdis-tan li hev dicivin û bi hêj-mareka wilo mezin dikevine rewşeka xebata sazber û têgihiştî diji alikariyên leş-kerî yê Almanya Rojava ji junta faşist a Tirkîyê re.

Rojname û xebervanên ku li xwepêşdanê amede-bûne, li ser xebata jinên Kurd a bi vî rengî, bi pesn û pişgirtinê nivîstin. Xwesteka xwepêşdanê ew bû, ku împer-yalistên Alman alikariyên leş-kerî li ser Tirkîyê bibîrin û di warê aborî û civakî de pişt-girtiya vî welatê paşketî nekin. Di binê baranê de û bi gir û xeyda li dijî dijmînen gelê Kurd û bi taybetî faşis-tên Tirk yê ku bi çavên tîji qehr û dijmîni li ala (ERNK) dinêrin, jinên Kurd tevli za-rokên xwe ve, xwe pêşve dan xwe birin serî, di nava bajêr de civiyên û nameyeka yekî-

rî bo serokê Komara Alman-ya Federal û bo wezîrê karên derveyî hinartin. Têde go-tin, ku çek, balafir, bombe û fişekên Almanan, zaro, mêr û birayên jinên Kurd dikujin. Wê gavê Alman jî dibin ber-pirsiyarên vî kuştinê, lew-ma ji Almanan tê xwestin ku, li rex gelê Kurd rawestin û li dijî piştgirtiya leşkerî ji Tir-kîyê re û faşistên wê re rabin û yek ji erkên jinên Almane ku, tevli jinên Kurdistanê li dijî faşizmê derkevin.

Giringiya xwepêşdana ji-nên Kurd, ne tenê di xebata dijî faşizmê û hevalên wê de ye. Giringiyeka din di wê xwepêşdanê de heye. Ew jî, danîna bîngeha tevgera xeb-atkâr ji hemû jinên Kurdis-tanê re, di bin ala (ERNK) de ye. Ev giringiya ku xwe-pêşdanê bi xwe re anîye, wê azîneka herdemî bide xebata jinên Kurd.

Ev gaveka nûh, xebateka ciwan û bîngehka zinarî bû. Lê daxwaz ewe, ku jinên Kurd, çî li Kurdistanê û çî li derveyî welat bin, çî li ber darê dergosê û çî li hilgirtina tîvingê bin, xwe li hev bîci-vênin, rêzê xwe bikin yek û para xwe ji xebatê hildin ser milên xwe. Xebata dij kole-

tiyê, dij kolonyalizmê û mê-tingeriyê, xebata bo serxwe-bûna Kurdistan û azadiya gelê me birêve bibin.

Vêca hêvî ewe, ku weke çawan bi xebat û keftelefte bîngeha "Yekîtiya Jinên Kur-distan" hate danin û di nav rêzên ERNK de cihê xwe girt, wusa ji yekîtiyên xwen-devan û lawan, rewşenbîr û nivîskaran; yekîtiyên kar-ker, cotkar û destkaran û yekîtiyên din cihên xwe di bin ala ERNK de bistînin. Ji ber ku bî yekîti, em nikarin gelê xwe bigihînin armancên wî yê serdemî.

Ev bû çî salin, ku nijad-perestên Tirk şoreşa Kurdis-tana Bakûr a dawiyê vemî-randine. Dixebitin ku çirûs-ka agirê şoreşa gelê Kurd di bin komeka mezin ji kês û çîrêja "azadî û demokra-tiyê" de veşêrin û bi lîngan, bîzotê agirî vemîrinin. Care-ka din balafirên xwe ku ji "NATO" girtine, dişênin ser-gund û çiyayên me û hertiş-teki ku dilve bombe dikin. Hinde Kurdên ku xwe şoreş-van û zana dibînin, dibêjin gelê: "Dema serhildan û şo-reşê nehatiye. Împeryalîstên Ew-rûpî dost û hevalên me ne. Gava em xwe ji wan re biçe-

mînan û seriyên xwe ji wan re xwar bikin, çîye ERNK? Çî-ye ev xebata ku ERNK dike? Bo çîye şerê çekdarî û bo çîye berxwedana ku di zindan û bendexaneyên faşîstan de?"

Evên ku xwe dane rex dij-mîn û ji wî re bûne cahş û mî-lîs, weke van "şoreşvanan" êrişê najon ser ERNK û pêşengiya gelê Kurd; di demekê de ku faşistên Tirk li pêş xwe ji ERNK'ê pêve tu hêzên xebatê yê din na-bînin...

Hinde kesên ku dilên xwe de vîna dibêjin hene: "Gava em şer nekin û li hember dijmînen gelê Kurd destên xwe ranekin, emê karibin Ew-rûpa bikin dost, û gava Ew-rûpa bibe dostê me jî, emê rizgaribîbin..."

Kuro! Ma ev kesan dîroka mirovatîyê naxwênin? Tiş-tê ku kena min tene, ewe ku ev belavokên xwe bi rîsm (wêne) û fotografên pêşmer-gan û çekdaran dixemilînin, lê bo Kurdistanê ji bîlî dest-maçkirina împeryalistan û girtina peran ji wan tu xeba-tê nakin...

Birano!

Bi şahiyên Newrozê tenê, çî rûn bi ser dewê wan nake-

ve? Herçukasi li rex hinde ramyarên Ewropî derdi-kevin televizyonê û ser men-berên Ewropî jî, kes guh nade hewara gelê me ê ku roj bi roj tê kuştin.

Ger zana û rewşenbîrên Kurd jî, weke jin û keçên Kurd xwe bikin yekdest û dar, emê hingê gaveka din di warê xebata rastin de ba-vêjin. Rûniştina ber diwa-ran, weke sêwî û bîkesan perçebûna me hesanîtiir dike û dijmîniyê dixê nava me û me ji daxwaza gelê xwe dûrdixîne... Bila rewşenbî-rên Kurdistanê, ji xwepêş-dana jinên Kurd fêrbîbin xebatê û rêya rastîrîn nas-bîkin...

Dê bila saxbin destên xûşk û dayikên Kurd, ku di destpêka xebata yekîtiya xwe de, zanî piyên xwe deynin ser kîjan kevîrî, zanî rê kîjane. xebat çawa baştîre û naskirin ku destmaçkirina împeryalistan ne karê jinên Kurde; bi vî awayî di van demên teng û dijar de jin û dayik xwedî li şoreş û têko-şîna gelê xwe derketin!...

— Bijî ERNK!

— Bijî yekîtiya jinên Kurdistanê û bijî xebata ku îroj bihevxiştina yekîtiyên demokrat pêşve dibe û di bin ala ERNK de pêşde!

Em destana xweragirtina ronakrewanên Sasonê, ji serboriyên rêhevalekî me ku vê xweragirtinê şopandiye, pêşkêşî xwendevanên xwe dikin:

“... Û bi rika li dijî bêbextiyê, me li ber xwe da em li ber xwe didin, emê li ber xwe bidin”

Rojek ji rojên taliya meha Sibatê destpêka meha Adarê bû. Em ji navçaya xwe derketin û ketin ser rê, ber bi êrdima Taloriyê bajarê Qulpê ve çûn, ji bona ku em bighine hevalên xwe. Derdor bi berfê hatibû niximandin. Me berfa ku digiha qama me bi sext diqelaşt û bi zehmetî rê li du xwe dihêla. Ew reyên ku me berê niv seetê de li şun xwe dihiştin, niha gelek seet di xwestin. Ji ber ku bera me ber bi kaşan ve bû, çuqas em birê ve diçûn, hevqas em bilind ji dibûn. Lê çuqas em bilind ji dibûn, hevqas ji rêveçûna me zehmettir dibû. Piştî rêveçûneke zehmet û westandineke diwar, dawi em gihan xopana Taloriyê.

Hevalên li êrdimên din ji, ji rêyên berfirtir derbas bi bûn û hatibûn ve derdorê. Rewşa wan jî min a me bû. Gişt hêrs bibûn. Lew, giştan bawer dikir ku dem hatiye, amedekari birê ketine û karûbarên xwe pêkanibûn; lê zivistana rêş ku tali pê hatibû, ji nîska ve dişa destpêkiribû. Rewşa ku vê zivistana nedihata biran, derxiste holê û hoyên we yên nebaş, bibûn sedema ku gelek delaman an karûbar çek neyin.

Bêyî ku dema xwe bêhuda bîborînin û bi ber bal anîna hoyên demsalê, giring bû em rewşê bi lez ji ber çavan derbasbikin û dest bi xebatên xwe bikin. Taliya civîneka ku 2 rojan doma, planeke xebatê a nû hate amedekirin ku ji hêla hemû hevalan pejirî. Li gora xwestekên vê planê me xwe dişa belavkir. Hinek ji hevalan li dora Taloriyê man, hinek din jî bûn rêwiyên êrdimên din.

Êrdima Taloriyê girêdayî bajarê Qulpê ye. Tixubên navçên Qulpê, Sasonê û Muşê bi hev re girêdide. Di nav çiyayên bilind yên van hêrsên navçan dimîne û çalekî kur tene bira meriv. Ava (çemê) Qeyserê di vê nevala kur de diherike û ev nevala tixubên van êrdiman pêktîne. Ava gelek çem û cobarên piçûk, ava gelek kehnîyên xwerustiyê yên li derdora Taloriyê diherikin çemê Qeyserê û vê çemê bi avên xwe xurtîr dikin. Ev çem û cobar li ser axa vê giliyê diherikin û Taloriyê quntara çiyayê Andokê li bajarê Qulpê pêktîne; ev çiya jî, çiyayê bilindtirine ji hemû çiyayên ve seqîve, ku di nava hêrsên navçan de dimînin. Ev derdor, ji ber erdnîgariya xwe a stratejîk, dîroka me a nêzik de singê xwe ji bo serhildana giliya Zilanê vekirîye û ji pêşengên serhildana Zilanê Tewfik, li vê xopanê ji hêla dijmin hatîye kuştin.

Bi hewayê rind ê mehnê havîn û biharê, bi avên xwe yên sar û cîncilî û çiçek û

quilkên xwe yên ji hezar-hezar rengî, ev derdora şêrin û bedew, mîna bihustekê xwe serjor digre û dilê mirovan ji kur dilşa dike; lê niha di vê zivistana rêş û quflin de, maye bin berfa ku digihe qama me û weke kirasekî sipî ku hêj neqşin nebûye, çavên me diqurijîne. Wusa ku, bi rewşa xwe a ku bin berfê de fetisiye, ne derfet bû ku meriv teht, lat û darên vê xopanê ji bi çavên xwe bikaribe bibîne.

Niha, dişa em ketin ser rê û rêbarên berfin, ji bona ku em vegerin navçên xwe, ku em ji wir hatibûn.

Rûpelên salnamê (tekvimê) 7'ê Adarê 1985'an şanî dikirin. Em li ser axeke sist, gerg û asê bûn, ku kendalên çiyayên Qulpê yên rênedar û serbilind datani holê. Zivistana salê borî de, ev derdor rastî berfî jî nedibû. Pîrkê berf barî bû. Berfa barî jî, piştî çend rojan bi lez dihele û meriv zivistan zû ji bîr dikir. Dure, weke ku bihar mîzgîniya xwe bide, dever şin dibû û derdor gulikên xwe vedikir. Lê niha hertîşt di binê berfê de mabû, kovan û tivanca xwerustiyê dilerizi. Li kîjan aliyê bê nêrin, bi berfa sipî dîberiqî. Li cihên nêzik de, tu mixareke ku meriv lê bîmîne ji nebû. Ji bilî hin kevîrên mezin û latên ku meriv digota, wê niha bixêşikîn û bikevin, û ji ber ku serên wan pêşde çûbû berf negirtibûn, tiştek din ku ne binê berfê de be, li derdorê nemabû. Yek deqek rêş jî, li derî van latan nedihat dîtin.

Bi qelişandina berfa li ser rêya me, piştî rêveçûneke dirêj û zehmet, çûn me quirimî, bin rewşeke quflî û westayî, di nav xwin û cilên qeşa girtî de, dema beyanê (berbangê) em gihabûn ve derdorê. Hêj ronahi dane ketibû û herder tarî û zilumat bû. Me binê latekê bi lez kola, ji bona ku em xwe li wir ji sar û seqemê biparêzin. Daku em ji keşfên asmanî yên dijmin ji xwe biparêzin, ku em ji dora xwe hin dar û qirşikên zuwa ji komkir; serîkî van qirşan me da erdê, serê din jî paland latê. Bivî rewşê, me cihê xwe ji dijmin veşard.

Me di nav xwe de biryar girt ku, heke nehevwce be, divî bu em xwe ji cihê xwe neqelînin û nelivînin. Ji ber ku, bin rewşeke wê nolê ku herder bi berfê hatibû niximandin li ser zemîneke halo sipî, yek liv û tevgereke piçûk û sivik jî, weke daxêre rêş ku ketî ser çarşefêke herî sipî, ji gelek dur jî bi hesanî dikarî betin dîtin. Nexwe, ger ji bona ku em şopek ji li du xwe nehêlin, ger ji ji bona ku em ji hêla dijmin neyin dîtin, me wê xwe bi çavên

vekirî bilivanda, heta ji me bêtin me wê xwe netevgeranda.

Piştî xebateke kin, me şuna xwe amadekir û xwe li wir bicih kir. Qederek din re, tariya şevê belav bû û derdor hêdî-hêdî ronibû. Li pêşberê me, liçek ji me dur gundek hebû. Lê xaniyên gund rind nedihatî dîtin. Hêdî-hêdî soben xaniyan pêketin û du (duman), xwe ji pîxaran bilindî asmanan dikira. Me dikarî bi hesanî tebeqa ewr û mije, duman ku li ser gund daketi, bibînin. Gava me giştan li ditina gund temaye dikir, yek ji hevalan ji nîşkan ve got.

— Li vê yekê meyzekin! Temayeşkirina duman a pîxaran tenê, dilê meriv germ dike.

— Ma gelo ji ber çê?

— Ma ji ber çêya vê yekê ji heyê? Agir tîne bira meriv, lewma.

— Nexwe tu dixwazî bêjî, ew duman ku tê dîtin tenê agir tîne bira te? Min bixwe, gava wê dumanê dît, dilê min jî germ bû, lê ne ji ber ku agir anî bira min, ji ber ku tiştêke din hate bira min...

— Ew tiştê ku tu dibêjî, ma gelo çiyê?

— Binêre... rastî dilê min ma, ku tu wê yekê nizanî. Li ser wan sobên ku ji pîxarên xwe du hildidin, niha çi dîkele? Tu vê dizanî? Şorba nîskan dikele. Niha... gaweke din wê ji ser agir binin xwar... Wê bi heskên mezin yên jî dar dagirin zerikan... Dure bi germiya ku hilma xwe radike, wê deynin ser sênîyê... li kêlekê jî, wê serîk pîvazê bi kulmekê hatiye perçiqandin bê danîn... piştêre...

— Ew... ew... dure?

Li ser pîrseke wusa, herkes dest bi kenê kir.

— Li vîna binêrin, lo. Wê dure çî bibe, wêna dipîrsê. Tê ditin ku devê te avşil bûye. Lo bira, min behsa şorba nîskan kir, ne ji bona ku tamê bide devê min, ji bona ku,

liçekê me germ bike. Lê heke tu, hêj ji mereqa we dure çî bibe biki, ez ji te re bêjim.

Li ser van gotinan, herkes herdu destên xwe danî ser zikên xwe û bi keneke bilind ji xwe buhuri.

Domana van henek û ci-vanokên me de, dem derbas bibû û rojê xwe xweş ronîkiribû. E din me ne tene xaniyên gund didita, me gundiyên ku destê wan de hîvîr diçûn êzingan jî didit. Derdor gelek ronîbû. Lê ji ber ku wê du derêxe, me agir pênedixist. Sermakî bêhedar hebû ku, heta ava hestiyên me me direiland. Ji ber ku li ser pîsta me çentên me yên giran dema rêveçûnê de hebûn, pêwîst pîsta me ji xehdanê gelek şilbû û bi hikara sermayaya bêhedar, niha cîlen me qeşa girtibûn. Ji ber kuflandina pîsta me, em şeperze dibûn. Ji pehniya lîngan, heta serî em direilîn û dire-cifin Wusa ku, gotinê ji diranên diqurîjin û lîvên direilîn derdiketin, kena meriv tanîn. Lewma tu deng ji tukesî dernediket, daku tu kes li ser dengê derkeve, nekene.

Di demekê de, ku tukes deng dernedixist û herkesek bêdeng lîngê xwe dihejand, destên xwe nav lepên xwe de dipêça û wusa livandinên xwe germkirinê dikir, nîskan ve xurxura motorekê hate guhan. Çavên me giştan yekderbê qulibin nevala li jêra me. Me çavên xwe çikandin nevalê.

Belê, ev dengê balafirê (helikopterê) bû. Li ser vê jî, wê carê dengê derdikot, ne mîna dengê ku herroj me didêra û nasdikir, bû. Gûmin û xurmineke gelek bilind li quntarê çiyê û li nevalê belav dibû. Ne dijbêha dengê 2 an 3 balafirên, ji binî ne wusa bû. Ev dengê li nevalê bi gumîneke hevqas bilind eksa xwe hildida, tenê dikarî dengê gelek balafirên bana,

ku gişt yekdestê bi hev re bîrin. Nexasim, yeko-yeko li dawîya nevalê hatin dîtin... dihatin... Sisê... heft... deh... sêzdeh Belê. Sêzdeh balafir, ketibûn ser şopa hevdu. Rêzerêz difirin. Li ser qîrexa çemê Qeyserê, li çewta herikandina avê, xwe nêzî erdê kiribûn û pêşve diçûn...

Bêguman, ev ne firîneke ji ber xwe bû. Ne firîneke keşê a xwerû bû. Tiştêki wusa me hêj rind nedibû. Ne... ne! Ji vê bêhtir, dijbêha firîneka ku dijmin dixwest gilikê (ixbarekê) ku girtiye, cih de bibe dawiyê. Û ev gilikarî jî, ne gilikarîki yekrû bû. Baweriya dijmin bi vê giliyê gelek hatibû; ev giliî bîgotin gelek mezin û dorfirêh bû. Ji ber ku rewşa rêzê bûna firokan de, rewşa şer û pozberiyên hebû, ev bi hesanî dihat dîtin.

Wê kiliyê de, me li aliyê firîna balafirên dimezya Deng û behna me hatibû birin. Dilê me hatibû devê me Lew balafir, ber bi êrdima Taloriyê ve difirin. Li wir jî 8 rêhevalên me hebûn. Her balafira ku digiha ve navçê, bêhtir xwe nîzîdikir û ji ber çavan hunda dibû. Dure dengê motoran, ku me bi zehmetî dibihîst, yekderbê dihat birin. Piştî qederekê, 5 an 10 deqigan dure, yekcardin baladifirin. Li ser şopa ku hatibûn vedigerin diçûn, dişa dihatin dadiketin jêr. Her tim li ser yek navçê dadiketin. Diyarbû ku, serbaz dadixistin erdê. Û bi hezên tekuzkirinê, destê bi destê leşkerên xwe komdikir dijmin Bêşik, operasyoneke leşkerî pêkdanîn. Lê ev operasyon, ne dijbêha operasyoneke gelemperî; operasyoneke niqetî bû. Bêguman, vê rewşê eşkere dikir ku, çuqas ev giliî bi bingehe û dijmin di vê barê de xwedî bawere.

Ji hêlekê me temaşaya tevgera dijmin dikir, ku domana rojê de nedihat birin, ji hêla din jî em di nav xwe de diaxifîn. Heryek ji me ji xwe re dipirsi: "Gelo ma wê çî bibe?" Bona bersiva vê pîrsê jî, baweriya xwe yên texmîni herkesek digot. Bêguman gomana heryekî, li ser yek tiştê tunde dibû: Giliya 8 hevalên li wir hatibû kirin! Dijmin bi hisaba encamêkê bîdest ve bîne, bi himeke mezin dora navçê digirt. Hêzên xwe komdikir.

Lê ma gelo ev giliî, giliya çawan bû? Giliya ku heval li vê navçe ne hatibû kirin... an, cihê lê dimînin ji dihatê zanin? Kifşe ku, heke a duwemin be, rewş wê gelek tahl û nebaş be. Kî dizane ku, niha şerek an lihevixistîne nîne? Û kî dizane ku, niha ew cihê ku serbaz li wir hatin

daxistin. ne cihê şer bixwe ye? Em di nava bêhtengiyê û heyecanekê de bûn, me nedikarî bersiva van pirsan peyda bikira. Ji ber wê sedemê, ger buhatiya wê çi be bila be, giring bû em gundiyeke bişênin navça operasyonê. Me dixwest bersivên pirsên xwe bêkamsî bizanibin û haydarê rewşê bin.

Piştî rojêke dirêj û bêhn-teng, tariya şevê daket. Me xwekire ser rêya gund. Çend keli dure, em gihan mala gundiye ku me dixwest em bişênin êrdima operasyonê.

Em derbasî xênî bûn. Me fikra hevalê gundî li ser balafirên ku îroj difirîn pirsî, guhdariya bersiva wî kir. Gundî tev, hatina balafirên bi vî awahî bû sedem nedidîtan. Ne firîneke bêhuda bû. Bêgotin, rûdanek dihat jiyân kirin. Hemû gundî vê baweriyê de bûn. Ji xwe li hemberê rewşêke vênolê, negengazbû ku, bi awakî din bifikirin.

Demekê em bi gundî re mijûl bûn, dure me ji wî re got ku, giringe sibe biçe cihê bûyerê û hinde haydariyan li ser rûdanê kombike. Ewî jî duxuyankir ku, ev çûyîn de-

lameteke û bê bizdan û bi zanatî daxwaza mepejirand. A çûyînê wê biçabana, lê divî bû 24 seet derbas bibin, heta ku agahiyên rast bikarihe, bihênê me. Giring bû em demêke hevqas dirêj li benda wîbimana. Ji ber ku ewê sibe zû biçûwa, encax ewarî derfêbû ku em encamek li ser bûyerê ji wî bistînin.

Me şev bêxwew derbas-kir. Ji binî em raneketin, xwew neke çavên me. Bêyaneke nûh destpêkir. Em hêj li cihê xwe bûn. Bi dilten-gî û melûlî, em li hêviya ewareke nûh man. Tevgera balafirên dijmin li ser êrdima

Taloriyê didoma. Ji lezûbeza xwe tiştêk kême nekiribûn. Hejta bêtir xwe dilezandin. Îroj ji halo derbas bû. Derbasbûna rojê bi vî nolê, liçkekê bêhna me berda. Dile meqasekê ketenav rehetiyê. Ji ber ku ew rewş şanîdikir ku, gera li du hevalan hêj berdewamdikir. Û berdewamkirina ger û şop ajotina wan jî, dihat mana ku dijmin cihê hevalan bi esehî nizanê. Heke wusa be, diviyabû şer ji derneketiba. Dijmin û heval leqayî hev nebûne, belê me vî yekê jî rewşê derxist.

Di nava lîva balafirên dijmin de, roj pêşketibû, rojê

xwe dikişand. Şev xwe nêzik dikir. Bi bêhedariya haydariyên wê bighine me, me bi lez bera xwe da gund. Zûbizû em gihan mala hevalê gundî. Rewşa dîtina gundî, bêhna me firehtir kir. Piçek keyla me anî. Gava em hêj li ber deriyê xênî bûn, birûkî biken û bi gotinên şerî hate pêşiya me. Ev jî jê re besbû ku, bûyera ku tirsê me jê hebû, çênebibû.

Em ketin mezêlê. Hêj em runenîştibûn ku, me pîrsa xwe ji wî kir. Ji xwe ew jî li benda peyva me bû.

Dûmahik hêjmara bê de

Hertişt ji bo têkoşîna Partiya Karkerên Kurdistan

Partiyek, bi kîjan bir û baweriyê, bi tevgerê û rêberiyêke çawan dikare bigihe armanc û daxwazên xwe; bir û baweriyê gel bi xwe bîne?

Tevgera Partiya Karkerên Kurdistan (PKK), ji tevgerên herî pêşîn îroj têtin hêjmartin. Pêşvebirina têkoşînê û dorfirehkirina şerê çekdarî ê şoreşger, li qada Rojhilata-Navîn ji hêla PKK, ji bo rizgariya gelê Kurdistan, di vî dema me de îspata vî yekê datîne holê.

Diroka PKK de, serkeftinên şoreşgerî û pêşketinên dorfireh yê nûjen, herwusa hilpişkinên reng-a reng-gelek pîrin. Ev jî gelek eşkere dike ku, heyatî derketina PKK di diroka Bizava Rizgariya Netewa Kurdistan de tiştêkî wusa qet nebû ye. Ev serkeftinên bilind bûn sedemê jê re ku, gelê Kurd bikarihe xwe nasbike û bi awakî xuyatir, bi rûkî spîtir xwe bi demê bide nasîrin.

Rêya PKK, ji bona têkoşîna gelê Kurd, ji bona serxwebûn û azadiyê rêyeka nûjen û hemdemî ye. Ji bo hevkarî û piştigirtina gelê Kurd bi gelên Rojhilata-Navîn re, di tevgera PKK de îspatên berçav hene. Bi rêyeka rast, daxwaz û delametê PKK têkoşîna xwe de enternasyonalîzmê jî bilind kiriye; vî barê de 10 endamên xwe yê pêşeng di şerê gelê Filistinê de şehîd daye. Ji bo hevgerîdana gelên heremê û tevgerên rizgariyê, li kêleka şehîdên şoreşa Filistinê, şehîdên PKK bûn şewq û roniya gelan; bi xwîna xwe rêya gelên Rojhilata-Navîn ronak kirin.

PKK, girêdanên gelê me bi gelên Emerîka-Latînî jî zexmtir û hêztir kiriye. Ji gelek kovar û weşanên derdikevin, meriv dikare vî yekê bi hesanî bibîne.

Li kêleka din jî, PKK delamet û berpirsiyariyên xwe yê netewî jî ji bir nekir

û vî yekê gelek pêşde bir. Xebatên yekitiya tevgerên niştîmanî, wanan bi hev re girêdan, xurtkirina bir û baweriyên wan bi hev, li ser bingehên rizgariya netewî pêşve bir. PKK, têkiliyên xwe bi hemû partiyên li hemû perçeyên Kurdistanê avakir.

Bi avakirina FKBDC (Eniya Berxwedana Yekbûyî li diji Faşîzmê), PKK têkiliyên xwe bi tevgera şoreşgera Tirkîyê jî xurtkir.

PKK karî hemû bir û çûnên civaka me yê netewî li hev bicivîne, me bighîne hevdu û destê xwe bavêje hêviyên temamî gelê me. Yekitiyên karkeran, cotyaran, rêncêberan, jinan, ciwanan û xwendevanan di nav refên Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) de avadike û vî xebatê pêşve dibe. Pêşî yekitiyên me yê çekdarî, Hêzên Rizgariya Kurdistan-HRK, li ser rêya artêşekî rizgariya gel damezrand û du demekê de jî, Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan (ARGK) duxuyani gelên Kurd û cihanê kir.

Hin tiştên ku di van salên dawî de çêbûne, me di vî nama xwe de bi kurtî û yekoyê bi vî awahî anî zimên.

Diroka PKK de, ji niha gelek destanên hogirî û gernasîyê yê giranbûha xuya kirine. Diroka mirovatiyê de gelek kême pêşketinên wusa têtin dîtî û hene. Ew berxwedanên ku pêşmergeyên PKK bilindkirine, hem barê gotinê de, hem jî barê pêkanîyê de, nimûnên fidekariyê yê bi rûmettirin. Sozên ku dane gelê xwe bi van berxwedanan îspatkirine û delametên xwe yê netewî bicihanîne.

Dem hatiye ku gelê Kurdistan jî jiyana tarî xwe hişyar bike. Xwe û dijminên mêtînger baş nasbike. Bi hemû him û derfeten xwe şerbike. Bê şer hebûna me nikare bê parastin. Ji bona pêşvebirina avahiya mirovatiya pêşveçûyî, giringe em

hevkarîya xwe di vî şerî de pêşkeş bikin. Gelê Kurd jî ê din dixwaze nexweşiyên xwe nasbike û derman jê re peyda bike. Gelê Kurdistan îroj zanatiye, bi hêztire. Lewma bi têkoşîna xwe jî, bêtir dişlase; ew têkoşîna ku pêşîya gelê me vekiriye û rewşa ku berê pîr zor û dijwar bû, ronak kiriye.

Ew zîlm û pîkolya ku gelê me bi sedsalan kişand, îroj berhemên xwe aniye der. Ew berhem germ dibin, dikelin û dikelin daku nola bombekê bipeqin. Bibin hêzeke serbi-xwe û jêhatî yê şoreşger, di destê gelê Kurd de ku li ser rûyên dijminên hov bîn peqandî. Ji vî û şunde ji bo gelê me serkeftin heye. Xurtbûnek li diji dijminan heye. Gelê me ê din jî xebatê hesdike, canfidekare û xebatê jî bo xwe dike.

Partiya çîna karkeran, Partiya Karkerên Kurdistan di bin hoyên diwar û demêke zehmet de derketê holê. Ev Partî tê mana mirina ked-xwaran; navê vî Partiyê tê mana hilweşandina rejîma faşîst. Lewma bir û baweriyê gelê me pê hat ku, tenê ev partî pêşengê gelê Kurdistanê. Tenê ev Partî dikare mafên gelê me jî dijminan dîsa bistîne û jiyaneke serbixwe û azad a mîna gelên serbilind yê cihanê, pêkbêne.

Bese serî çemandin û serî danîna gelê Kurd, bese bê dengî. Ê din bes bang ji bo hinde mafên neçarenusî û hinde berjewendên teng û bêxêr bê kirin, yê ku têkoşîna gelê me bêtir melûl û tengzar dikin.

Gelê Kurd gihaye Partiya xwe, Gihaye rêberên xwe. Dizane ku, rêberên me tuçaran nema destên xwe jî vî

dozê berdî. Hebûna gelê me, jiyana gelê me, bi xebat û serkeftina vî Partiyê hatiye girêdan. Gelê me di bin ala vî Partiyê xwe dike yek, xwe di tevgerê de pêşde dibe. Rizgariya vî gelî, girêdayiyê pêşveçûna vî Partiyê ye.

Serpêhatin û keleporên gelê Kurdistan xwe di vî Partiyê de komkirine. PKK kaniya mîrxasî û egidiyê ye. Parêzkarê diroka me û hatina me ye. Berpirsiyarê gelê Kurd ê hemdemî ye, di nav gelên cihanê de.

Ew jiyana ku gelê Kurd ji hezar-hezar salan vir de ye, lê digere, PKK anî û dani pêşîya gelê me. Di nav refên PKK de, xweşî, dilsozî û serbilindî heye. PKK bûye dareke şîn bo me, ku ne pelên xwe diweşîne ne jî dikeve erdê. Ji ber ku PKK, bi xwîna gernas û keleşan hatiye avdan; ew gernas û hogirên ku di rûpelên dirokê de gelek hindik ji wan hene.

PKK, di destê gelê Kurd de bûye şûrekî bi jehr bo dijminan, ku her gavê zikê neyaran diqelişîne. Bûye çêkek, ku em şerefa gelê xwe pê biparêzin. Bi PKK, emê tola gelê xwe hilênin, heyfa welatê xwe bistînin. Bi PKK, emê navûdengê gelê xwe bilindbikin, qêrîn û awazên xwe bighînin dirokê. Emê bi PKK, êş û kovanên xwe derman kin. Diroka gelê xwe ronikin, rûyên xwe spî kin. PKK dilê gelê me ye. Damarên gelê me jî nûh vedilivîne, jiyana dide mejî. Bê PKK, em nema dikarîn yek gavê jê pêşve bavêjin. Bir û baweriyê gelê me ewe ku, bê PKK tu mana hebûn û jiyana tune ye.

Partiya şerê gel a dirêj, birê ketiyê; cenga xwe li

hember dijmin daniye. Dêrd û kulên gelê me, delametên mirovahi hildaye ser şax û milên xwe. Tohlidana ji kedxwar û mêtîngeran, li heremê jî xwe re kiriyê armanc. Bê tirs û bizdan cenga xwe eşkere hildide joran PKK, bi rêya xwe a şoreşgerî sinorek ji bo jiyana û hemû baran de, jî hemû aliyan ve danî holê. Ji bo me ev, xwe gihîştandine, bi zanayî û baweriyên rast pêşveçûne, dilsozî û dilpaqijî ye.

PKK îroj, mîzîna niştîmanperweriyê ye. Evîna welatê me Kurdistanê. Ji hev cudakirina mirin û jiyane, xebat û qelsî, fidekarî û revîne. PKK tevgera gelê me ê ku rev û stûxwarî, û mirin di bin nêr mêtîngeriyê de qebûl nakê ye. Tevgera gelê me a ku ji bo berxwedanêke diwar, xwe îspat kiriye. Duruşma, "Berxwedan Jiyane" di nava gelê me de çandî ye. Duruşma, "Ji serxwebûn û azadiyê bi rûmet-tir tiştêk nine" bilindkiriye PKK, daxwazêke gelêrî ye. Bê PKK, jiyana gelê me bi kême û kêmasî ye. Bêhtir avakirina PKK, giringe ji bo me wek nan û avê be.

Yên ku dijmintiya PKK dikin, harin, dinin, bêfîkar û bêmeji ne. Dirok wê hisaba gunehên wan, jî wan, wê bixwaze û wê bistîne.

PKK, delametên me yê netewperwerî pêşve bir. Bawerîya gel bi xwe anî ye.

Bi çî rengî û bi çî awayî be, zu xwe bighînin gelê Kurdistan; bi dil, bi kar, bi axaftin, bi can, bi mal, bi dest û çav xwe bighînin dirokê! Dema serfiraziya gelê Kurdistan hatiye, em xwe jê dur nehêlin!

Dilxwaz û piştigirtên PKK li bajarê Xerexof li Sowyetistanê

Impressum:

M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:

Feyka-Kurdistan
Postfach: 153
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:

BFG.- Bonn
Konto Nr.: 1205242100
BLZ: 38010111

Norveç

Fransa
İsviçre
İsveç
Avustralya

6.- nkr.

6.- ff.

2.50 sfr.

6.- skr.

3.- \$

Danimarka

8.- dkr.

Avusturya

18.- s.

İngiltere

0.80 £.

Hollanda

3.- hfl.

Belçika

60.- bfr.

KULMA PÊŞMERGAN LÎ SER SERÊ ORDÎYA FAŞÎST PEQÎ

Sê serleşker û şêst serbaz hatin kuştin

Di şer de balafireke dijmin ji bi agirê rokêtan hate xistin

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENÎYA RÎZGARÎYA NETEWA KURDISTAN

Gava kiryarên hêjmarbîlind xwe li çar enîşkên Kurdistanê serdest dikiran, roja 28'ê Nisanê li nêzikî navça Şemzînan derbeke din a giran li ordiya Tirk a faşîsta mêtînger hate xistin. Yekîtî dijmin ji yên qomando kete kemîna pêşmergên me û hate tunekirin. Di nav hêzên artêşa rizgariyê û yekîtîyên dijmin de, ku piştî vê rûdanê bi desteka balafirên hatibûn alîkariyê, lihev-xistinên diwar û şerên giran derketin. Di van şerên de, 3 serleşker (binbaşiyek û 2 ûstegmen) û gişt tevde 60 serbazên dijmin hatin kuştin. Şerên di nav yekîtîyên me yên gerilla û garanên ordiya faşîst de, bi awakî tunde hêj berdewam dikin.

Encuma êrişên mîrxas yên yekîtîyên me yên têkoşer yên girêdayî ARGK, van rojên taliyê de ordiya faşîst duhev lêdan xwar û binkeftî bû. Hundabûn û xusarên mezin li nik peyda bûn. Dure, ji ber ku li Şemzînan ji bi wî awayî hate pelixandin, serî de berpirsiyarên bilind yên rejîma faşîst, dijmin bi temamî gēj û şaşbû. Pêşemîn Evren û Ozal, gelek pêşkevîyên rejîma faşîst duxuyaniyên ji hev dur û li çewta hevdu,

dan der. Duxuyaniyên vê nolê, hevdu şopandin. Hin suziyên weşanan yên li cihanê, vê rûdanê bi rengê binkeftina ordiya Tirk pejiwandin û vê xetê de dengûbehsên xwe dan. Ji vanan ajansa nûçên Îranê a resmî ÎRNA, duxuyaniya Evren'ê faşîst bi vê nolê belavkir: "Ordîya Tirk, li hemberê pêşmergên Kurdistan binkeftinê pejiwand!"

Nola dengûbehsên gihan rojname me, rûdana Şemzînan ku di têkoşîna me a rizgariya netewî de duxuya-

niya qonaxê nû a pêşveketir û bilinde, bi vî awahî serpek hatiye:

Yekîtîyên gerilla yên artêşa rizgariya gel ARGK, di van rojên taliyê de bi rengeke tunde kiryarên hêçekirina çetan pêkdianin. Yek ji van kiryarên roja 28'ê Nisanê 1987'an li navça Şemzînan bajarê Çolamêrgê, gundê Baxlar birêket. Yekîtîya me a ku dema beyanê de kete gund, dest danî ser çekên "parêzkarên gund" û bi rêya civînekê, armanca

Dûmahîk rûpel 15'an de

Dîliyên şer yên li bendexanên mêtîngeran de li diji Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan weke qozekê tîn girtin

Yek ji bikaranînen dewleta Tirk a mêtînger a faşîst, ew azîna çavsoke ku, dixwaze dîliyên şer yên li bendexanên bajarê Eskişehir de, necarî xwesipariyê û bêbextiyê bike û bi şikandîna berxwedana wan, hikara wan li navwelatan ji holê rake; wanan li diji Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan (TRNK), ji xwe re bikar bîne.

Nola tê zanîn, 60 dîliyên şer ji yên bendexanên bajarê Adana de, bi biryareke lez biribûn zindanên Eskişehirê. Ev guhartin, encama gelek pîlan û bikaranînen dijmin berçav dike. Berî her tiştî, gava dîliyên şer li zindanên Adana bûn, berxwedaneke gelek mezin nişani mêtîngeran û gelên cihanê kiribûn. Mêtînger ji ber vî berxwedana bilind di nava gelên cihanê de rezil û ruswa

bibûn û ketibûn nav tengezariyeka mezin. Di nava gelê cihanê de, dihatin pişengekirin û rabirin. Dîliyên şer bendexane qulibandibûn, navenda xweragirtineke birûmet. Û dengûbehsa wan belavî herderê dibû. Ji ber ku hemû azînen dijmin têkdîçûn, dijmin ji xwe re li çaran geriya û ji hev durxistina dîliyên şer, ji xwe re paydakir. Bi vî awahî, azîna perçekirina berxwedanê danî pêşîya xwe. 60 dîliyên şer yên ku rêberiya berxwedanê dikiran, birin zindanên Eskişehirê.

Weke nûçên dirêjî me bûn, dîliyên şer yeko-yeko kirine zindanan de û girêdana wan a bi hev re birine. Di nava wan û çûyîna ba wan ji, hatiye qedexa kirin. Gelek rewşên kêm de û bi nameke

Dûmahîk rûpel 16'an de

Şervanên ARGK roja Yekê Gulanê li kedxwaran xistin: Li Gercewsê serleşkerek û 20 serbaz hatin tunekirin

Hêzên artêşa rizgariyê, roja 1'ê Gulanê-Cejna Karkarên Cihanê, bi tunekirina serleşkerê (ustegmen) û 20 serbazên dijmin, pirozkirin. Yekîtîyên leşkerî yên mêtîngeran ku ji demeke dure rewşa alarimê de ne, piştî livbaziya Şemzînan, destûra ji eskeriyê çûyîna mal ji rakirin û bi hemû him û derfetên xwe, destpêkirin xwe ji êrişên pêşmergên me biparêzin. Di bin rewşê wusa de, lêdanake gelek mezin girt. Yekîtîyên me yên gerilla ji him û hostayîya xwe a çelak û jir, li pêşîya çavan dawêşandin.

Weke agahiyên gihan me, roja 1'ê Gulanê 1987'an, li dora gundê Yamanlar navça Gercewsê bajarê Mêrdînê, cemsekî leşkerên dijmin hatiye bombekirin û firandin. Yekîtîya dijmin a ku serê qend rojan bû li gundê derdorê hingavtin li gel dikir, wê rojê dema bayanê de, daku vî carê zîlm û pikolîyên xwe li gundê Yamanlar berde-wam bike, bera xwe dabû gund. Lê çî heye ku, berî ku bighîne gund, cema dijmin ji ser mayîna ku têkoşerên me li ser rê vedabûn derbasbû û firi hewayê. Cemse

Dûmahîk rûpel 15'an de

Şevên pîrozkirina cejna Newrozê bi serkeftinî dawî pê hatin

● 3.600 kes beşdarî 4 şevên vî taliyê hatin pîrozkirin bûn

Avusturya-Viyana: Roja 18. 4. 1987'an Newroz li bajarê Viyana hate pîrozkirin. Dora 600 niştimanperwer beşdarî "Şeva Yekîtî, Serhildan û Berxwedanê-Newroz" bûn. Li kêleka bernama çandî a ku ji hêla HUNER-

KOM'ê hatibû amedekirin û hate pêşkêşkirin. 2 komên govendê — yek ji jinan a din ji jin û mêran — xwe li gor hoyên xweyîcîh amadekiribûn û bernama xwe pêşkêş kirin; herwusa hozanekî welatperwer ji, bi sitranên

xwe şeva Newrozê xurttir kir. Girsên gel, bi heyacan hatibûn pîrozkirina cejnê. Di nav vexwendîyan de bi pirani jîn û pîremêrd hebûn, vî yekê ji bala herkesekî kîşande serxwe.

Hollanda-Den Haag: Şevêkî yîyên "Şevên Yekîtî, Serhildan û Berxwedanê-Newroz", roja 18. 4. 1987'an vî carê li Den-Haag'ê hate pîrozkirin. Li bajarê Den-Haag'ê ku li wir êriş û qomployên li diji têkoşîna me a rizgariya netewî bêhtirîn tunde bûne, bêhtirî 1.500 welathêz beşdarî cejna Newrozê bûn. Vî yekê hemû êriş û qomployên li diji têkoşîna me, avê de bir. Bû delîlek ku, hercure êrişbazî, wê li hemberê têkoşîna me berûpaşve here. Li derî bernama çandî a ji hêla HUNERKOM'ê, axa-fên konevani ji hatin kirin. Herwusa komeke govendê û komeke sitranan yên xweyîcîh ji, bernamê de cihên xwe girtin. Bi hunerên xwe, şev bêhtir zexmkirin. Şeva ku ji hêla girsan bi bal hat

Dûmahîk rûpel 16'an de

Li Erzeromê êrişêke herifandinê li diji çekxaneke leşkerî: Gelek mirî û birîndar hene

Roja 28'ê Nisanê 1987'an, roja ku artêşa faşîst li Şemzînan hate pelixandin, li navça Îlica bajarê Erzeromê ji, çekxaneke leşkerî hate firandin û hilweşandin. Ev çekxana ku li gireke di navbera navçên Îlica û Kandilli li binê erdê ye, gava hate firandin dema beyanê zû bû.

Li çekxana leşkerî a girêdayî serleşkeriya kolordîya nehemîn de, li du peqînên duhev, agirê mezin derket. Agir bi çekxanê girt. Mêtîngeran duxuyankirin ku 7 leşkerên wan mirine û qasî 10 kesan ji xedar birîndar ketine. Lê belê bi hikariya

agirî, çekxane serûbin bûye û bi temamî asmanan de firiye. Lewma tê gotin ku, hêjmara miriyên dijmin gelek bêhtir. Herwusa gelek leşker ji hundabûnê dijmin, zirar û ziyaretên maddî yên gelek mezin girtiye.

Di rewşê de, ku pêtên berxwedanê çardorên Kurdistanê girtine, dijmin haydar bû ku, ê din li tu der û cihan nikarê bi hesanî jiyana xwe berdewambike; her kêliyê, ger ji hundur an ji derve, wê derbên mezin bigre. Ev yek baş kete mîjîyê dijminê mêtînger û me, jodkar.